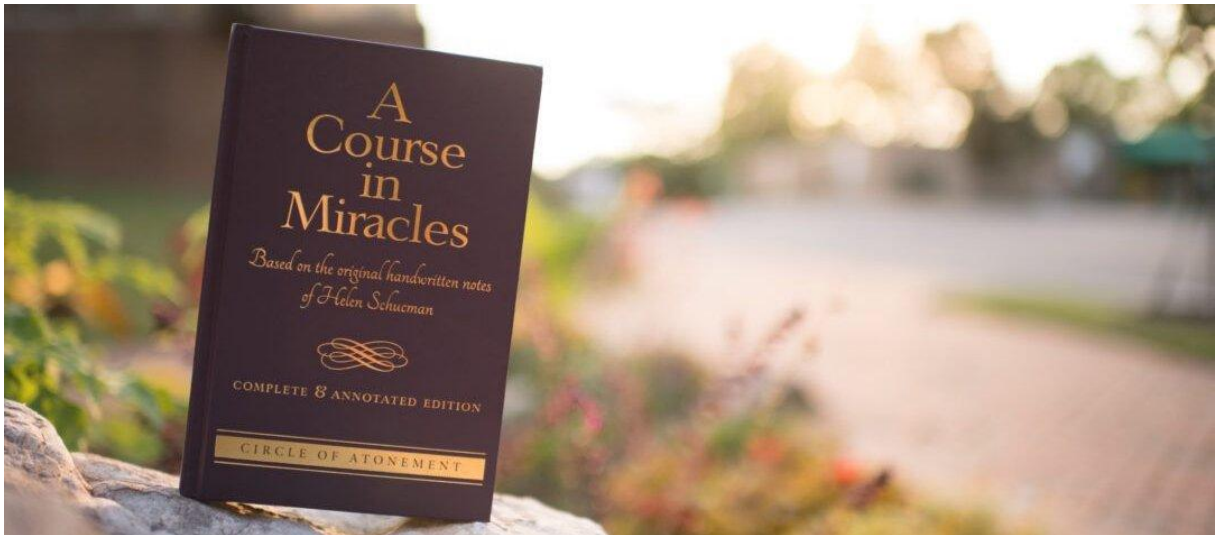

Liefde en Eenheid

Op weg naar innerlijke vrede door Een Cursus in Wonderen

Gebaseerd op blogs van Simon Schoonderwoerd
(www.eciwcoach.com)
mei 2025

Inhoudsopgave

<i>Tijdloze schepping?</i>	4
<i>Tijdloze schepping en aardse strubbelingen</i>	6
<i>Welke visie koester ik?</i>	8
<i>Hartverwarmend</i>	10
<i>Papa</i>	12
<i>Dank dat we Uw Liefdeskinderen zijn</i>	14
<i>Heb lief</i>	16
<i>Liefde laten stromen</i>	18
<i>Vind je liefde ook zo 'n saaie open deur?</i>	20
<i>Ontzag voor God en respect voor Jezus</i>	22
<i>Weg met die nachtmerrie?</i>	24
<i>Jezus; ik luister</i>	26
<i>De wereld straalt in de weerspiegeling van liefde</i>	27
<i>Teken van Gods volmaaktheid</i>	29
<i>Wijs je spiegelbeeld niet af</i>	31
<i>Het opstandingslichaam van Jezus</i>	33
<i>Gedragen door Zijn Liefde</i>	35
<i>Waarom deze wat abstracte blogs en geen aansprekende voorbeelden?</i>	37
<i>Goddelijke psychotherapie</i>	39
<i>Het Goddelijke Middel</i>	41
<i>Liefde verruimt ons perspectief</i>	43
<i>Liefde delen is haar vermenigvuldigen</i>	45
<i>Kennis, Liefde en Daad</i>	47
<i>Geen zelf-loosheid maar leven vanuit het Zelf</i>	49
<i>De liefde van Jezus ter correctie van onze perceptie</i>	51
<i>De tijd is nu!</i>	53
<i>De rijkdom van de complete cursus</i>	55
<i>Grieven loslaten, samen met Hem</i>	57
<i>Liefde beëindigt onze kwelling</i>	59
<i>Spam</i>	61
<i>Let's make Jesus' words great again!</i>	63
<i>Een nieuwe waarneming</i>	65
<i>Jezus' snelweg naar Huis</i>	67
<i>Geschenken van liefde</i>	69

<i>Mijn Vaders plan.....</i>	<i>71</i>
<i>Over Helen en andere scribenten en mediums.....</i>	<i>73</i>
<i>Ik ben gekomen voor de verlossing van de wereld.....</i>	<i>75</i>
<i>Eeuwig leven in Zijn armen.....</i>	<i>77</i>
<i>Maar ik vertrouw op U.....</i>	<i>79</i>
<i>Niets te verliezen, alles te winnen</i>	<i>81</i>
<i>Hoe kan mijn angst verdwijnen?.....</i>	<i>83</i>
<i>Ik volg slechts.....</i>	<i>85</i>
<i>Dat lastige maar cruciale onderwerp: projectie maakt perceptie</i>	<i>87</i>
<i>Wow Vader, ik ben Uw Gedachte!</i>	<i>89</i>
<i>De liefde van God gaan ervaren</i>	<i>91</i>
<i>Gelukkig zijn door Zijn Wil te doen</i>	<i>93</i>
<i>God gunt ons zoveel meer dan doffe berusting</i>	<i>95</i>
<i>Over pijn.....</i>	<i>97</i>
<i>Verlossing uit de kooi van ons bijgeloof</i>	<i>99</i>
<i>Eigen schuld, dikke bult?</i>	<i>101</i>
<i>Terug naar het Paradijs</i>	<i>104</i>
<i>De allemansvriend.....</i>	<i>106</i>
<i>Zeg toch eens bondig hoe het zit!.....</i>	<i>108</i>
<i>Dank Jezus voor de metafysica van ECIW!.....</i>	<i>111</i>
<i>Waarom is die cursus toch zo ingewikkeld?.....</i>	<i>113</i>
<i>Hoe Gods Gedachte ons verlost.....</i>	<i>115</i>
<i>Maar ik vraag toch niet om pijn en angst?</i>	<i>117</i>
<i>Hoe lang duurt deze ellende nog?.....</i>	<i>119</i>
<i>Wat moet ik met die verhalen over zonde en schuld?</i>	<i>121</i>
<i>Hard leren om niets te doen</i>	<i>123</i>
<i>Dit Heilig Ogenblik wil ik U geven</i>	<i>125</i>

Tijdloze schepping?

We kunnen ons bij de schepping niks voorstellen. Zo, dat moest ik als eerste zeggen. Dit is makkelijk gezegd maar de vraag is hoe ik nu verder kan gaan. Wat ik zal doen is aandacht geven aan wat we *wel* geneigd zijn ons voor te stellen bij de schepping. De kunst is om daarbij zo goed mogelijk onszelf in de gaten te houden. Want bij het maken van een voorstelling van iets, in dit geval van de schepping, gaan we onbewust uit van onszelf. We kunnen niet anders. Als we gaan praten en nadenken over de schepping dan gebeurt dit binnen de beperkingen van ons verstand. Dit verstand kan goed uit de voeten met kwesties die zich afspelen in tijd en ruimte. Zonder er echt bij stil te staan voeren we bijvoorbeeld de factor “tijd” in. Eerst was er dit, toen vond de schepping plaats en toen was er dat. Schepping gaat toch over het ontstaan van iets? En als iets ontstaat dan was het er eerst niet en later wel. Dat is de manier waarop wij over schepping denken. Dus ons verstand wil weten waar we moeten beginnen. Wat was er eerst? We vinden dit een volkomen logische vraag en een goed uitgangspunt omdat wij leven in de wereld van tijd en ruimte waarbij oorzaak en gevolg vanzelfsprekendheden zijn. Uit het één komt het ander voort.

Met dit in het achterhoofd zien we dat het niet zo gek is dat in onze scheppingsverhalen de factor tijd een hoofdrol speelt. Wat was er eerst? En daar gaan we dan. Eerst was er God, Niets, een Bron, een eerste Oorzaak, Eenheid en noem maar op. En *vervolgens* gaat er iets gebeuren. Zo dachten onze christelijke voorouders na over het begin van de schepping. De vraag: “hoeveel jaar geleden begon het” vinden we heel terecht. Aanvankelijk dachten we dat de schepping zo’n zesduizend jaar geleden plaatsvond. Nu noemen we de big bang het begin en die zou zo’n 13,8 miljard jaar geleden hebben plaatsgevonden. Was dat het begin van het universum? Begonnen toen ruimte en tijd? Het is niet zo moeilijk om te voorspellen welke vragen wij ons vervolgens stellen. Ons voorstellingsvermogen denkt in termen van tijd, wat was er dan voor de big bang, en ruimte, wat is er buiten de buitengrens van het uitdijende heelal?

Studenten van Een Cursus in Wonderen (ECIW) vinden in dit boek woorden die iets proberen te duiden over de schepping. Ik doe ook een poging:

“Schepping is uitbreidende liefde met behoud van eenheid”

Kun jij je hierin vinden? Ik kan het ook in meer antropomorfe taal uitdrukken:

“De vader breidt zich uit in de zoon”

Ik ga maar niet aan de gang met hoofdletters want dat is ook maar een truc om iets een status van verhevenheid te geven die op zich niets verder verduidelijkt. Ik ga ook niet schermen met ECIW-citaten want ik wil zo dicht mogelijk bij jouw en mijn belevingswereld blijven en niet mijn toevlucht nemen tot bewijs dat ik ontleen aan een verheven boek of leraar.

Twee mooie, vetgedrukte zinnen. Maar heb ik nu iets echt helder of voorstelbaar gemaakt? Nee, niet echt. Ik heb het woord “uitbreiden” gebruikt en voor ons is dit woord tijdgebonden. Eerst is er iets (liefde of de vader) en dan komt er iets bij (nog meer liefde of een zoon). Mogelijk denken we niet ruimtelijk in de zin van klein en groot maar toch koppelen we het woord “uitbreiden” aan een vorm van groter worden. En vormen bestaan in tijd en ruimte.

De cursus stelt dat de uitbreiding plaatsvindt in de eeuwigheid of in tijdloosheid. Sta eens stil bij deze begrippen. Stiekem denk ik bij eeuwigheid toch weer aan een hele lange tijd en ik weet dat dit niet de bedoeling is. Wat dat betreft is “tijdloosheid” een beter begrip, juist omdat ik me hier niets meer bij kan voorstellen.

ALLES wat ik nu weet van het leven speelt zich af binnen tijd en ruimte. Hoe is een tijdloze waarneming, gedachte of gevoel? Sta hier goed bij stil! Kijk naar binnen en stel vast dat bij elke waarneming, bij elk gevoel en bij elke gedachte de tijd een rol speelt. Hoe is het als een waarneming, gedachte of gevoel precies nul seconden duurt? Aha; intuïtie dan maar! Maar ja; eerst had je de intuïtie niet en toen wel. Daar is hij weer, de factor tijd.

Hopelijk ben je nu niets wijzer geworden en heb je hooguit iets meer besef gekregen van hoe weinig we ons kunnen voorstellen bij een tijdloze schepping, bij een tijdloze uitbreiding van liefde en bij tijdloos bestaan. Voor nu is er even voldoende geduizeld

Tijdloze schepping en aardse strubbelingen

In de blog “Tijdloze schepping?” gaf ik aan hoe moeilijk het is om ons over dit thema iets voor te stellen. Vragen over de oorsprong van het universum en over ons “zijn” worden wel vragen over de ontologie van het bestaan genoemd. Als je dit woord opzoekt, vind je zoiets als

“Ontologie, ook wel bekend als zijnsleer, is een tak van de filosofie die zich bezighoudt met de studie van het ‘zijn’ of het ‘bestaan’. Het onderzoekt de fundamentele aard van de werkelijkheid en de eigenschappen van alles wat bestaat. Ontologische theorieën proberen te definiëren wat ‘is’ en beschrijven de relaties tussen verschillende entiteiten”.

Terecht wordt bij deze omschrijving het woord “theorieën” gebruikt en dit laat zien dat we met ons beperkte verstand toch iets helder proberen te krijgen over de oorsprong van ons bestaan.

Veel cursus-studenten nemen kennis van wat de cursus schrijft over de schepping en als je maar vaak genoeg bepaalde formuleringen hoort, bijvoorbeeld over het uitbreiden van liefde, dan wen je daar aan, je gaat het vanzelfsprekend vinden en ze gaan een plekje krijgen in hoe je denkt over je eigen bestaan. Dit gebeurt haast ongemerkt. Ik zie dat al dan niet goed doordachte theorieën over de schepping sterk doorwerken in ons leven van alledag en in hoe we dit leven proberen vorm te geven vanuit de cursus. Ik zal dit proberen te illustreren met twee uitersten.

1. Onder het motto “waarom zouden we meer aandacht besteden aan iets dat tot een ander, tijdloos, domein behoort?” kunnen we besluiten de ontologische vragen maar een beetje te parkeren en te focussen op het domein van tijd en ruimte. Dat klinkt als een pragmatische aanpak. Laten we maar gewoon die jaren die ons hier op aarde gegeven zijn proberen zo gelukkig mogelijk door te brengen. We constateren dat we leuke dingen meemaken maar helaas ook ellende en gebruiken de cursus om de balans richting de leuke dingen te laten doorslaan. We werken aan zelfliefde en innerlijke vrede en ons ideale leven bestaat dan uit het bereiken van een hoge leeftijd in een gezond lichaam, omringd door dierbaren en daarna, als het dan toch moet gebeuren, een vlotte en pijnloze dood. Vervolgens zien we wel hoe het nu uitpakt met die ontologie en zo.
2. Nu het andere uiterste. We richten ons zo veel mogelijk op dat domein waarvan we ons eigenlijk geen voorstelling kunnen maken. Op het tijdloze, eeuwige domein van Gods schepping. Het klinkt ook zo heerlijk: “we zijn tijdloze schepselen, geliefd en vol liefde, onkwetsbaar en onsterfelijk, één en al geluk. Ondertussen overkomt ons evengoed de ellende die hierboven al genoemd werd maar deze doen we af als onecht, als illusoir. We willen alvast leven in een vreedzame bubbel van liefde en eenheid. Alles wat niet past in ons beeld van eenheid ontkennen we. Als alles één is dan is er geen God die afweet van de wereld, dan is leed onbestaanbaar, dan bestaan er geen ik en jij, dan is er dus ook geen jij die mijn hulp of aandacht nodig heeft, dan is er eigenlijk ook geen Jezus en geen Heilige Geest; dit zijn slechts symbolen. Hulp vragen aan God of aan de Heilige Geest voor problemen die we tegenkomen is dan onmogelijk; er zijn immers geen problemen in de ongedifferentieerde absolute eenheid waarin geen enkele vorm van onderscheid of conflict kan bestaan.

Er zijn cursus-studenten die zich kunnen vinden in één van de twee hierboven genoemde standpunten. Als ze met elkaar in discussie treden dan zal de aanhanger van standpunt 1 de adept van standpunt 2 verwijten dat deze ellende en noodlot ontkent en een spirituele bypass uitvoert. Omgekeerd zal iemand uit groep 2 vinden dat de persoon uit groep 1 nog te veel waarde hecht aan de illusoire wereld van tijd en ruimte. Hij zal beweren dat er binnen de eenheid niks kan gebeuren en dat vermeende ellende en noodlot niet meer zijn dan op angst en geloof in afscheiding gebaseerde beelden die je zelf projecteert.

Vermoedelijk horen de meeste studenten beide stemmetjes vanbinnen klinken. We worden heen en weer geslingerd tussen de “realiteit” van het leven van alle dag en de prachtige omschrijving van een Goddelijke identiteit die we echter nog niet helemaal, of zelfs nog helemaal niet, gerealiseerd hebben.

Door onze innerlijke onrust te beschrijven aan de hand van deze twee standpunten komt er nog een eigenschap van onszelf aan het licht. In de blog “Tijdloos scheppen?” gaf ik aan dat we niet anders kunnen dan denken in termen van tijd en ruimte, oorzaak en gevolg. Wat nu naar bovenkomt is onze neiging om te oordelen en om zonder meer aan te nemen dat ons oordeel belangrijk is. Is de wereld die we zien nu een illusie of niet? Moet ik nu wel of niet streven naar lichamelijke genezing? Kan ik anderen helpen of maak ik daarmee hun en mijn illusie juist echt? Mag ik hulp aan God, Jezus en de Heilige Geest vragen voor zaken die het domein van ruimte en tijd betreffen of juist niet en moet ik juist vragen om me te laten zien dat dit domein helemaal niet bestaat? Is er überhaupt wel een “entiteit” (zie omschrijving van ontologie aan het begin van deze blog) aan wie ik hulp kan vragen of kan dat helemaal niet in eenheid en zijn het allemaal symbolen?

De uitnodiging is om te onderzoeken hoe je zelf te werk gaat met deze kwesties. Om te proberen een beetje zicht te krijgen op wat je bent gaan geloven zonder het nog echt te doorleven en hoe dit jouw houding in dit leven (droomleven?) beïnvloedt. Streef je naar die staat van tijdloze, absolute eenheid zelfs als jij je hier geen enkele voorstelling van kunt maken? Doe je aardse zaken af als illusie terwijl deze nog echt voelen? Of neem je deze zaken juist serieus omdat je niks kunt met dat ontologische gedoe? Wordt vervolgd.

Welke visie koester ik?

In “Tijdloze schepping?” probeerde ik te laten zien dat, als we eerlijk zijn, ons voorstellingsvermogen tekort schiet als we nadenken over schepping en over de tijdloze aard van ons wezen. In “Tijdloze schepping en aardse strubbelingen” schetste ik dat we ons niet laten tegenhouden door ons beperkte voorstellingsvermogen om toch aan de slag te gaan met de cursus in ons leven van alledag. Veel bezoekers van ECIW-Facebook-groepen zijn niet heel intensief bezig met de cursus en nemen genoeg met een mooi plaatje hier en een fraai citaat daar. Misschien betreft dit ook de studenten die ik in de blog over aardse strubbelingen onderbracht in groep 1. Helemaal oké natuurlijk en weet je welkom mocht je toch toevallig de moeite nemen deze blog te lezen.

Anders wordt het als we echt werk willen maken van de cursus en deze gaan toepassen op ons leven op basis van een niet (helemaal) doorleefd geloof in metafysische uitspraken waar we ons eigenlijk maar bar weinig bij kunnen voorstellen. Dit zullen vooral lezers zijn die ik ietwat kunstmatig, ik geef het toe, even in groep 2 plaatste in de blog over aardse strubbelingen. Sommigen hebben een christelijke achtergrond en zij ervaren gewoonlijk opluchting omdat we het nare beeld van een wraaklustige God vaarwel kunnen zeggen. Anderen zijn niet of minder bekend met de Bijbel en hebben een interesse die verder reikt dan Een Cursus in Wonderen. Ze kunnen bekend zijn met het non-duale gedachtegoed van andere levensbeschouwelijke stromingen. Zij brengen hun eigen visie en ervaringen met zich mee. Denk aan de “methode” waarbij je de stille waarnemer probeert te zijn van alles wat zich in de geest aandient. Maar ook aan een stellig geloof in absolute eenheid en de illusoire aard van alles dat riekt naar differentiatie en individuatie. De niet-christelijke ECIW-studenten proberen als het ware door de Christelijke terminologie van de cursus heen te kijken om zo te komen tot de kern van de kwestie.

Zij vinden hierbij één van de bekendste exegeten van de cursus aan hun zijde: Ken Wapnick. Hij benadrukte dat de cursus een specifieke vorm van non-dualiteit aanbiedt met christelijke terminologie, waarin de illusoire duale wereld wordt gebruikt als een middel voor vergeving en genezing van de geest. Wapnick stelde dat dit geen compromittering van de non-duale visie is, maar slechts een praktische en symbolische manier om ons vanuit onze huidige ervaring van dualiteit naar een besef van non-dualiteit te brengen. De uitspraken die ik cursusstudenten uit groep 2 in de mond legde, komen grotendeels voort uit de visie van Ken Wapnick, een visie die al decennia dominant is in Nederland. Deze visie resoneert direct bij studenten die geen christelijke achtergrond hebben en wel bekend zijn met het non-duale gedachtegoed. Ik citeer ze nog een keer:

“Als alles één is dan is er geen God die afweet van de wereld, dan is leed onbestaanbaar, dan bestaan er geen ik en jij, dan is er dus ook geen jij die mijn hulp of aandacht nodig heeft, dan is er eigenlijk ook geen Jezus en geen Heilige Geest; dit zijn slechts symbolen. Hulp vragen aan God of aan de Heilige Geest voor problemen die we tegenkomen is dan onmogelijk; er zijn immers geen problemen in de ongedifferentieerde absolute eenheid waarin geen enkele vorm van onderscheid of conflict kan bestaan.”

De cursus-gemeenschap in Nederland is doordrenkt met deze visie die wordt gezien als de meest pure en gezuiverde boodschap van de cursus. Kanttekeningen plaatsen bij deze visie of bij de bruikbaarheid ervan wordt gezien als vloeken in de cursus-kerk en deze “zuivere leer” wordt niet zelden met groot fanatisme verdedigd tegen andersdenkenden. Wat doet jouw

denken nu? Concludeert het dat de schrijver van deze blog het volkomen oneens is met Ken Wapnick? Voel je al een lichte weerzin opborrelen dat ik het in mijn hoofd durf te halen om (bruikbaarheid van) de visie van deze autoriteit tegen het licht te houden?

Probeer dan mij en jouw oordeel over mij even te vergeven en gun jezelf de openheid van geest om je af te vragen of je de geciteerde uitspraken echt helemaal doorleeft of vooral sterk gelooft. En als je deze sterk gelooft, onderzoek dan eens hoe bepalend ze zijn voor hoe jij je leven leidt. Ben je er zachter, milder, liefdevoller, verdraagzamer, een wonderwerker, baken van liefde door geworden die niet alleen in woord maar ook in daad je liefde laat stromen naar anderen? Dan ben ik daar dankbaar voor. Maar ben je vooral bezig in je eentje weg te vluchten van deze illusoire, aardse ellende richting jouw eigen innerlijke paradijsje? Dan is daar ook niks mis mee maar dan doe jij je in mijn beleving tekort en nodig ik je uit om verder te lezen. Wordt vervolgd.

Hartverwarmend

Waar zijn we na de vorige drie blogs nu aangeland? We hebben vastgesteld dat we, als we eerlijk zijn, ons geen voorstelling kunnen maken van de schepping binnen eenheid en liefde. We kunnen echter wel nadenken over eenheid en dat doen we naar hartenlust. Hierin vinden we aansluiting bij andere eenheidsvisies en bij uitvoerig uitgewerkte toelichtingen van sommige cursusleraren op Een Cursus in Wonderen. Deze visies en uitleg vinden we logisch klinken: "hier kunnen we wat mee!", is de overheersende gedachte. Ons denken weet dat in eenheid geen onderscheid kan bestaan en dat er geen ruimte is voor differentiatie en individuatie. Ik heb laten zien hoe ons denken dan uiteindelijk komt tot stevige oneliners zoals "God weet niets van ons" en "Er zijn geen anderen" (zie hiertoe vorige blogs in deze serie). We voelen ons gesteund in onze benadering van de cursus door een bekende tekst uit de inleiding:

De cursus beoogt niet de betekenis van liefde te onderwijzen, want dat gaat wat onderwezen kan worden te boven. Hij beoogt echter wel de blokkades weg te nemen voor het bewustzijn van de aanwezigheid van liefde, die je natuurlijk erfgoed is. Daartoe gebruikt hij woorden, die symbolisch zijn en niet kunnen uitdrukken wat achter symbolen schuilgaat. Alleen het ego stelt vragen, want alleen het ego twijfelt.

Jezus vertelt ons in de cursus dat wij scheppingen zijn van een liefdevolle God, uitbreidingen van Zijn liefde, en geeft in bovenstaand citaat aan dat wij ons hier met ons verstand geen voorstelling van kunnen maken. Waar we wel, zij het moeizaam, over kunnen gaan praten is over het wegnemen van de blokkades voor het bewustzijn van de aanwezigheid van liefde. En hier kunnen we tenminste wel wat mee als we het gesprek verplaatsen van liefde naar eenheid. Want wat afscheiding is weten we maar al te goed; dat is het geloof in onderscheid. Hoe simpel wordt het nu! Er kan, zo concluderen we nu, geen echt onderscheid bestaan tussen mij en jou, mij en Jezus, mij en de Heilige Geest en, uiteindelijk, tussen mij en God.

In absolute eenheid kan niks gebeuren, zo redeneert ons verstand. Ik heb cursus-studenten de vraag horen stellen of je een kind dat in de vijver valt wel zou moeten redden en een cursusleraar horen vertellen hoe ze onaangedaan zit te lachen voor de tv bij het zien van beelden over oorlog en geweld. Het is immers allemaal illusoir? In eenheid kan toch niks gebeuren? Is juist ons geloof in ellende niet ontstaan omdat de Zoon van God vergat te lachen om de illusie? Door onze handen uit de mouwen te steken versterken we immers deze illusie alleen maar?

Dit zijn extreme voorbeelden, ik weet het, en goddank loopt het bij de meeste cursus-studenten niet zo'n vaart en voelen ze ergens wel dat dit niet de bedoeling kan zijn. Binnen absolute eenheid is er geen goed en kwaad, kan er niks gebeuren en is sprake van een soort neutrale a-moraliteit. Ons verstand kan smullen van de waterdichte logica, van deze kille helderheid. Is dit wat Jezus ons in de cursus onderwijst? Komt "als vanzelf" de liefde naar boven borrelen als we via kille abstracties zogenaamde kunstmatige blokkades slechten?

We moeten terug naar het begin en de wortel van dit misverstand in beeld proberen te krijgen. In feite volgt na de uitspraak over liefde in bovenstaand citaat een waarschuwing voor ons, want de rest van de tekst luidt:

"De cursus geeft eenvoudig een ander antwoord zodra de vraag is gesteld. Dit

antwoord probeert niet zijn toevlucht te nemen tot vindingrijkheid of scherpzinnigheid. Dit zijn eigenschappen van het ego. De cursus is eenvoudig. Hij heeft één functie en één doel. Alleen daarin blijft hij geheel consistent, want alleen dat kan consistent zijn.”

We moeten niet proberen een eenheidstheologie in elkaar te flansen op basis van vindingrijkheid of scherpzinnigheid. Dit zijn eigenschappen van het ego. Als we enkel ons verstand inzetten en vanuit ons geloof in afgescheidenheid ontkenning of weglachen als methode gaan hanteren dan resulteert dit in de zichzelf superieur voelend, verhard ego.

Wat ontbreekt hier toch? Klopt het verhaal van eenheid dan niet en moeten we toch geloven in onderscheid? Nee, dat is het niet. Maar we hebben ons denken op de troon gezet en zijn ons hart vergeten.

Liefde kan niet onderwezen worden maar wel herkend door ons hart. Ons verstand kan, zoals in eerdere blogs vermeld, niks met schepping binnen eenheid maar ons hart verwondert zich, juicht en is dankbaar. Het is dit hart dat zonder aarzelen ons ertoe beweegt het kind uit de vijver te redden. Het is dit hart dat huilt van mededogen als het de schreeuw om liefde vertaald ziet in het oorlogsgeweld op tv. Het is dit hart dat de goddelijke weg herkent die Jezus ons in de cursus toont; de weg van de heilige relatie. Wordt vervolgd.

Papa

In de eerste vier blogs heb ik geprobeerd duidelijk te maken dat ons verstand moeite heeft met nadenken over de schepping en dat het zelfs kan uitkomen op een wat kille theorie waarin alles moet worden afgedaan als illusie omdat er volgens de regels van de logica geen enkele vorm van differentiatie of individuatie mogelijk kan zijn binnen de eenheid. Liefde zou een soortrestproduct zijn dat vanzelf opborrelt als ons noeste en consequente denkwerk alles wat we waarnemen en meemaken heeft afgedaan als “illusoir”, inclusief Jezus, de Heilige Geest en anderen. Toch spreekt Jezus in de cursus ons verstand aan en geeft hij ons een heel tekstboek vol metafysica. Is dit niet tegenstrijdig aan mijn opmerkingen over waar ons denken toe leidt?

Jezus kent natuurlijk onze valkuil en weet dat ons ego zijn toevlucht zal gaan nemen tot “vindingrijkheid en scherpzinnigheid” (zie vorige blog) als hij niet heel voorzichtig te werk gaat. Daarom kiest Jezus zijn woorden heel precies. Hij komt in het Tekstboek niet met ingewikkelde schema's, diagrammen en stappenplannen. Nee, hij bedient zich van warm en menselijk taalgebruik. Ken Wapnick meent dat Jezus kiest voor een soort kinderachtige brabbeltaal omdat wij nog zo kinderachtig zijn. Jezus zou gewoon nog even toestaan dat wij over God denken als “pappie” en ons vanuit kinderlijk vertrouwen tot Hem wenden omdat we nog te bang zijn om te beseffen dat “pappie” helemaal niet weet dat wij bestaan, laat staan dat Hij zich zou bekommeren om onze noodroep. Wapnick kiest ervoor ons de zogenaamde onversneden waarheid te vertellen en zet vol in op een eenheidstheorie.

Ik weet, zoals eerder aangegeven, dat sommige ECIW-studenten niet of nauwelijks bekend zijn met het Nieuwe Testament. Maar misschien wel de belangrijkste boodschap van Jezus was toen dat God geen afstandelijk en wreed superwezen is maar Liefde. Jezus sprak God aan als “Abba”, vader of preciezer: papa. Ik vind dit vertederend, ontroerend, een ware openbaring en wonderschoon. Het stemt mij dankbaar.

De Jezus die ons de cursus heeft gegeven gaat ons niet uitleggen dat het nu maar eens afgelopen moet zijn met dat kinderachtige beeld van God als papa. Natuurlijk, God is geen lieve kerstman die zijn verwende kinderen wel eens op hun wenken zal bedienen. Maar God is een Vader, Hij is Liefde die Zich uitbreidt. Nu gebruik ik wel vanuit mijn hart de hoofdletters die mijn verstand in de eerste blog (Tijdloze schepping?) nog niet gebruikte. In de cursus vertelt Jezus dat God de Vader Zich uitbreidt en ons, Zijn Zonen, schept. Jij en ik zijn Zonen van een liefhebbende Vader. Met deze woorden meent Jezus dat hij ons het best kan duidelijk maken wie wij zijn. Jezus kiest bewust voor dit warme taalgebruik omdat hij iets van de warmte van het Vaderhart van God wil laten voelen. Jezus wil vooral ons hart aanspreken en niet in de eerste plaats ons verstand. Hij plaatst zo ons verstand onder curatele van het hart.

En wat zegt Jezus dan in het Tekstboek tegen ons hart? Hij vertelt ons dat de Vader Zijn Liefde uitbreidt en dat hij Zonen schept die in eenheid met de Vader en met elkaar verbonden blijven. Jij en ik en iedereen vormen samen het Zoonschap. Het centrale thema van de cursus is, in mijn beleving, het mysterie van de Heilige Relatie. Dat mysterie is dat jij bestaat als uniek Kind van de Vader in alle eeuwigheid en alle tijdloosheid. De ik die jij diep van binnen voelt, de “jij” die aangesproken wordt in de cursus is een uniek Kind van de Vader. Jouw bestaan dat je diep van binnen voelt, ja, wat het enige is waar je totaal zeker van bent, is een godsgeschenk; nu en in alle eeuwigheid. Dát is de onbegrijpelijke waarheid die Jezus ons

geeft in de cursus. We leven in een Heilige Relatie waarbij wij bestaan in eenheid met de Vader en met elkaar. Maar ik schrijf hier dus “wij”, meervoud. Maar meervoud (Zonen) met behoud van eenheid (Zoonschap). Maar wat zijn wij dan precies vergeten? Wij zien alleen nog maar die “wij”, die Zonen en niet meer het Zoonschap.

Vervolgens geeft Jezus ons de werkboeklessen die ons kunnen helpen (ons!) dat we weliswaar unieke Kinderen zijn van de Vader maar niet van Hem en elkaar gescheiden. Jezus helpt ons om deze onbegrijpelijke Heilige Relatie weer te gaan ervaren want door te geloven dat “wij” op onszelf staan, blokkeren wij de stroming van liefde die de basis vormt en de essentie van ons bestaan. Liefde is onze bron, onze essentie en het middel om onze Heilige Relatie weer te herinneren.

De woorden van de cursus zijn altijd symbolen (van symbolen) dus ja, zodra we woorden gebruiken dan is er sprake van beeldspraak. Maar als je de zorgvuldig gekozen woorden en het taalgebruik van Jezus afwijst of meent te moeten corrigeren dat begeef jij je op een glibberig en eigenwijs pad. Zou Jezus niet precies de woorden gekozen hebben waarvan hij weet dat deze het meest behulpzaam zijn? Wordt vervolgd.

Txt 4; VII:6:

In de Bijbel wordt herhaaldelijk gezegd dat je God moet prijzen. Dit betekent beslist niet dat je Hem zou moeten zeggen hoe geweldig Hij is. Hij heeft geen ego waarmee Hij zo'n loftuiting in ontvangst kan nemen, en geen waarneming waarmee Hij die beoordelen kan. Maar zolang jij je rol in de schepping niet vervult, is Zijn vreugde niet compleet omdat de jouwe incompleet is. En dit weet Hij. Hij weet het in Zijn eigen Wezen, en in de ervaring daarvan van Zijn Zoons ervaring. Het voortdurend uitvloeien van Zijn Liefde wordt belemmerd wanneer Zijn kanalen gesloten zijn, en Hij is eenzaam wanneer de denkgeesten die Hij geschapen heeft niet ten volle met Hem communiceren.

Dank dat we Uw Liefdeskinderen zijn

Waarom deze serie over schepping, eenheid en liefde? Wat heb je aan dit soort abstracte, metafysisch getinte onderwerpen? Ik meen dat wat je hierover al dan niet bewust bent gaan geloven bepalend is voor hoe wij met de cursus omgaan en hoe wij ons leven inrichten. We dalen af naar de wortel van onze overtuigingen omtrent de boodschap van Jezus. Een beter zicht op ons (verborgen) geloof is in mijn beleving veel, zo niet alles, bepalend. Dus ga ik verder.

Om een beter zicht te krijgen op dit verborgen geloof heb ik voor even twee aspecten van de schepping en de aandacht die we hieraan geven onderscheiden; eenheid en liefde. Ik heb laten zien waartoe een verstandelijke en eenzijdige focus op het eenheidsaspect van de schepping kan leiden namelijk tot ingewikkelde schema's en, kortgezegd, een extreme naar binnen-gerichtheid omdat er buiten onszelf in eenheid niks zou kunnen bestaan. Geen God, geen Jezus, Heilige Geest of anderen. We menen dat ons enige werk het corrigeren van onze eigen denkkeest is en dat dit neerkomt op de erkenning van al deze "denkbeeldige" entiteiten. Alles is één en in feite verklaren we onszelf hiermee tot God. Dit is extreem gesteld en meestal zien we, gelukkig, een verwaterde variant van dit eenzijdige geloof omdat we voelen (!) dat het toch niet helemaal klopt.

Dit gevoel is een herinnering uit ons hart waarbij ik met dit hart de essentie van ons wezen duidt: liefde. Dit hart gaat anders om met de schepping. Het verbaast en verheugt zich over zijn bestaan en is gevoelig en dankbaar voor het menselijke taalgebruik dat Jezus in de cursus hanteert. Het hart voelt vanuit zijn wezen dankbaarheid richting zijn Schepper en verheugt zich in het gezelschap van zijn broeders.

We hoeven ons verstand niet af te wijzen maar we dienen ervoor op te passen dat het geen eigen leven gaat leiden, dat het op de troon wil gaan zitten. We mogen ons hoofd gerust volgen in zijn redenering als het zegt: "Er is geen God die los van ons staat" als we het maar laten volgen door de wijsheid van ons hart dat zegt: "En toch ben ik dankbaar dat de Vader mij geschapen heeft". Het hoofd mag zeggen: "Er zijn geen anderen" maar het hart zal het hoofd ervoor behoeden om te concluderen dat we het enige wezen zijn dat bestaat. Het hart zal tegen het hoofd zeggen: "Je hebt helemaal gelijk want je Broeders zijn wonderlijk met je verbonden maar pas op, hoewel jij het in je slimheid niet begrijpt, bestaan jouw Broeders godzijdank echt en ze kunnen tot je komen met een roep om liefde. En pas op slim hoofd, deze roep om liefde is niet slechts jouw projectie maar deze roep is echt en is de uitnodiging voor jou om liefde te laten stromen naar je broeders zoals deze liefde van de Vader naar jou stroomt.

Het hoofd zal Jezus tenslotte af willen doen als een schijnfiguur zoals het wil omgaan met alle broeders en zusters. Het kan niet anders dan concluderen dat er in eenheid geen broeder Jezus kan bestaan, noch andere broeders, omdat de logica elke vorm van differentiatie en individuatie verbiedt. Ons hart glimlacht en zegt: "Goed zo hoofd dat jij je niet doodstaart op zogenaamde echte verschillen in uiterlijk en karakter, maar ik heb nieuws voor je. Jij snapt niet hoe het kan maar je bent niet de enige zoon van God. Jezus is je "oudere" broeder die jouw hele worsteling al heeft doorgemaakt en volbracht. Hij helpt je en schenkt jou de vrucht van zijn verlossing. En zoals Jezus omzag naar zijn broeders en zusters die schreeuwden om liefde zo mag jij dat nu ook doen. Laat je liefde stromen zoals Jezus deed om zo te ontdekken dat jij, slim hoofd, "gelijk" had toen je zei dat er geen anderen waren. Want jouw broeders en

zusters zijn wezenlijk niet anders dan jij, zij zijn ook kinderen van de liefde die samen met jou verbonden zijn in het Zoonschap. Groot is dit wonder. Groot is het mysterie van de Heilige Relatie: we zijn Kinderen van Liefde met elkaar verbonden in een innigheid die ons verstand volkomen te boven gaat.

Vervolgens sluit ons hart ons hoofd in de armen terwijl het fluistert: “Wat goed dat je niet blijft haken aan de verschillen die we menen te zien. Wat goed dat je in de nood van die ander, in die roep om liefde, je eigen roep herkent en daarin geen verschil ziet. Maar laten we nu zijn als de Vader, als onze liefdesbron. Onze vader is Zichzelf gevende liefde die Zijn Liefde niet voor ZichZelf heeft gehouden. Onze Vader corrigeerde niet Zijn perceptie om te besluiten dat er niks te geven zou zijn omdat Zijn Zoon slechts een projectie zou zijn. Nee, onze Vader gaf Zichzelf onvoorwaardelijk en bood ons het wonder van Zijn Liefde aan. En dit vraagt Hij nu aan ons om Zijn Liefde te laten stromen, terug naar Hem en naar elkaar opdat we weten dat we als Zoonschap verenigd zijn in de liefde van Hem. Halleluja.

Heb lief

We zijn beland bij het mysterie van de schepping; binnen eenheid breidt liefde zich uit en creëert ons en onze broeders. Er is sprake van een intieme wederkerigheid waarvan we ons met ons verstand geen voorstelling van kunnen maken, van een Heilige Relatie. De Vader verhoudt zich tot ons en wij tot de Vader en elkaar op een verbluffende manier van geven (uitbreiden) en ontvangen als één. In het vervolg van Een Cursus in Wonderen, het boek Een Cursus van Liefde (ECvL) , gebruikt Jezus het woord “omarming” om deze relatie te beschrijven. Hij spreekt ook de wonderlijke woorden: “wij zijn elkaars eigen”.

Liefde is de centrale boodschap van Jezus in het Nieuwe Testament en in de genoemde cursussen. Niet zomaar een liefde tussen twee van elkaar gescheiden wezens maar een liefde tussen wezens die innig met elkaar verstrengeld zijn in tijdloze eeuwigheid. In ECvL zegt Jezus: “je bent relatie”. Je bent dus niet een afgescheiden persoon die een relatie heeft met God of met een ander; nee, je bent de relatie zelf.

Dit kan klinken als een nieuw geloof als het zoveelste dogma dat je al dan niet kunt aannemen maar Jezus laat het hier niet bij. Hij geeft ons in al de genoemde boeken aanwijzingen hoe we ons onze ware identiteit weer kunnen gaan herinneren. De focus van ECIW ligt op het leren beseffen dat het onderscheid dat wij menen te zien tussen onszelf hier en God daar of tussen ik hier en jij daar, niet klopt. Dit noemt Jezus vergeven. Het is dus begrijpelijk dat we ECIW zijn gaan opvatten als een non-duale visie en als we zorgvuldig met het begrip non-dualiteit omgaan, een begrip dat Jezus overigens zelf niet hanteert, dan is er weinig aan de hand. Want ook het begrip non-dualiteit laat iets van het mysterie intact: er wordt niet gesproken over “absolute eenheid” waarin feitelijk niets kan gebeuren maar over niet-tweeheid. God en jij of jij en ik zijn niet twee (of meer), we zijn non-duaal, maar ook niet absoluut één want dan zou zelfs de schepping, de uitbreiding van liefde, onmogelijk zijn geweest. En er is geschapen want “wij zijn”.

We komen later nog terug op de kwestie waarom we onze innige verbondenheid met de Vader en met elkaar zijn vergeten maar ik wil de liefdes-lijn van deze serie blogs voortzetten. Cursus-leraren die vooral de eenheid benadrukken stellen dat, na onze verstandelijke ontkenning van alles wat met differentiatie en individuatie te maken lijkt te hebben, de liefde als vanzelf overblijft. Ik zal niet beweren dat dit niet klopt maar ik zie veel te vaak het tegenovergestelde gebeuren: de ontkenning van God, Jezus, Heilige Geest en onze broeders maakt ik-gericht. Cursus-studenten zijn vooral met zichzelf bezig om de felbegeerde innerlijke vrede te bereiken. Als je ze vraagt wat het wonder van ECIW behelst dan krijg je als antwoord: “het corrigeren van mijn perceptie”. En het klopt; dit corrigeren van je perceptie is belangrijk maar alleen in het licht van de liefde. Het is veel beter om niet de halve cursus te doen (verstandelijke aandacht voor de eenheid) maar de hele cursus (geworteld blijven in de liefde en bereid zijn deze uit te breiden).

Zag Jezus Liefde als een restproduct? (Zie de blog (Hartverwarmend #4) om een hardnekkig misverstand uit de weg te ruimen). Genoemde eenheidsleraren voelen ergens wel aan dat er kilheid naar binnensluipt in een te eenzijdige focus op eenheid. Ik hoor dan uitspraken als “we moeten natuurlijk wel normaal, of een beetje vriendelijk, blijven doen”, dus niet te veel ik-gericht worden en anderen in hun eigen sop gaar laten koken. Maar dit is wel een heel slap aftreksel geworden van de boodschap van Jezus. Toen hem in het Nieuwe Testament gevraagd werd wat het belangrijkste gebod is antwoordde hij:

“Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.”

Het is geen wonder dat bij een eenzijdige aandacht voor eenheid bij ECIW-leraren, de continuïteit in de boodschap van Jezus van Bijbel naar cursus niet herkend wordt. Zij moedigen de ECIW-student aan om toch vooral het wonder voor zichzelf te aanvaarden want “omdat toch alles één is” volgt al het andere dan wel vanzelf. Maar de boodschap van Jezus is nooit veranderd en als je de cursus onbevangen leest dan zie je dat wonderen veel vaker worden gezien als uitingen van liefde. De complete cursus begint met de volgende woorden van Jezus: “Je zult wonderen zien via jouw handen via mij”. Ik wil deze blog niet te lang maken maar ik nodig je uit om de 50 wonderprincipes onbevangen te lezen en te zien hoe de gerichtheid op de ander evident is. Ook Helen Schucman werd door Jezus constant “gebruikt” om uitingen van liefde aan te bieden aan de mensen die op haar pad gebracht werden.

Als we dan het Tekstboek uit hebben en de werkboeklessen gedaan en beginnen aan het Handboek voor leraren dan laat Jezus er geen twijfel over bestaan wat zijn doel is. Wat zegt Jezus niet? Hij zegt niet dat een leraar van God iemand is die zich nergens meer iets van aantrekt en zelfvoldaan zit te genieten van zijn innerlijke vrede. Lees zelf maar en verheug je dat de boodschap van Jezus nooit verandert:

1. WIE ZIJN GODS LERAREN?

*1. Een leraar van God is ieder die ervoor kiest er een te zijn. Zijn geschiktheid bestaat louter hierin: ergens, op een of andere manier, **heeft hij een doelbewuste keuze gemaakt, waarbij hij zijn belangen niet los zag van die van iemand anders.** Als hij dat eenmaal heeft gedaan, is zijn weg gebaad en zijn richting zeker. Een licht is de duisternis binnengegaan. Het kan één enkel licht zijn, maar dat volstaat. Hij heeft een overeenkomst met God gesloten, zelfs als hij nog niet in Hem gelooft. Hij is een brenger van verlossing geworden. Hij is een leraar van God geworden*

Liefde laten stromen

Oké, de basis is gelegd. Niet door mij maar door Jezus in de Bijbel en in de Cursus. Ik probeer het in mijn eigen woorden een beetje samen te vatten omdat in mijn beleving er in de ECIW-gemeenschap onevenredig veel aandacht wordt gegeven aan het thema eenheid ten koste van de hoofdboodschap: liefde. Ik gaf aan dat ons verstand zich vertilt aan het concept eenheid en dat dit resulteert in uitspraken die vreemd en kil aanvoelen. Ons gevoel is niet bepaald zaligmakend maar het zou niet slecht zijn als we oplettend blijven als er een niet-pluis-gevoel opkomt.

Dit gebeurt bijvoorbeeld als we, vanuit geloof in de eenheidstheorie, alles wat we waarnemen afdoen als onze eigen, persoonlijke projectie. Als je in een ECIW-groep zegt dat iemand heel boos werd dan krijg je al snel te horen dat er niemand buiten jou bestaat en dat die boosheid zich in jouw eigen denkgest bevest en vergeven moet worden. Dit voelt direct niet pluis en zelfs beschuldigend, maar ja, ergens hebben we gehoord dat alles onze projectie is dus dan zal het wel kloppen. Maar hier hebben we de basis nodig die ik in de eerder geschreven blogs probeerde uit te leggen. Anderen zijn niet jouw projectie. Je broeders en zusters zijn Kinderen van onze Vader en deze Kinderen kunnen, net als wijzelf, verward zijn en roepen om liefde. Deze roep kan zich vertalen in wat wij waarnemen als boos gedrag. Het is dus helemaal niet zo ingewikkeld: wij kunnen een ontmoeting hebben met een verward Kind van God.

We moeten echter alert blijven en oppassen voor een ouderwets duale valkuil. Want bij erkennen van de wezenlijkheid van onze broeders en zusters gaan wij vanuit ons “normale” denken al snel spreken in termen van ik en jij en in termen van schuld en onschuld, waarbij in het geval van de boze broeder ik niet boos ben en die ander wel. We gebruiken dan de waargenomen boosheid om grenzen te zien en schuldigen aan te wijzen en hiermee schieten we door. “Hoe zit het nu?”, vraagt ons denken. “Wie is er nu boos?”. De doorgeslagen eenheidstheorie zegt dus dat er geen ander is en dat je alleen je eigen boosheid ziet en ons gangbare duale denken zegt dat of ik of jij boos en schuldig moet zijn.

Maar van wie is de boosheid als jij en ik relatie zijn? Huh? Zie je het verstand dolderaaien na deze uitspraak? Maar zo mysterieus is het! Net zoals ik en jij niet los van elkaar bestaan maar in Heilige Relatie, zo wordt er op een gegeven moment in onze relatie boosheid waargenomen. Zodra dit gezien wordt kan er een besef zijn dat we ons naar liefde moeten uitstrekken. Door dit te doen, door de boosheid (niet mijn of jouw boosheid) te vergeven en naar het licht te brengen kunnen we ons de liefde weer herinneren die we zijn. Hoe? Dat valt niet in zijn algemeenheid te zeggen; de cursus geeft geen gedragsregels. Maar vanuit onze afstemming op liefde, bijvoorbeeld door de Heilige Geest om hulp te vragen, kunnen we duidelijkheid krijgen over de vraag of en, zo ja, hoe de uiting van liefde vorm dient te krijgen.

De wonderprincipes uit ECIW spreken over het laten stromen van liefde en zijn pareltjes van schoonheid. Vooral #8 sluit mooi aan bij het voorbeeld van de ontmoeting met een boze broeder:

#8: Wonderen genezen doordat ze een gemis aanvullen; ze worden door hen die tijdelijk meer hebben, verricht voor hen die tijdelijk minder hebben.

En kijk eens hoe mooi het eerder genoemde gebod van Jezus uit het Nieuwe Testament (“Heb je naaste lief als jezelf”) terugkomt in wonderprincipe #18:

#18: Een wonder is een dienst. Het is de maximale dienst die jij een ander kunt bewijzen. Het is een manier om je naaste lief te hebben als jezelf. Je herkent op hetzelfde moment je eigen waarde en die van je naaste.

Ons verstand is ons zo behulpzaam omdat het laat zien dat de reden waarom wij of die ander van streek is zelden is die wij denken. In ECIW leren we alles te zien als een uiting van liefde of een roep om liefde. We zagen dat onze liefdes-bron, God, het merkt als de liefde niet meer stroomt tussen Hem en zijn Zoon (zie Txt 4;VII:6). Evenzo dienen wij op te merken wanneer de liefde niet meer stroomt tussen ons en onze Broeder bijvoorbeeld omdat boosheid de stroom in onze beleving blokkeert.

Tenslotte, omdat ik er maar geen genoeg van kan krijgen, twee prachtige wonderprincipes die ons verwijzen naar het wezen van onszelf en onze broeder; we zijn scheppingen, Kinderen van God.

#40: Het wonder erkent iedereen als jouw broeder en de mijne. Het is een manier om het universele merkteken van God waar te nemen.

#50: Het wonder vergelijkt wat jij gemaakt hebt met de schepping, waarbij het als waarheid aanvaardt wat ermee in overeenstemming is en als onwaar verwerpt wat er niet mee overeenstemt.

Vind je liefde ook zo'n saaie open deur?

In deze serie blogs gaat het wel heel vaak over liefde. Ik schrijf deze blogs omdat ik me hiertoe geroepen voel en niet om veel “likes” te scoren want ik weet na jarenlang bloggen dat ik dan voor meer aansprekende titels en afbeeldingen bij de blogs moet kiezen. Liefde lijkt zo'n open deur, zo'n standaardoplossing. Niemand zal me tegenspreken als ik zeg dat liefde de kern is van de boodschap van Jezus maar het onderwerp is niet bepaald sexy en daarmee is de kans groot dat potentiële lezers bij blogs over liefde denken: “ja, ja; dat weet ik nu wel dus op naar een volgende post”.

Zo'n dertig jaar na Een Cursus in Wonderen (ECIW) werd er een vervolg aan ons gegeven en mocht Mari Perron woorden van Jezus dicteren in het boek Een Cursus van Liefde (ECvL). Ik mocht meehelpen aan de vertaling van ECvL en ben volkomen in de ban van dit boek, net zoals ik dat ben met ECIW. Het is fijn om deze blijdschap te uiten en te merken dat steeds meer ECIW-studenten deze vreugde met mij delen. Je hoeft niet bang te zijn voor belangenverstrengeling want, wees gerust, ik verdien geen cent aan de verkoop van dit boek.

De naam van dit boek zou ons te denken moeten geven: Een Cursus van Liefde. Jezus zelf deinst er niet voor terug om toch weer de liefde centraal te zetten in dit vervolg. In ECvL geeft hij precies aan hoe groot de waarde is van ECIW maar ook hoe we nu verder kunnen nadat ECIW de barrières naar liefde voor ons geslacht heeft. Kort gezegd gaat ECvL over leven vanuit ons hart, het mysterie van relaties en het scheppen van de nieuwe wereld.

Waarom begin ik nu over ECvL? Omdat het zo opvallend is dat Jezus in dit boek, net als in ECIW, dwars door ons heen lijkt te kijken en ons ziet gapen als er weer eens over liefde begonnen wordt. Ik beperk me vandaag verder tot het citeren van zijn woorden uit Hoofdstuk 12 van dit boek:

12.1 Het woord liefde is deel van je probleem met deze Cursus. Wanneer ik het woord liefde zou nemen en het zou vervangen door de een of andere ingewikkelde technische term, en je dan zou vertellen dat dit het materiaal is dat de wereld tot eenheid smeedt, dan zou dit voor jou veel gemakkelijker te aanvaarden zijn. En als ik je vervolgens zou zeggen dat je deze gesofisticeerde term niet kent en dat je daarom meer gelooft in je afscheiding van alles dan in je eenheid met alles, dan zou je er veel eerder toe geneigd zijn instemmend te knikken. Dan zou je zeggen: “Net als ieder ander, was ik hier niet van op de hoogte.” Stel dat een wetenschapper je zou vertellen dat er een goedaardige energie is ontdekt die bewijst dat je met alles en met iedereen in het universum bent verbonden en als deze energie een of andere extravagante naam zou hebben dan zou je zeggen: “Er is een nieuwe wetenschappelijke ontdekking gedaan en ik ben geneigd te geloven dat ze kan kloppen, vooral als anderen er ook in gaan geloven.”

12.2 Je voelt je nu een beetje beetgenomen als je te horen krijgt dat liefde het antwoord is. Je voelt je een beetje misleid nu je gevraagd wordt om te denken dat liefde niet beperkt hoeft te zijn tot wat jij dacht dat het was. Je denkt dat het typisch iets is voor een spirituele tekst om je te vertellen dat liefde het antwoord is, alsof dit niet al eerder is gezegd. Deze boodschap werd al lang geleden verkondigd en toch blijft de wereld hetzelfde. Hoe kan dit dan het juiste antwoord zijn? Het leven is te ingewikkeld om door liefde te worden opgelost.

12.3 Hoe snel neig je dan weer tot cynisme en tot de overtuiging dat je het allang hebt geprobeerd, maar dat het niet is gelukt. Want ieder van jullie gelooft dat je dit idee dat liefde heet wel hebt uitgeprobeerd en ieder van jullie denkt het bewijs te hebben dat liefde helemaal het antwoord niet is. Waaruit bestaat jouw bewijs? Uit je eigen onvermogen om gelukkig te zijn en uit de troosteloze aanblik van de wereld om je heen.

Ontzag voor God en respect voor Jezus

Zo; even pas op de plaats en even bijkomen. Waar zijn we nu aangekomen na dat loflied op de liefde van vorige keer? Ik heb geprobeerd om de macht van ons conceptuele denken te relativiseren vooral waar dit het nadenken betreft over de schepping en over onze relatie met de Vader en met elkaar. Het is zo bijzonder: we zijn scheppingen van God, Kinderen van de Vader in liefde en eenheid verbonden met elkaar.

Als ons verstand het pad van eenheid gaat bewandelen en vergeet om afgestemd te blijven op liefde dan belanden we bij vreemde, kille karikaturen van de Cursus. De kans dat dit gebeurt neemt toe als we de warme taal van de cursus afdoen als kinderachtig, onwaar en symbolisch en menen met slimme schema's uit te kunnen leggen hoe de schepping heeft plaatsgevonden en hoe wij ons ertoe verhouden. Zijn dergelijke verhandelingen dan onwaar? Dat beweer ik niet en ik meen dat ze zelfs hun waarde kunnen hebben om ons geloof in afgescheidenheid te ontmantelen. Maar dit neerhalen van denkbeeldige grenzen is bedoeld om dat wat tevoorschijn komt te herkennen als de Vader, als je Broeders en als de schepping van God. ECIW spreekt van ware ontkenning en ECvL van toegewijde, dus liefdevolle, waarneming.

Het is kort samen te vatten. Onware verstandelijke ontkenning stelt: “alleen ik besta en jij, God, Jezus en de Heilige Geest, bestaan niet en zijn slechts projecties van mijzelf”. Alleen God Zelf zou dit kunnen zeggen maar wij als schepsels niet; we zijn goddelijk maar niet God. In de cursus leert Jezus ons dan ook dat (alleen) God ons ontzag verdient (Txt 1:VII):

Ik heb gezegd dat ontzag misplaatst is met betrekking tot de Zonen van God, omdat je geen ontzag dient te voelen in aanwezigheid van jouw gelijken. Er werd echter ook beklemtoond dat ontzag wél gepast is in Tegenwoordigheid van jouw Schepper.

Wij kunnen ontkenning wél gebruiken door te stellen: “Er bestaat geen grens tussen De Vader en mij, tussen mij en mijn Broeders; we zijn in wonderlijke eenheid met elkaar verbonden”. Ons verstand moet zich dus beperken tot het ontkennen van denkbeeldige grenzen maar niet doorslaan en de Vader en de schepping gaan ontkennen. Ware ontkenning gaat uit van liefde, van een verenigd hoofd en hart. Zo belanden we bij de Heilige Relatie, die wonderlijke en wonderschone paradox: we bestaan en toch zijn we één. We worden gedragen door Liefde en we dragen elkaar in liefde. Hopelijk begrijp je wat ik bedoel maar belangrijker dan dit is misschien wel het vanuit je hart aanvoelen wat ik bedoel.

Maar genoeg hierover; we gaan verder. Want hoe mooi al deze woorden over Vader, liefde en broeders ook zijn; onze ervaring is anders. Ik wil proberen om stapje voor stapje te gaan schrijven over de wereld zoals wij die zien; een wereld met schoonheid maar ook met leed. Ook hier past grote bescheidenheid en is het niet de bedoeling om uit te gaan leggen hoe het nu precies zit. Ik moet niet zelf in de valkuil trappen die ik meen te zien bij degenen die ik noemde en die met allerlei schema's aan de gang gaan. De uitleg die het hoogst haalbaar is, is reeds in de cursus gegeven door Jezus zelf en dit wil ik respecteren. Hij zegt het volgende over zijn rol (Txt 1: II):

Gelijken behoren geen ontzag voor elkaar te koesteren, daar ontzag ongelijkheid veronderstelt. Daarom is het een misplaatste reactie tegenover mij. Een oudere broer verdient respect vanwege zijn grotere ervaring, en gehoorzaamheid vanwege zijn grotere wijsheid. Hem komt ook liefde toe omdat hij een broer is, en toewijding als hij is toegewijd. Slechts op

grond van mijn toewijding heb ik recht op de jouwe. Er is niets aan mij wat jij niet kunt bereiken.

Dus ik respecteer de uitleg en de manier van uitleggen van Jezus in de Cursus. Wat ik in de volgende blogs zal doen is aangeven hoe zijn uitleg bij mij binnenkomt, wat het mij zegt en hoe ik dit beleef. Hiermee hoop ik behulpzaam te kunnen zijn voor sommigen die iets van wat ik zeg herkennen. Fijn als je meeleest en mijn vreugde en verwondering enigszins kunt delen en veel liefde en wijsheid gewenst als mijn woorden jou niet aanspreken en je een andere weg naar ons gezamenlijke doel kiest.

Weg met die nachtmerrie?

De visie van ECIW op het ontstaan van de wereld van tijd, ruimte en vormen laat zich eenvoudiger samenvatten dan je zou denken. We lezen dat we tijdloze wezens zijn die een droom dromen van afscheiding. Afscheiding is dan min of meer synoniem aan de wereld, het universum en ons lichaam zoals wij deze waarnemen. In de tweede blog van deze serie (Tijdloze schepping en aardse strubbelingen) gaf ik twee manieren aan hoe we met deze informatie om kunnen gaan, twee uitersten. Aan het ene kant van het spectrum van mogelijke reacties staan mensen die de schouders eens ophalen en denken: “het zal allemaal wel”. De aardse strubbelingen voelen verdraaid echt en zeker niet als een droom. De tweede groep is meer geneigd de geschetste visie voor waar aan te nemen en besluit de droom te zien als een nachtmerrie die niet echt is en waarvan ze het bestaan ontkennen. Ze maken de bekende uitspraak uit Txt 27: VIII: 6 *“In de eeuwigheid, waar alles één is, sloop een nietig dwaas idee binnen waarom de Zoon van God vergat te lachen”* tot hun leidraad en besluiten te gaan lachen om de strubbelingen. Het zal duidelijk zijn dat iemand uit de eerste groep heel boos kan worden als iemand uit groep twee zijn leed en noodlot ontkent. Omgekeerd kan iemand uit groep twee de persoon uit groep 1 naïef en geen echte student van de cursus vinden. Deze cursus stelt toch duidelijk dat je niet je lichaam bent?

In de eerdere blogs gaf ik herhaaldelijk aan dat wij dit soort kwesties aanvliegen met ons verstand en dit doen met een soort onschuldige arrogantie waarbij we denken dat we kunnen snappen hoe het nu werkelijk in elkaar steekt. Ik liet zien dat ons verstand tegen zijn grenzen aanloopt bij het nadenken over de schepping en over de Heilige Relatie. Want hoe zit het nu? Ben je een individuele, eeuwige ziel of kan dit helemaal niet binnen absolute eenheid? Als we menen hierin een beslissing te moeten nemen dan zijn de rapen gaar en lopen de gemoederen hoog op. Ons hoofd denkt in of-of termen en ons hart kan zwijgen en ruimte geven aan en-en.

Jezus gaat in ECIW deze paradoxen niet uit de weg. Hij spreekt bijvoorbeeld over zowel Zonen, meervoud, als over Zoonschap, enkelvoud. Maar wat betreft de wereld van tijd en ruimte lijkt op het eerste gezicht minder ruimte te bestaan voor zo’n paradoxale visie. Jezus gebruikt de meest felle bewoordingen als hij spreekt over de gulzigheid waarmee onze zintuigen ons bewijzen aandragen voor de echtheid van de afscheiding. Bijvoorbeeld in Txt 31: III:

5. De denkkeest die denkt dat hij een zonde is, heeft maar een doel: dat het lichaam de bron van zonde zou zijn, teneinde het in de gevangenis te houden die hij gekozen heeft en bewaakt, en waar hij zichzelf in vasthoudt als een slapende gevangene ten prooi aan de grommende honden van haat en kwaad, van ziekte en aanval, van pijn en ouderdom, en van lijden en verdriet. Hier worden de offergedachten bewaard, want hier regeert schuld, die beveelt dat de wereld moet zijn zoals hij: een plaats waar niets genade kan vinden en evenmin de vernietigende werking van de angst kan overleven, behalve in moord en dood. Want hier word jij tot zonde gemaakt, en zonde kan hen die vreugdevol en vrij zijn niet verdragen, want dat zijn de vijanden die de zonde dient te doden. In de dood wordt de zonde bewaard, en zij die denken dat ze zonde zijn, moeten sterven omwille van wat ze denken te zijn

In de erop volgende paragraaf (IV) schetst Jezus het volgende beeld dat handelt over het zoeken van geluk in de wereld:

2. Werkelijke keuze is geen illusie. Maar de wereld heeft er geen te bieden. Al haar wegen leiden slechts tot teleurstelling, het niets en de dood. Er is geen keuze in haar alternatieven. Probeer hier niet aan problemen te ontkomen. De wereld werd gemaakt zodat problemen niet ontlopen zouden kunnen worden. Laat je niet misleiden door alle verschillende namen die aan haar wegen worden toegekend. Ze hebben maar één einddoel. En elk is slechts het middel om dat doel te bereiken, want daarheen leiden al haar wegen, hoe verschillend ze ook lijken te beginnen, hoe verschillend ze ook lijken te verlopen. Hun eind staat vast, want er is geen keuze tussen. Alle leiden ze tot de dood. Op sommige reis je een poosje vrolijk voort, voordat narigheid haar intrede doet. En op andere worden de doornen meteen gevoeld. De keuze is niet wát het eind zal zijn, maar wanneer het zal komen.

Na het lezen van deze citaten lijkt er maar één conclusie mogelijk: het lichaam en de wereld hebben ons helemaal niets te bieden en laten we deze dus maar ontkennen en zo snel mogelijk vergeten. We willen ons zo snel mogelijk afkeren van deze hel van tijd en ruimte en wegvluchten naar de waarheid, onze tijdloze ware identiteit als onkwetsbare kinderen van God.

Maar het probleem zit niet in de droom zelf maar in de denkgeest van de dromer. Een begin van nuance vinden we in de openingszin van het eerste citaat:

“De denkgeest die denkt dat hij een zonde is heeft maar één doel...”

Wordt vervolgd.

Jezus; ik luister

De elf eerdere blogs schreef ik moeiteloos en in korte tijd. Dit zie ik altijd als een goed teken want als ik er lang over moet nadenken dan wordt het ook meestal dat: denkwerk. Zulk denkwerk kan slim en helder overkomen maar toch niet helemaal, en soms zelfs helemaal niet, de boodschap overbrengen. Na de blog van gisteren liep ik vast. Ik wist wel wat ik wilde overbrengen maar niet hoe. Ik wilde duidelijk maken dat er op zich niks mis is met de wereld van vorm omdat vorm slechts onze perceptie is binnen de denkkeest. Er is alleen maar denkkeest en geen op zichzelf staande materiële wereld. Ik wilde uitleggen dat de wereld van vorm op zichzelf neutraal is en dat wij onhandig vormen zijn gaan gebruiken, of misschien is misbruiken een beter woord, waardoor we ons afgescheiden zijn gaan voelen van de Bron, de Vader, van Liefde en van elkaar. Dit werd duidelijk in de zin waarmee ik de vorige blog afsloot:

“De denkkeest die denkt dat hij een zonde is heeft maar één doel...”

Ik wilde een ander doel gaan schetsen, het doel van de genezen denkkeest, van de geheelde geest, van de Heilige Geest. Ik zou gaan wijzen op passages in de cursus die gaan over de nieuwe, echte wereld die we bedekken met onze op zonde- en angstgevoel baseerde projecties. Maar waar moest ik beginnen?

In mijn gepieker herkende ik de goede intenties van cursus-leraren die terugvielen op ingenieuze schema's met daarin allerlei niveaus, pijlen, de beslissingsnemer en ga maar door. Ik schreef eerder dat het beter is om bij ingewikkelde kwesties terug te vallen op de cursus zelf. Jezus is onze oudste broer en beste leraar. Toen ik vanmorgen de werkboekjes van vandaag las, kreeg ik een vette knipoog van Jezus. Ik hoorde hem als het ware zeggen: “Rustig maar Simon; doe maar even een stapje achteruit en laat mij maar even”. Ik moest lachen om mijn blinde vlek, ontspande en bedankte Jezus voor zijn altijd aanwezige steun. Ik kan alleen maar zeggen: “Dankjewel broer; ik luister”. En Jezus spreekt:

Les 293

Alle angst is voorbij, en hier is louter liefde.

Alle angst is voorbij, nu zijn bron is verdwenen en daarmee alle angstgedachten verdwenen zijn. Liefde blijft de enige toestand in het nu, waarvan de Bron voor eeuwig en altijd hier is. Kan de wereld stralend en helder, veilig en uitnodigend lijken, terwijl al mijn vroegere vergissingen op haar drukken en mij verwrongen vormen van angst laten zien? Maar in het heden is liefde onmiskenbaar en zijn haar gevolgen zonneklaar. Heel de wereld straalt in de weerspiegeling van haar heilig licht, en ik zie een wereld die ten langen leste is vergeven.

Vader, laat Uw heilige wereld vandaag niet aan mijn blik ontsnappen. En laat evenmin mijn oren doof zijn voor alle danklieden die de wereld zingt onder de klanken van de angst. Er is een werkelijke wereld die door het heden wordt behoed voor alle vroegere vergissingen. En ik wil vandaag alleen deze wereld voor mijn ogen zien.

Amen.

De wereld straalt in de weerspiegeling van liefde

Wat zijn wij als ECIW-studenten gaan geloven over de wereld, hoe diep zit ons geloof en wat doet het met ons? Kijk eens naar de volgende omschrijving:

“De Zoon van God, ik dus, wilde zich afscheiden van de Vader en projecteerde een wereld van tijd, ruimte en vormen waarin hij zich als lichaam zogenaamd op eigen beentjes bewoog. Ik voel me hierover echter schuldig en daarom straf ik mezelf met een wereld vol ellende waarin ik als kwetsbaar lichaam plezier en ellende meemaak om vervolgens te sterven. De wereld is dus mijn illusoire nachtmerrie en mijn doel is om zo snel mogelijk deze wereld achter mij te laten en terug te keren naar de tijdloze werkelijkheid van Gods schepping.”

Klopt het een beetje? Herken jij jezelf in dit verhaal? Je kunt voor dit narratief zeker onderbouwing vinden in de cursus, dus zo gek is het niet. Gelukkig weten de meeste cursusstudenten dat het verhaal hiermee niet is afgelopen en dat de Heilige Geest aan onze onzalige projectie toch een positieve draai weet te geven. Als we namelijk met zijn hulp onze projectie (wereld en lichaam) “vergeven” dan zal het goed komen.

De aanhangers van de eenheidstheorie menen dat vergeven geheel neerkomt op ontkenning. Ze willen zo snel mogelijk wegrennen van de wereld van onderscheid naar een “hemel” van ongedifferentieerde eenheid en gooien daarmee soms het kind (de scheppingen van de Vader) met het badwater (geloof in de echtheid van afgescheidenheid) weg. Gelukkig kan vergeven ook liefdevol, vanuit ons hart, plaatsvinden en dan geloven we met hulp van de Heilige Geest (Liefde) niet langer in de grenzen tussen elkaar zodat we de liefde weer laten stromen. Liefde blijkt dan middel en doel; doordat de liefde stroomt herkennen we elkaar als Kinderen van de Vader.

Met dit happy end kan ik leven omdat we er in ons dagelijks leven goed mee uit de voeten kunnen. Het is pragmatisch en liefdevol en als we niet extreem ik-gericht bezig zijn door uitsluitend te focussen op het aanvaarden van het wonder voor onszelf maar bereid zijn de hele cursus toe te passen en het wonder (uiting van liefde) ook aan te bieden aan onze broeders en zusters, dan komt het helemaal goed.

Toch merk ik dat het verrijkend en bevrijdend kan zijn om nauwkeuriger te kijken naar ons geloof in het ontstaan van de wereld. Want welk gevoel houdt je over aan bovenstaand verhaal? Ik vermoed toch zo iets als : “Oei, ik ben in de fout gegaan en nu pluk ik hier de wrange vruchten van. Laten we proberen dit hele gebeuren zo snel mogelijk achter ons te laten en terugkeren naar onze vormloze en tijdloze identiteit”.

Anders gezegd: we voelen ons naar en zondig dat we gekozen hebben voor de afscheiding. Hoe konden we toch zo stom zijn? In het klassiek, christelijk geloof meenden we dat God ons strafte voor deze hoogmoed maar nu zijn we in feite gaan geloven dat wij onszelf straffen voor onze wens om afgescheiden te zijn van de Vader. We geloven misschien niet meer in een wraaklustige God maar nu in een wraaklustig zelf; hoe konden we zo stom zijn? Waarom verlieten wij toch het paradijs?

We blijven, anders gezegd, heel zwart-wit denken: de absolute eenheid is de hemel en de wereld van vormen is de (denkbeeldige) hel. Deze twee laten zich volgens ECIW niet en nooit

met elkaar verzoenen en elke poging daartoe is een verwatering van de cursus, een duale knieval.

Het is me opgevallen hoe weinig aandacht er in de cursusgemeenschap wordt gegeven aan het begrip nieuwe, echte of heilige wereld terwijl dit toch vaak genoemd wordt in de cursus. Lees svp werkboekles 293 nog maar eens door die ik gisteren in zijn geheel citeerde (deel van dit citaat: “*Maar in het heden is liefde onmiskenbaar en zijn haar gevolgen zonneklaar. Heel de wereld straalt in de weerspiegeling van haar heilig licht, en ik zie een wereld die ten langen leste is vergeven.*”). En als er al over de nieuwe wereld gesproken wordt dan is het op een manier die de Engelsen zo mooi omschrijven als: “Let’s get it over with!”; “laat het maar zo snel mogelijk voorbij zijn.

Deze wereld wordt gezien als een soort voorlopige pleister tegen het bloeden. Als een gelukkige nachtmerrie, maar nog steeds een nachtmerrie. Het is niet verrassend dat ons verstand hier net zo weinig mee kan als met het begrip Heilige Relatie. Ons rationele denken zegt dat het of-of moet zijn; of je hebt eenheid of je hebt de mogelijkheid van een relatie, of je hebt tijdloze eenheid of je hebt een wereld. En-en is onmogelijk want daarmee “maak je de illusie echt”. Maar is dat zo of zou er een mogelijkheid zijn dat liefde weerspiegeld wordt in de wereld? Kunnen we ons openstellen en ons verheugen in die zin?

“Heel de wereld straalt in de weerspiegeling van liefde”.

Teken van Gods volmaaktheid

Jezus gebruikt ECIW om ons uit te leggen hoe ons geloof in de afscheiding van de Bron (de Vader, Liefde, van elkaar) ondersteund wordt door ons geloof dat de wereld van vormen (lichaam en wereld) het bewijs vormt van de echtheid van de afscheiding. Wij hebben een verkeerde blik op het lichaam en op de wereld en misbruiken deze als het ware om ons bijgeloof te bekrachtigen. Door onze eenzijdige focus op de kracht waarmee Jezus in de cursus ons geloof in afscheiding onder woorden brengt, zijn wij de complete boodschap van hem over lichaam en wereld uit het oog verloren. We zien alleen nog de negatieve aspecten en spreken over illusie, nachtmerrie, gevangenis en over hoe we zo snel mogelijk dit allemaal achter ons kunnen laten. Daarom gaan we lichaam en wereld ontkennen om zo snel mogelijk terug te keren naar de hemelse staat van eenheid.

Over het lichaam wil ik het later hebben en vooralsnog kijken we naar “de wereld”. Ik liet zien dat de cursus ook een andere, en geheelde, visie biedt op de wereld waarbij Jezus zachte, warme termen gebruikt. Zie bijvoorbeeld een tekst als Txt 17:II:

6. Al deze schoonheid zal oprijzen om je zicht te zegenen wanneer jij de wereld met vergevende ogen bezielt. Want vergeving vormt visie letterlijk om, en laat jou de werkelijke wereld zien die zich vredig en zacht over de chaos uitstrekt, en daarbij alle illusies wegneemt die jouw waarneming vervormd hadden en op het verleden gefixeerd. Het kleinste blaadje wordt iets wonderbaarlijks, en een grassprietje een teken van Gods volmaaktheid.

In onze wereld kan liefde weerspiegeld worden in vorm. Een grassprietje kan getuigen van Gods volmaaktheid. Deze woorden dalen als dauwdruppels neer op ons oververhitte hoofd dat uit volle macht probeert de wereld te ontkennen met: “zo snel mogelijk vergeten en vergeven deze nachtmerrie en dooooooerrrrr; naar de vredige eenheid!”.

Maar de passages over de vergeven-, echte- of nieuwe wereld zijn te mooi om zomaar aan voorbij te hollen. Op basis van de rationele eenheidstheorie willen we God en zijn domein van tijdloze eenheid, krampachtig apart houden van de wereld van vorm. Vorm zien we als synoniem aan onderscheid en daar kan en mag God niets vanaf weten omdat hij dan “de vergissing echt zou maken”.

Eerder wees ik op de onschuldige maar onbewuste arrogantie van ons denken. Dit denken is tijdgebonden en vertaalt schepping en zondeval, om dit woord maar eens te gebruiken als omschrijving voor ons geloof in afscheiding, in een “eerst dit, toen dat en tenslotte dit-” verhaal. Ofwel: *eerst* was er tijdloze eenheid, *toen* een vergissing, *toen* de (nare) wereld van tijd en ruimte, *toen* vergeving en *uiteindelijk* zet God de laatste stap en is er weer tijdloze eenheid. Anders gezegd: wij denken in termen van sequentie en causaliteit en Jezus kan niet anders dan ons in deze termen in de cursus te woord staan. Soms geeft hij ons, voor zover mogelijk met woorden, een verwijzing naar het mysterieuze van dit alles. Hij stelt bijvoorbeeld dat er in alle eeuwigheid niets gebeurd is. En als hij dan toch “afdaalt” naar het domein van de wereld dan is daar sprake van een wonderlijke gelijktijdigheid. Tegelijkertijd met onze “vergissing”, ons geloof in afgescheidenheid was daar Gods respons in de vorm van de Heilige Geest met Zijn gecorrigeerde visie op de wereld. Dus onze nachtmerrie en de echte wereld, respectievelijk een verstoorde waarneming en een juiste visie, zijn beide, in ene, geschapen / gemaakt.

In de complete editie van Een Cursus in Wonderen staan zelfs teksten die erop wijzen dat God de tijd heeft geschapen (T-1.15.1:2) als een leermiddel, een klaslokaal, zodat wij onze weg uit de afscheiding kunnen leren en naar Hem kunnen terugkeren. Dat doen we door de tijd “creatief” (T-1.15.1:2) en “constructief” (T-1.15.2:2) te gebruiken – door wonderen te verrichten. Een uitgebreidere behandeling van dit thema vind je achterin de complete editie als toegevoegd artikel dat ik vertaald heb op: <https://eciwcoach.com/schiep-god-ruimte-en-tijd/>.

Waar brengt ons dit in mijn beleving? We zien een beeld opdoemen van twee werelden: een wereld die ons geloof in afscheiding weerspiegelt vol angst en narigheid en een nieuwe, echte, vergeven, heilige wereld waarin de liefde in vorm weerspiegeld wordt. Is deze nieuwe wereld hetzelfde als de Hemel? Nee, dat niet. Zie bijvoorbeeld dit mooie citaat (Txt 11: VIII):

Want als de Hemel en de aarde één worden, zal zelfs de werkelijke wereld uit je zicht verdwijnen. Het einde van de wereld is niet haar vernietiging, maar haar omzetting in de Hemel. De herinterpretatie van de wereld is de overdracht van alle waarneming naar kennis.

Onze missie is in mijn beleving niet om de wereld zo snel mogelijk te ontkennen en weg te vluchten naar de hemel. Die “laatste stap” is aan God. Onze missie is om, net als het grassprietje, op aarde een teken te worden van Gods volmaaktheid. We hebben een prachtig voorbeeld: Jezus zoals we hem kennen vanuit het Nieuwe Testament. En we hebben een prachtige uitwerking van zijn visie over hoe te leven als een representant van liefde op aarde. Deze uitwerking heet Een Cursus van Liefde.

Wijs je spiegelbeeld niet af

De wereld van vorm kan zowel misbruikt worden, als we ons geloof in afgescheidenheid willen versterken, maar kan ook in positieve zin aangewend worden om liefde tot expressie te brengen. Van hieruit is het een kleine stap om stil te staan bij het lichaam omdat hiervoor hetzelfde geldt als voor de wereld. We kunnen ons geloof in lichamelijkheid misbruiken om ons afgescheiden te wanen; los van de denkkeest, los van de Vader en gescheiden van elkaar. De correctie van dit geloof vormt de focus van Jezus' woorden en de kern van zijn bekende boodschap: "Ik ben niet een lichaam, ik ben vrij" (WB 199). Er is Jezus alles om te doen om onze identificatie met het lichaam te doorbreken.

We hebben goedbedoeld deze woorden van Jezus verheven tot absolute oneliner en hebben gemeend dat we zowel wereld als lichaam moesten ontkennen als onwaardige, tijdelijke illusies. We willen zo snel mogelijk weg uit dit tranendal van tijd, ruimte en vormen; weg uit een bedreigende wereld en kwetsbare lichamen. Het lijden willen beëindigen is op zich een prima intentie maar ons geloof in de echtheid van wereld en lichaam als op zichzelf staande, materiële, werkelijkheden is zo groot dat we menen deze te moeten ontkennen en, zoals gezegd, af te doen als illusoir. Maar wereld en lichaam zijn niet meer, maar ook niet minder, dan representaties van de denkkeest. Als deze denkkeest geregeerd wordt door geloof in zonde, schuld en angst dan zien we die bedreigende wereld en bedreigde lichamen. Wat wij in de wereld en in het lichaam zien weerspiegeld een intentie in de denkkeest. Je gebruikt een spiegel om de slordig zittende kleding recht te trekken en als je vindt dat je spiegelbeeld wel erg sacherijnig kijkt dan glimlach je eens. Wat je niet doet is het spiegelbeeld ontkennen of, sterker nog, de spiegel stukslaan. Wereld en lichaam zoals wij die nu zien vormen een niet zo fraaie maar perfecte weerspiegeling van de staat van onze denkkeest. De spiegel zelf is volkomen neutraal.

Jezus weet natuurlijk dat wij de neiging tot doorslaan hebben en daarom is het belangrijk om geen oneliners te maken van cursuscitaten zonder het grotere plaatje van de gehele boodschap van de cursus voor ogen te houden. Daarom geeft hij ons de volgende werkboekles (294):

Mijn lichaam is iets volkomen neutraals.

Ik ben een Zoon van God. Kan ik dan tevens iets anders zijn? Heeft God het sterfelijke en vergankelijke geschapen? Welk nut heeft iets wat sterven moet voor Gods geliefde Zoon? En toch zal iets neutraals de dood niet smaken, want angstgedachten worden er niet geïnvesteerd, noch wordt er een karikatuur van liefde aan verleend. Zijn neutraliteit beschermt het zolang het bruikbaar is. En nadien, als het geen doel meer dient, wordt het terzijde gelegd. Het is niet ziek, of oud, of beschadigd. Het is slechts functioneloos en overbodig, en wordt afgedankt. Laat me vandaag inzien dat het niet meer is dan dit: een poos van nut en geschikt om te dienen, om bruikbaar te blijven zolang het dienen kan, en vervolgens vervangen te worden door een groter goed.

Mijn lichaam, Vader, kan Uw Zoon niet zijn. En wat niet geschapen is, kan zondig noch zondeloos zijn, goed noch slecht. Laat me deze droom dan gebruiken om bij te dragen aan Uw plan, opdat we ontwaken uit alle dromen die wij hebben gemaakt.

Het lichaam is neutraal en kan misbruikt worden waardoor wij de afscheiding als werkelijk gaan ervaren maar het kan ook gebruikt worden om liefde mee tot expressie te brengen, zelfs in de wereld van vorm. Zie ook de vorige blog over de echte, nieuwe, heilige wereld.

Ik besluit deze blog graag met één van mijn favoriete citaten (Txt 2:IV). Wat ik omschreef als spiegel noemt Jezus hierin een “leermiddel”. Hij noemt de ontkenning van het spiegelbeeld “onwaardig” omdat je daarmee de macht van de denkkeest ontkent; wij projecteren zelf wereld en lichaam en nemen deze projectie (het spiegelbeeld) slechts waar. Wereld en lichaam zijn neutraal en kunnen misbruikt worden of in positieve zin “gebruikt”.

3. Alleen de denkkeest kan scheppen, aangezien de geest reeds geschapen is, en het lichaam een leermiddel voor de denkkeest vormt. Leermiddelen zijn op zichzelf geen lessen. Hun doel is louter het leren te vergemakkelijken. Het ergste wat een foutief gebruik van een leermiddel kan aanrichten is dat het nalaat het leren te vergemakkelijken. Op zich bezit het niet het vermogen om daadwerkelijke leenfouten in te voeren. Het lichaam, mits juist begrepen, is evenals de Verzoening niet bevattelijk voor een tweesnijdende toepassing. Dit komt niet doordat het lichaam een wonder is, maar doordat het naar zijn aard niet openstaat voor een verkeerde interpretatie. Het lichaam maakt eenvoudig deel uit van jouw ervaring in de fysieke wereld. Zijn vermogens kunnen worden overschat en dat gebeurt ook vaak. Toch is het haast onmogelijk zijn bestaan in deze wereld te ontkennen. Wie dit doet, begaat een bijzonder onwaardige vorm van ontkenning. De term ‘onwaardig’ betekent hier alleen dat de denkkeest niet hoeft te worden beschermd door de ontkenning van wat onnadenkend is. Als iemand dit ongelukkige aspect van de macht van de denkkeest ontkent, ontkent hij ook die macht zelf.

Het opstandingslichaam van Jezus

Toeval bestaat niet, zegt men wel eens. Het is ook mijn ervaring dat “toevalligheden” steeds vaker optreden als we ons afstemmen op het Christusbewustzijn. Dit noemt men ook wel synchroniciteit. Een frappant voorbeeld vindt nu ook weer plaats. In deze FB-groep post een zuster “toevallig” een video die een gesprek weergeeft tussen twee jonge mensen; Christopher en Selina. Selina geeft in het gesprek aan dat ze eerst een non-duale ervaring had waarbij ze opmerkte dat het ego even afwezig was. De hardcore non-dualisten zullen gruwen van mijn omschrijving maar dat zij maar even zo. Het was een soort openbaring.

Selina kreeg hierna het inzicht dat het hebben van zo’n vredige ervaring niet het abstracte einddoel van ECIW is terwijl ze dit wel steeds terug hoorde in de ECIW-groepen die ze met haar moeder bezocht. Lang verhaal kort en in mijn eigen woorden naverteld: liefde en vertrouwen moeten handen en voeten krijgen in het dagelijkse leven. Jezus geeft ons geen hyper abstracte theologie maar een leidraad voor ons dagelijks leven. Het wonder mag uitgedrukt worden in vorm. Selina roept verrast uit dat ze ontdekte dat Jezus in ECIW gewoon precies zegt wat hij bedoelt. De wonderen die in de Bijbel genoemd worden zijn niet symbolisch bedoeld maar ze zijn letterlijk waar; een gebroken been zal bij voldoende geloof (dat wil zeggen: besef dat alles gebeurt in de denkkeest en dat dit weerspiegeld wordt in het fysieke domein) letterlijk helen. Wellicht zijn we nog niet zo ver, maar dit is wel onze bestemming.

Er zijn hedendaagse cursusleraren die deze onversneden boodschap durven te verkondigen; ik denk aan Nouk Sanchez en haar zus. Maar het is niet in lijn met de school van Ken Wapnick die de hele cursus liefst “symbolisch” interpreteert; dus ook zichtbare wonderen en de opstanding uit de dood. Nu moeten we goed opletten. Want lichamelijke genezingen en een lichamelijke opstanding uit de dood zijn geen doel op zich. Het ultieme doel is de genezing van de denkkeest, maar omdat dit weerspiegeld wordt in wat wij percipiëren als het fysieke domein, zal dit ons getoond worden als fysiek voorval. Zie mijn blog van gisteren: Wijs je spiegelbeeld niet af (15).

“Allemaal goed en wel”, zul je wellicht denken, “maar ik kies er toch liever voor Ken Wapnick’s visie te volgen!”. En dan de nieuwe “toevalligheid”. Een broeder uit onze FB-groep zoekt uit waar Selina, naast de cursus zelf, haar inzicht op baseert: op een passage uit de biografie van Helen Schucman, “Een leven geen geluk”, geschreven door, jawel, Ken Wapnick. Hij schrijft hierin (p420-421):

“Een heel specifieke boodschap kwam op 2 oktober 1976. Omwille van het speciale karakter ervan geef ik die buiten de chronologische volgorde.

Helen en ik zaten op haar bank en ze vroeg me of ik in de lichamelijke opstanding van Jezus geloofde. Ik antwoordde dat ik er niet echt in geloofde, want als het lichaam niet werkelijk en niet levend was, hoe kon het dan verrijzen? Bovendien is de definitie van de opstanding, zoals die in principe in de Cursus wordt gegeven, een ontwaken uit de droom van de dood, een proces dat in de denkkeest en niet in het lichaam plaats vindt, aangezien het alleen de denkkeest is die slaapt. Maar, ging ik verder, het was zeker mogelijk dat de volgelingen van Jezus dit ontwaken als een fysieke gebeurtenis ervaren hebben, wanneer men hun begripsniveau en hun verwarring van vorm en inhoud in aanmerking neemt. Vervolgens

stelde ik aan Helen voor het aan de 'Baas' zelf te vragen, want wie anders dan Jezus zelf zou haar vraag kunnen beantwoorden? Toen kwam het volgende antwoord:

Was er een fysieke opstanding?

Mijn lichaam verdween omdat ik er geen illusie over koesterde. De laatste was verdwenen. Het werd in het graf gelegd, maar er bleef niets over om te begraven. Het viel niet uiteen want het onwerkelijke kan niet sterven. Het werd gewoon wat het altijd al was. En dat is wat 'het weggrollen van de steen' betekent. Het lichaam verdwijnt en verbergt niet langer wat daarachter ligt. Het houdt gewoon op visie in de weg te staan. De steen weggrollen betekent voorbij het graf en voorbij de dood te zien, en het niets-zijn van het lichaam te begrijpen. Wat als niets begrepen wordt, moet wel verdwijnen.

Ik nam daarna inderdaad een menselijke vorm met menselijke eigenschappen aan, om te spreken tot diegenen die aan de wereld moesten bewijzen dat het lichaam zonder waarde is. Dit is erg misverstaan. Ik kwam om hen te zeggen dat de dood een illusie is en dat de denkgeest, die het lichaam gemaakt heeft, een ander maken kan aangezien een vorm zelf een illusie is. Ze hebben het niet begrepen. Maar nu spreek Ik tot jou en geef jou dezelfde boodschap. De dood van een illusie betekent niets. Ze verdwijnt wanneer je ontwaakt en besluit niet langer te dromen. En je bezit nog altijd de macht om die beslissing te nemen, net als Ik dat deed. "

Dit stukje is natuurlijk geen lofzang op het lichaam. Maar het laat wel zien dat we niet te snel moeten denken dat "alles projectie is". Jezus stelt dat het niet zo is dat de discipelen een levendige fantasie hebben en als het ware een lichamelijke opstanding van Jezus dromen / projecteren; iets wat Ken Wapnick gelooft en waar veel van zijn volgelingen nog steeds van overtuigd zijn. Nee; Jezus bestaat na zijn ogenschijnlijke dood natuurlijk gewoon nog. Hij is een Zoon van God, een denkgeest en niets werkelijks kan bedreigd worden. En vanuit deze denkgeest kan Jezus een opstandingslichaam gebruiken om te communiceren met zijn volgelingen.

Dit is de betekenis die ons lichaam nu voor ons kan hebben. Het is te gebruiken als communicatiemiddel, om liefde te laten stromen naar elkaar en zo wonderwerkers te zijn.

Gedragen door Zijn Liefde

Deze serie blogs begon met aandacht voor het mysterie van de schepping: binnen de eenheid is er toch sprake van uitbreiding, iets wat volgens ons verstand niet mogelijk is. Als we slechts de lijn van ons hoofd volgen dan kunnen we tot conclusies komen die “vreemd aanvoelen”. Zo’n conclusie is bijvoorbeeld dat anderen slechts onze projectie zijn en niet echte Broeders. Ons hoofd vindt de term “Zoonschap” nog wel oké, hoewel het spreken over de Vader en Zijn Zoonschap ook al duaal en dus wonderbaarlijk is, maar het zou het liefst de meervoudsvormen, zoals Zonen, uit de cursus schrappen. Daarom wringt ons hoofd zich in moeilijke bochten en gaat dan zoiets zeggen als: “Jezus gebruikt kinderlijke taal in de cursus omdat wij het anders niet snappen” of “Jezus, Heilige Geest, God de Vader: het is allemaal slechts symbooltaal want in werkelijkheid is alles één”.

In de blog “Het opstandingslichaam van Jezus (16)” was Ken Wapnick, een leraar die erg hamert op eenheid, dan ook verbaasd dat Jezus desgevraagd aan Helen Schucman doorgaf dat hij vanuit de denkkeest zich in zijn opstandingslichaam daadwerkelijk na zijn dood aan zijn discipelen manifesteerde om met hen te communiceren. Vanuit de absolute eenheidsgedachte is dit vreemd, vooral omdat lichamen hierin vooral als symbool voor de afscheiding gezien worden en dan geldt: opgeruimd staat netjes. Jezus verheerlijkt het lichaam niet maar gebruikt het als instrument om mee te communiceren.

Dit gebeuren roept bij mij twee metaforen in gedachten die gebruikt worden om iets van het mysterie op ons over te dragen op een wijze die dieper doordringt dan woorden die alleen ons hoofd bereiken. De eerste metafoor is die van de druppel en de oceaan. Deze beeldspraak is erg populair in allerlei non-duale visies. Hierin stelt men dat wij een druppeltje zijn dat even boven het wateroppervlak zweeft, meent afgescheiden te zijn van de oceaan, maar daarna er toch weer in terugvalt en erin verdwijnt.

De tweede metafoor is die van de Zon, God onze Vader, die talloze lichtstralen schept, Zijn Zonen. Elke lichtstraal is een uniek Kind van de Vader; jij, ik en de anderen. De warmte van de zon is voelbaar in ons hart, in de verwondering over het feit dat we echt bestaan en in tijdloze eeuwigheid gedragen worden in de liefdevolle armen van de Vader. Elke lichtstraal kan liefde in vorm manifesteren zoals Jezus ons heeft voorgeleefd. Deze vorm is niet onze identiteit maar wel een beperkte representatie van wie we zijn. Onze aardse relaties vormen een beperkte afspiegeling van de onbeschrijflijke, intieme relatie die we als Broeders met elkaar hebben in tijdloze eeuwigheid. Onbegrijpelijk voor ons hoofd maar invoelbaar voor ons hart.

Ik kan me voorstellen dat uitgaande van de druppelmetafoor het raar is als het druppeltje dat net verdwenen is in de oceaan als herkenbaar druppeltje nogmaals opduikt in het opstandingslichaam. Dat druppeltje was toch slechts een schijngestalte? Alleen het Zoonschap, de oceaan, is toch echt? Dat druppeltje was toch slechts een symbool dat hoogstens als herinnering kan opleven in de denkkeest van de andere druppeltjes die nog even rondzweven maar straks ook zullen verdwijnen in de oceaan?

Maar ons hart weet dat we geborgen zijn in de omarming van de Vader; we zijn Zijn eeuwige Stralen, in ECIW aangeduid als kanalen (van Liefde). Als je het Nieuwe Testament leest dan proef je iets van de liefde van Jezus voor zijn Vader, de intieme band die hij ervaart met de

Liefdevolle Bron van zijn bestaan. Hij weet dat hij niet uit een kille, neutrale oceaan als toevalligheidje omhoog is gespat en gedoemd is om er weer in te verdwijnen.

Ik besef goed dat dit mijn beleving is bij deze metaforen en dat jij dit anders kunt beleven. Wat de druppel-metafoor bijvoorbeeld wel sterk benadrukt is dat er echt geen grens bestaat tussen jou en mij, dat onze innige verbondenheid, onze eenheid, werkelijk is. Je zou, terecht, kunnen opmerken dat we geen aparte stralen van de zon kunnen onderscheiden en dat licht net zo één is als water.

Het enige wat ik wil proberen te communiceren is het wonder van de schepping en van de Heilige Relatie. Verstandelijk geloof in absolute eenheid waarin we gaan oplossen kan heel bedreigend voor ons voelen. “Aha; dat is ego!”, zal ons verstand roepen. “Dat ego wil afgescheiden blijven en vreest daarom de metafoor van de oceaan!”. Ach ja; dat ego-aspect zal zeker een rol spelen, dat geef ik toe. Maar er is toch ook een diep weten, een herinnering, een verwondering over mijn bestaan dat nu slechts van één ding zeker is: “Ik ben”. En laat dit nu juist het enige zijn dat we van God mogen zeggen en laat hij nu juist de Vader zijn die mij geschapen heeft.

En dan zucht ik na deze woorden eens diep en opgelucht en zwijg ik. En vanuit die stilte borrelt dankbaarheid omhoog en geen angst omdat ik weet: Ik word gedragen door Zijn Liefde.

Waarom deze wat abstracte blogs en geen aansprekende voorbeelden?

Misschien vind je dat de blogs tot nu toe wel erg abstract waren. Is het echt nodig om zo uitvoerig te schrijven over zaken die toch wat ver van ons bed lijken te staan? Over schepping, de beperking van ons denken en over de relatie die we hebben met onze Vader en met elkaar?

Toen ik jaren geleden begon met bloggen over mijn eigen ervaringen met de cursus ging ik dikwijls uit van concrete situaties om vervolgens aan te geven hoe ik de “cursus-principes” hierop toepaste. Velen, waaronder mijn partner, vinden dergelijke blogs het meest aansprekend. Deze pragmatische invalshoek heeft zijn waarde en ik nodig iedereen in deze FB-groep (Een Cursus in Wonderen – met elkaar) uit om zijn of haar ervaringen met- en toepassing van de cursus hier te delen.

Maar om de cursus toe te kunnen passen moet er wel een fundament zijn want anders is het lastig om de rode draad te zien die al onze problemen in dit leven met elkaar verbindt. De cursus stelt ergens dat er in feite maar één probleem is en ook één oplossing (Wb 80):

3. Je hebt recht op vrede vandaag. Een probleem dat opgelost is, kan jou geen last bezorgen. Zorg er alleen voor dat je niet vergeet dat alle problemen hetzelfde zijn. Wanneer je dit onthoudt, zul jij niet door hun vele vormen worden misleid. Eén probleem, één oplossing. Aanvaard de vrede die deze eenvoudige uitspraak brengt.

Mijn persoonlijke doel is niet om de rest van mijn leven te blijven worstelen met talloze problemen en jullie van dit eindeloze gebeuren getuige te laten zijn met aansprekende en onderhoudende blogs. Mijn doel daarentegen is om mezelf en jullie waarlijk behulpzaam te zijn en op zoek te gaan naar de wortel van alle problemen; dat ene probleem. Dat verklaart mijn passie voor het leggen van een juist fundament.

Juist wat dit fundament betreft bespeurde ik afgelopen jaren, eerst bij mezelf en later bij ECIW-leraren en studenten, een eenzijdigheid die, in mijn beleving, lang niet altijd behulpzaam blijkt. Die eenzijdigheid betreft een bovenmatige aandacht voor een intellectueel begrip van de metafysica van de cursus. Ik zag en zie hier verschillende vormen van. Zo zijn er studenten die denken te snappen hoe “het zit” en daarom de werkboeklessen niet doen. Juist deze werkboeklessen zullen deze onschuldige arrogantie ontmantelen: “mijn gedachten betekenen niets”. Een andere vorm van eenzijdigheid is minder opvallend en betreft het blijven hangen in het hoofd. Ook hierin ben ik ervaringsdeskundige maar daardoor weet ik ook hoe zeer dit een blokkade kan worden.

Ik noem deze ontsporing het verstandelijk geloof in een absolute eenheidsfilosofie. Omdat deze filosofie ook buiten cursus-land gangbaar is in non-duale levensbeschouwingen en omdat het aspect van eenheid zo benadrukt is door de meest invloedrijke cursusleraar, Ken Wapnick, is deze eenzijdigheid helaas mainstream geworden in Nederland. De correctie van deze eenzijdigheid liet niet lang op zich wachten want er ontstond naast The Foundation of Inner Peace een andere cursus-organisatie; The Circle of Atonement met als belangrijkste representant Robert Perry. Hij schreef het boek “One Course, two visions” (voor een overzicht zie: <https://eciwcoach.com/de-relatie-tussen-de-leer-van-the-circle-en-de-leer-van->

[ken-wapnick/](#)) waarin hij de visie van beide organisaties vergelijkt. Hij wil geen welles-nietes discussie maar een samen op zoek gaan naar de betekenis van Jezus' woorden in de cursus. Helaas wilde Ken Wapnick toen hij nog leefde het gesprek met Robert niet aangaan maar gelukkig is er nu wel een constructieve dialoog gaande.

Maar ook Jezus zag dat de door hem gegeven Een Cursus in Wonderen veel moois had gebracht, dat ons ego verzwakt was, maar dat wij als het ware bleven hangen of zelfs op onze schreden terugkeerden, terug naar "de orde van de dag". Daarom dicteerde hij aan Mari Perron het boek Een Cursus van Liefde (ECvL). Sommige "autoriteiten" uit ECIW-gemeenschap vonden dit maar niets en veroordeelden dit vervolg, soms zelfs zonder het zelf gelezen te hebben. Gelukkig zijn er vele anderen, waaronder ikzelf, die in ECvL direct dezelfde stem van Jezus herkenden en dankbaar zijn liefdevolle en wijze woorden tot zich nemen.

Aanvankelijk probeerde ik in mijn enthousiasme de critici uit ECIW-hoek ervan te overtuigen dat er continuïteit bestaat tussen ECIW en ECvL. Bij het lezen van de kritiek van genoemde "autoriteiten" voelde ik tamelijk moeiteloos aan dat ze er naast zaten met hun kritiek. "Hé; waarom zeggen ze dat nou? Zien ze nu echt niet dat Jezus in ECIW precies hetzelfde zegt?" Ik ontdekte dat het onbegrip precies gelegen was in het feit dat de critici slechts of vooral met hun hoofd op zoek gingen naar verschillen en daarin dan hopeloos vastliepen. Waar het hoofd in de knoop raakte was het voor het hart helemaal geen probleem om de heerlijke boodschap van liefde zowel in ECIW als in ECvL schitterend te zien oplichten.

Dit verklaart wellicht waarom ik in deze serie kanttekeningen zet bij een overwaardering van ons verstand en probeer iets van het gevoel van verwondering en ontzag over te brengen wat ik ervaar bij deze prachtige geschriften. Voor vandaag sluit ik daarom af met een mooi citaat waarmee ECvL begint:

I.1 Deze Cursus is geschreven voor het denken, maar alleen om het denken ertoe te bewegen een beroep op het hart te doen. Om het ertoe te bewegen te luisteren. Het ertoe te bewegen verwarring te accepteren. Het ertoe te bewegen zijn weerstand tegen mysterie op te geven, zijn zoektocht naar antwoorden te staken en zijn focus te richten op de waarheid, weg van wat alleen door het denken kan worden geleerd.

Goddelijke psychotherapie

We hebben uitvoerig stilgestaan bij wat ECIW ons leert over onze ware identiteit: we zijn de onvoorstelbare, eeuwige ofwel tijdloze, liefdeskinderen van de Vader. Deze per definitie gebrekkige beschrijving toont ons zowel de beperking van ons denken als de dankbare verwondering van ons hart. Ik heb geprobeerd te schetsen hoe ons denken kan leiden tot voorstellingen die bepalen hoe wij ons opstellen in dat wat wij ons leven noemen, ons rondwandelen in een lichaam hier op aarde. Er zijn twee niet behulpzame uitersten te onderscheiden die we bedenken. Het ene uiterste is dat waarin we niets willen weten van deze “ontologie” van ons wezen. We stellen dan dat we kwetsbare en sterfelijke wezentjes zijn die er in hun leven maar het beste van moeten maken. Het andere uiterste stelt in wezen dat “ik God ben”, absolute eenheid. Dit leidt ook tot rare gedachten waarbij we de roep om liefde van onze broeders afdoen als onzinnig en er om lachen.

Nu wordt het tijd om stil te staan bij de vraag hoe we vanuit bescheidenheid en vanuit slechts een vaag gevoel van de bron van ons wezen, ons het best kunnen verhouden tot de wereld waarin we ons menen te bevinden en tot onze broeders en zusters. Misschien goed om te beginnen met de vraag wat er bedoeld wordt met dat kleine woordje “best”. Wat is ons doel? Ons doel is ons te herinneren wat onze ware identiteit is. Het is allemaal wel goed en aardig om te horen dat we geen kwetsbare en sterfelijke wezentjes zijn maar is dat wel zo? Moeten we dit gewoon maar aannemen?

Ondanks het feit dat we ons niet echt iets kunnen voorstellen bij de omschrijving van onze ware identiteit weten we één ding wel zeker: het lijden dat we nu ervaren vinden we allesbehalve prettig dus als iemand ons vertelt dat het ook anders kan dan zijn we geïnteresseerd. We hebben eeuwenlang genoeg genomen met een toekomstige belofte van een soort leven zonder lijden door te geloven in allerlei vormen van een beter, nieuw leven na onze fysieke dood. Gelovigen denken aan de hemel of aan een stapsgewijze verbetering middels reïncarnatie. Zelfs materialisten die weigeren “zichzelf te foppen” zeggen als ze naast de kist van een dierbare staan: “rust zacht”, wat paradoxaal is als je gelooft dat de dierbare geheel en al verdwenen is in het niets.

Om de “methode” van ECIW om benul te krijgen van onze ware identiteit enigszins te begrijpen en vooral te doorvoelen heb ik afgelopen 18 blogs met handen en voeten een beetje invoelbaar geprobeerd te maken wat de cursus ons vertelt over ons ware wezen. We hebben slechts terloops stilgestaan bij wat er “fout” is gegaan en bij wat de reden is dat we onze ware identiteit niet meer herinneren. Dit is een beladen onderwerp omdat we voor we er erg in hebben “in ons hoofd schieten” en komen met uitleg, verklaringen, theorieën en metafysische schema’s. Het grappige is dat de clou van ECIW zal blijken te zijn dat er binnen de tijdloze eeuwigheid nooit wat gebeurd is en nooit wat gebeurd kan zijn. Vandaag zijn we bij werkboekles 300 en deze luidt: *“Deze wereld duurt maar een ogenblik”* en eindigt met: *“We willen voorbij dat nietige moment naar de eeuwigheid toe gaan”*.

Er bestaat dus geen “ondertussen” maar ondertussen ervaren wij dit niet zo. Wij voelen ons niet innig verbonden met een liefdevolle Vader en met elkaar maar we voelen ons afgescheiden. Het ontstaan van dit gevoel van afgescheidenheid en de manier om er vanaf te komen vormen het hoofdthema van ECIW.

Nu kunnen we teruggrijpen op de uitleg van de schepping waarin we zagen dat wij onvoorstelbare uitbreidingen van liefde zijn. God de Vader breidt Liefde uit omdat dit “een manier” is om Zichzelf te kennen in en door Zijn schepping, in een door Zijn Kinderen. Hierin ligt een machtige sleutel. Om onze ware identiteit te her-kennen dienen wij ook liefde uit te breiden. Liefde moet stromen om zichzelf te kennen. Ik vertelde eerder dat liefde een wat sleets begrip is geworden en dat wij het een softy benadering, een weinig spannende open deur zijn gaan vinden (Zie: “Vind je liefde ook zo’n saaie open deur? (blog 9)”. Moet je dit verhaaltje over liefde dan maar voor (te) zoete koek slikken?

In de Bijbel vroeg men Jezus wat nu eigenlijk de kern van zijn boodschap was. Zijn antwoord was, kort gezegd, heb God, je naasten en jezelf lief. Heb lief! Die boodschap is niet veranderd. ECIW is het godsgeschenk dat ons kan helpen te ontdekken wat wij aan het doen zijn waardoor we ons niet meer onze ware identiteit herinneren. Het zal niet toevallig zijn dat Jezus het boek aan psychotherapeuten doorgaf. ECIW is goddelijke psychotherapie. Wordt vervolgd.

Het Goddelijke Middel

Er bestaat nogal een contrast tussen de beschrijving van onze ware identiteit die Jezus ons geeft in ECIW en onze dagelijkse ervaring. We voelen ons geen geestelijke, tijdloze en vredige wezens maar kwetsbare, sterfelijke en bange mensen. Natuurlijk zijn we geïnteresseerd hoe we van de bange- naar de vredige staat kunnen komen. Dus zeggen we: “Leg het maar uit Jezus. Je zegt dat we ons vergissen dus dan horen we graag hoe het wél zit. We gaan ons best doen om het te begrijpen”. Want zo denken we na over allerlei problemen in ons leven. Als we het snappen dan kunnen we het oplossen. Het is gewoon een kwestie van leren en flink je best doen, dan komt het wel goed.

Ik gaf aan dat Jezus ons leert dat we liefde zijn en dat we dit kunnen ondervinden als we deze liefde uitbreiden. Wat een rare lesmethode! Zo’n oplossing zijn we helemaal niet gewend. We bestuderen liever schema’s over het ontstaan van de droom van afscheiding want als we het door hebben dan komt het wel goed. We doen nog liever een cursus ingewikkelde theologie of filosofie dan dat we de opdracht “heb lief” ter harte nemen. Geef ik in deze blogs niet te veel aandacht aan liefde? We weten het nu toch ondertussen wel?

Maar dan slaan we de werkboekjes van vandaag open en lezen we het volgende (WB302):

Onze Liefde wacht ons nu we naar Hem toegaan, en vergezelt ons om ons de weg te wijzen. Hij schiet in niets tekort. Hij het Einddoel dat we zoeken, en Hij het Middel waardoor we tot Hem gaan.

Zie je dat Liefde zowel Middel als Einddoel is? Dat door lief te hebben we kunnen ontdekken dat we Liefde zijn? De herontdekking van onze felbegeerde echte identiteit?

Het is goed om je innerlijke weerstand tegen deze boodschap helder te krijgen. Iets gaan snappen voelt veiliger en vrijblijvender dan lief gaan hebben. Onvoorwaardelijk lief gaan hebben? Jakkas! Maar goed; als het niet anders kan dan moeten we wel en dan is de vraag: hoe doen we dat, dat liefhebben? En dan lezen we dat Liefde ook het Middel vormt. En daar wil ik nu even bij stil staan.

Ik heb mijn reserves beschreven tegen een bovenmatige aandacht voor een rationele, absolute eenheidsfilosofie. In een dergelijke filosofie zag ik gebeuren dat ECIW-leraren gingen verkondigen dat de Vader, Jezus, de Heilige Geest en de Zonen allemaal symbolen zijn binnen de denkkeest. Nog los van de vraag of dit echt klopt met de boodschap van Jezus in ECIW of dat het vooral een eenzijdige interpretatie is door genoemde leraren, stel ik vast dat de kernopdracht van Jezus: “Heb lief” grotendeels verloren gaat als wij ons in onze huidige droomstaat voorstellen dat er geen Vader, Jezus, Heilige Geest of Zonen zijn om lief te hebben. Wat gebeurt er met onze liefde als we geloven dat deze allemaal slechts symbolen in onze denkkeest zijn? Zie en voel je het enorme verschil? Voel je hoe zo’n vergaande abstrahering van Jezus’ boodschap ervoor zorgt dat je je niet liefdevol naar “de Ander” richt maar dat je naar binnen keert? We willen wel liefde ontvangen maar dit is het halve verhaal en ondertussen vergeten we dat we liefde pas echt ervaren als we haar delen en laten stromen. Middel en doel zijn één.

In de Bijbel kwamen verwarde en zieke mensen naar Jezus toe en vroegen hem om een wonder; liefde in actie. En de mensen genazen! Jezus zei: “je zonden zijn je vergeven”. Met

“zonde” wordt geen morele schuld bedoeld maar geloof in afscheiding. Als men zich in vertrouwen uitstreckte naar Jezus kon hij het Middel worden en Liefde laten stromen die zich heel natuurlijk manifesteerde in de genezing van zieke lichamen, als weerspiegeling van de genezing in de denkkeest. En wat zei Jezus daarna als men jubelde van dankbaarheid? Nergens zei hij: “Uw hoge IQ of briljante bespiegelingen hebben u genezen”. Nee, hij zei: “Uw geloof, dat is vertrouwen in de Bron, in de Liefde, in het Middel, heeft u genezen. Zie je hoe relaties nodig zijn om liefde te laten stromen? Dat is het belang van de Heilige Relatie en laten we dit toch niet plat slaan met eenheidstheorieën.

Wijzelf en de wereld die we zien kunnen wel wat stromende liefde gebruiken. Maar de stroom is geblokkeerd. En nu komen het Tekstboek en Jezus als psychotherapeut in beeld. Al zijn uitleg staat in het kader van dat ene doel: bijgeloof corrigeren en barricades tegen liefde opruimen. Wordt vervolgd.

Liefde verruimt ons perspectief

Doordat we ons onze ware identiteit niet goed herinneren, kennen wij onszelf niet. Dit lijkt een open deur maar het is wel een open deur met onvermoede en lastige consequenties. Want als wij aan de gang gaan met ons gevoel van onvrede, op weg naar onze ware identiteit, dan doen we dat onbewust vanuit een beperkt perspectief. We kunnen niet anders en hebben er geen erg in.

In eerdere blogs sprak ik over dit beperkte perspectief als “ons hoofd” of “ons verstand”. Het is niet mijn bedoeling geweest om ons verstand te diskwalificeren en buiten spel te zetten maar wel om je uit te nodigen om telkens vraagtekens te plaatsen achter de werkwijze van je verstand. Als voorbeeld een vraag die kan oprijzen na de vorige blogs: “Je schreef dat je liefde moet laten stromen om te ontdekken dat je liefde bent. Geloof jij dan in een God buiten jouzelf?”

Als zo’n vraag opkomt is er de uitnodiging om de verborgen en onderliggende aanname helder te krijgen. Deze aanname is dat “iets”, zoals liefde, alleen kan stromen tussen twee afzonderlijke entiteiten. Dit is een volkomen logische aanname en dat maakt de vraag begrijpelijk. In feite wordt me gevraagd of ik nog geloof in het klassieke Godsbeeld waarbij God mij gemaakt heeft en waarbij we nu een relatie met elkaar hebben zoals wij denken over relaties: ik hier, de ander daar en we kunnen ons best doen om elkaar een beetje aardig te vinden. Dit noemt Jezus de speciale liefdesrelatie waarbij het woord “speciaal” minder positief bedoeld is dan zoals wij het gewoonlijk opvatten.

Maar goed; zelfs al zou ik nog zo klassiek denken over God, dan nog zou een liefdevolle en welwillende intentie van mijn kant richting een Vader die ik buiten mezelf verbeeld een prima middel vormen om me open te stellen voor Zijn Liefde en daarmee steeds meer van Zijn Liefde te gaan ervaren. Zo zal deze stromende liefde een goed middel blijken om van een speciale liefdesrelatie richting de Heilige Relatie te gaan. Onszelf in vertrouwen openstellen voor een liefdevolle Vader is een prima suggestie, zelfs als we ons deze Vader nog buiten ons voorstellen.

Zijn dit wel echt woorden die overeenstemmen met de weg van Jezus? Wat dacht je van de woorden die Jezus uitriep aan het kruis: “Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest”. Wellicht haal jij je schouders op omdat je niet zoveel hebt met de Bijbel. Ik merk dat veel ECIW-studenten helaas sommige ECIW-leraren napraten die ook niks van de Bijbel moeten hebben. Dit is zo ontzettend jammer. Maar laat me dan ook maar de woorden citeren waarmee Jezus de werkboeklessen afsluit (361-365):

Les 361-365

Dit heilig ogenblik wil ik U geven. Neemt U het in handen. Want U wil ik volgen, in de zekerheid dat Uw leiding mij vrede geeft.

En als ik een woord nodig heb om me te helpen, zal Hij het me geven. Als ik een gedachte nodig heb, geeft Hij me die ook. En als ik alleen maar stilheid nodig heb en een rustige, open denkkeest, dan zijn dat de gaven die ik van Hem ontvangen zal. Hij heeft de leiding, op mijn verzoek. En Hij zal me horen en antwoord geven, want Hij spreekt namens God, mijn Vader, en Zijn heilige Zoon.

Zie je de prachtige continuïteit?

En als we deze weg van liefdevolle overgave bewandelen (“het Middel”) dan kan daar de verwondering volgen die ik eerder probeerde uit te drukken (Papa (5)) en waarmee ik nu zal besluiten in de wetenschap dat herhaling een rol speelt in het veranderen van ingesleten denkpatronen. Een verandering die kan leiden tot een ruimer perspectief waarbij 1+1 als uitkomst 1 blijkt te kunnen hebben.

En wat zegt Jezus dan in het Tekstboek tegen ons hart? Hij vertelt ons dat de Vader Zijn Liefde uitbreidt en dat hij Zonen schept die in eenheid met de Vader en met elkaar verbonden blijven. Jij en ik en iedereen vormen samen het Zoonschap. Het centrale thema van de cursus is, in mijn beleving, het mysterie van de Heilige Relatie. Dat mysterie is dat jij bestaat als uniek Kind van de Vader in alle eeuwigheid en alle tijdloosheid. De ik die jij diep van binnen voelt, de “jij” die aangesproken wordt in de cursus is een uniek Kind van de Vader. Jouw bestaan dat je diep van binnen voelt, ja, wat het enige is waar je totaal zeker van bent, is een godsgeschenk; nu en in alle eeuwigheid. Dát is de onbegrijpelijke waarheid die Jezus ons geeft in de cursus. We leven in een Heilige Relatie waarbij wij bestaan in eenheid met de Vader en met elkaar. Maar ik schrijf hier dus “wij”, meervoud. Maar meervoud (Zonen) met behoud van eenheid (Zoonschap). Maar wat zijn wij dan precies vergeten? Wij zien alleen nog maar die “wij”, die Zonen en niet meer het Zoonschap.

Vervolgens geeft Jezus ons de werkboeklessen die ons kunnen helpen (ons!) dat we weliswaar unieke Kinderen zijn van de Vader maar niet van Hem en elkaar gescheiden. Jezus helpt ons om deze onbegrijpelijke Heilige Relatie weer te gaan ervaren want door te geloven dat “wij” op onszelf staan, blokkeren wij de stroming van liefde die de basis vormt en de essentie van ons bestaan. Liefde is onze bron, onze essentie en het middel om onze Heilige Relatie weer te herinneren.

Liefde delen is haar vermenigvuldigen

Ons “gezonde verstand” worstelt met begrippen als schepping en Heilige Relatie, maar hierover is nu even voldoende gezegd. De nieuwe uitdaging voor onze hersenen is de vraag hoe het zou kunnen dat liefde zowel middel als doel is voor onze terugreis. Oké, zegt ons verstand, voordat ik liefde kan geven moet ik het eerst ontvangen en er zelf voldoende van hebben. Pas dan kan ik het anderen geven. Je hoort verschillende uitspraken met deze strekking. Zo moet je eerst van jezelf houden voordat je van een ander zou kunnen houden. Of, meer in ECIW termen, je zou eerst de verzoening voor jezelf moeten aanvaarden en daarna kun je gaan helpen de wereld te verlossen.

Ik heb gemerkt dat nuanceren van deze uitspraken leidt tot heftige reacties. Ons zwart-wit denken kan niet anders dan ervan uitgaan dat zo’n uitspraak goed of fout is, slechts één perspectief kan immers de juiste zijn? De aanname dat je eerst zelf moet hebben voordat je kunt geven is toch redelijk?

Net als bij de Heilige Relatie is het niet zo zwart-wit met ik hier en jij daar. Het is niet of-of maar en-en, en dit is waar het hoofd mee worstelt maar waar het hart geen moeite mee heeft. Want natuurlijk is het niet handig om een hekel aan jezelf te hebben en mag je het wonder, een uiting van liefde, voor jezelf ontvangen. Maar zoals Jezus het zo mooi stelt: geven en ontvangen, ontvangen en geven, zijn in waarheid één. Je hoeft liefde niet voor jezelf te houden, te hamsteren, om daarna wat je over hebt weg te geven. Nee, door te geven wat je hebt, ook al is het naar je gevoel nog niet veel, zullen jij en je naasten veel ontvangen.

In de Bijbel staat een mooi verhaal van Jezus die een paar duizend mensen toespreekt waarbij de tijd voorbij vliegt. De mensen krijgen honger en de discipelen adviseren Jezus om ze naar huis te sturen want hoe zou je zo’n mensenmassa kunnen voeden. Dan is er een kereltje die een paar vissen en broden heeft en deze liefdevol aan Jezus aanbiedt. Jezus dankt de Vader, en verdeelt de vissen en broden en houdt, nadat iedereen genoeg heeft, zelfs nog over. Een dierbare ECIW-zuster vatte het mooi samen: Liefde delen is deze vermenigvuldigen.

Maar terug naar ECIW. Wat vinden we daar in Hoofdstuk 8, getiteld de terugreis, staan in paragraaf III? Liefst zou ik hier die hele tekst weergeven zodat je kunt lezen hoe belangrijk voor Jezus de heilige ontmoeting is, maar goed, hier een paar paragrafen.

4. Telkens wanneer jij iemand ontmoet, bedenk dan dat het een heilige ontmoeting is. Zoals je hem ziet, zie jij jezelf. Zoals je hem behandelt, behandel jij jezelf. Zoals je over hem denkt, denk jij over jezelf. Vergeet dit nooit, want in hem zul jij jezelf vinden of verliezen. Telkens wanneer twee Zonen van God elkaar ontmoeten, wordt hun een nieuwe kans op verlossing geboden. Ga nooit bij iemand weg zonder hem verlossing gegeven en die zelf ontvangen te hebben. Want daar ben ik altijd met jullie, in jullie gedachtenis.

5. Het doel van het leerplan is, ongeacht de leraar die je kiest: ‘Ken uzelf.’ Iets anders valt er niet te zoeken. Ieder is op zoek naar zichzelf en naar de kracht en de heerlijkheid die hij meent te hebben verloren. Telkens wanneer jij met iemand samen bent, heb je een nieuwe gelegenheid om ze te vinden. Jouw kracht en heerlijkheid zijn in hem, omdat ze de jouwe zijn. Het ego probeert ze uitsluitend in jou te vinden, omdat het niet weet waar het zoeken moet. De Heilige Geest leert jou dat als je alleen naar jezelf kijkt, jij jezelf niet kunt vinden, want dat is niet wat jij bent. Telkens wanneer jij met een broeder samen bent leer je wat jij bent, omdat je

onderwijst wat jij bent. Hij zal of met pijn of met vreugde reageren, al naargelang de leraar die jij volgt. In overeenstemming met jouw beslissing zal hij gevangen of bevrijd zijn, en jij eveneens. Vergeet nooit jouw verantwoordelijkheid tegenover hem, want het is je verantwoordelijkheid tegenover jouzelf. Geef hem zijn plaats in het Koninkrijk en jij zult de jouwe hebben.

6. Alleen kun jij het Koninkrijk niet vinden en alleen kun jij, die het Koninkrijk bent, jezelf niet vinden. *Wil je het doel van het leerplan bereiken, dan kun je niet naar het ego luisteren, want zijn bedoeling is het juist zijn eigen doel te ondermijnen. Het ego weet dit niet, omdat het totaal niets weet. Maar jij kunt het weten, en zult dat ook weten, als jij bereid bent te kijken naar wat het ego van jou maken wil. Dit is jouw verantwoordelijkheid, want als je er eenmaal werkelijk naar gekeken hebt, zul je de Verzoening voor jezelf aanvaarden. Welke andere keuze zou je kunnen maken? Als je deze keuze gemaakt hebt, zul je begrijpen waarom jij ooit geloofde dat wanneer je iemand anders ontmoette, je ook dacht dat hij iemand anders was. En iedere heilige ontmoeting die jij volledig aangaat zal jou leren dat dit niet zo is...*

8. Kracht en heerlijkheid behoren alleen God toe. Zo ook jij. God geeft al wat Hem maar toebehoort, omdat Hij van Zichzelf geeft, en alles Hem toebehoort. Geven van jouzelf is de functie die Hij jou gegeven heeft. Door die volmaakt te vervullen zul jij je herinneren wat jij van Hem hebt, waardoor jij je eveneens zult herinneren wat jij in Hem bent. Je mist daartoe niet de kracht, want dit is jouw kracht. Heerlijkheid is Gods gave aan jou, want dat is wat Hij is. Zie deze heerlijkheid overal zodat jij je herinnert wat jij bent.

Zie je de grote nadruk op de ontmoeting en de oproep om de blik “naar buiten”, naar je Broeders, te richten om zo te ontdekken dat die ander niet buiten je bestaat? Door te geven (het middel, de functie die ons is gegeven) zullen we ons herinneren wat wij van de Vader hebben ontvangen en daarmee wat wij zijn in Hem (het doel). Door liefde uit te breiden ontdekken we dat we liefde zijn. Dit stemt me dankbaar.

Kennis, Liefde en Daad

Ik kreeg van een dierbare broeder informatie over de Rozenkruisers. Veel herkenningpunten, natuurlijk. In het informatiemapje vond ik een uitleg waar, in mijn beleving, wij als ECIW-studenten wat van kunnen leren. In mijn eigen woorden uitgelegd kwam het er op neer dat voor onze terugreis en het hervinden van onze ware identiteit een soort drievoudige aanpak werd geadviseerd:

- Een nieuw weten: kennis
- Een nieuw handelen: liefde
- Een nieuw willen: daad.

Ik zie deze meervoudige aanpak ook terug in de vijftig wonderprincipes waar onze Cursus mee begint. Deze gaan over daadwerkelijke uitingen van liefde richting onze broeders en het besef dat er geen grenzen bestaan tussen hen en ons. Jezus begint de complete editie van Een Cursus in Wonderen met de uitspraak: *“Je zult wonderen zien plaatsvinden via jouw handen door mij.”*

Wat me ook opviel was hoezeer veel ECIW-studenten toch de boodschap van Jezus hebben teruggebracht tot een erg abstract, wat ik-gericht, verstandelijk verhaal. Als je hen vraagt wat Jezus bedoelt met “een wonder” in Een Cursus in Wonderen dan krijg je te horen dat dit een verandering van perceptie is. In een verhelderend artikel door Robert Perry wordt pijnlijk de eenzijdigheid van deze opvatting duidelijk (zie <https://eciwcoach.com/de-vijftig-wonderbeginselen-het-fundament-dat-jezus-voor-zijn-cursus-legde/>).

Christenen die ECIW ontdekt hebben voelen direct dat er iets heel erg wringt als ze in gesprek gaan met medestudenten die volledig los gaan op het orgel van de gecorrigeerde perceptie. Er komen gelijkenissen uit de Bijbel naar boven die een heel ander geluid laten horen. Hoe reageert de vader in de gelijkenis van de verloren zoon als deze weer thuis komt? In deze gelijkenis zien we een vader die opspringt van blijdschap, zijn zoon blij omarmt en een feestmaal voor hem laat bereiden. We zien geen vader die met gesloten ogen op zijn bank zit met een gecorrigeerde perceptie en tegen zichzelf zegt: “Er is geen verloren zoon want dat kan niet in de absolute eenheid waarin ik vredig verkeer. Ik weet gelukkig van niets.” Of denk aan de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan die, in tegenstelling tot een geestelijke, een gewonde reiziger helpt. Wat zegt de Samaritaan niet? Deze zegt niet: “Ik laat mijn innerlijke vrede niet verstoren door een reiziger die nog gelooft in de kwetsbaarheid van het lichaam want ik wil zijn illusie niet bevestigen. Nee hoor, ik ontken dit en behoud hiermee mijn innerlijke vrede”.

Ik hoef helemaal geen beroep te doen op de Bijbel om te laten zien dat voor Jezus uitingen van liefde de kern van zijn boodschap vormen. In de biografie van Helen Schucman kunnen we lezen dat hij Helen wilde leiden bij het verrichten van goede daden. En voor wie de vijftig wonderprincipes onbevooroordeeld bestudeerd is het zonneklaar dat ze grotendeels interpersoonlijk van aard zijn, dus gericht op- en bedoeld voor een ander, waarbij je dan zelf kunt ontdekken dat ze ook wonderlijk doorwerken in jezelf.

Klopt het dan niet dat de verandering van perceptie een rol speelt in de cursus? Dat is het niet. Het klopt wel maar het is maar een deel van het verhaal. Alleen nemen we de verkeerde afslag als we dit ene aspect vanuit geloof in ons kleine zelf gaan toepassen vanuit ons verstand. Dan

krijg je kille uitspraken als: de vader weet niks van ons, er zijn geen anderen, ik doe maar niks want dan zou ik de illusie echt maken, het gaat om mijn innerlijke vrede, eerst moet ik verlost worden en dan volgt die ander wel, liefde zal vanzelf wel tevoorschijn komen als ik vredig word en ga zo maar door.

Maar het corrigeren van onze perceptie kan ook positiever doorwerken namelijk als we het gebruiken voor “ware ontkenning”, dat wil zeggen het ontkennen van de ingebeelde grens tussen onszelf en onze broeders en zusters.

In het handboek voor leraren zegt Jezus het zo helder. *“Een leraar van God is ieder die er kiest er een te zijn. Zijn geschiktheid bestaat louter hierin: ergens, op de een of andere manier, heeft hij een doelbewuste keuze gemaakt, waarbij hij zijn belangen niet los zag van die van iemand anders”.*

We zijn geroepen om waarlijk behulpzaam te zijn. Hoe doe je dat? Denk aan de Rozenkruisers: weet dat je in eenheid innig verbonden bent met de Vader en met elkaar, geloof niet in grenzen maar laat je liefde stromen in gedachten, woord en daad.

En laten we afsluiten met een mooi citaat uit het einde van hoofdstuk 4 van het Tekstboek waarin duidelijk wordt dat er na de verandering van ons denken, het corrigeren van onze perceptie, van ons verwacht wordt dat we wonderwerkers worden, boodschappers van liefde:

8. God wordt geprezen telkens wanneer een denkkeest leert volkomen behulpzaam te zijn. Dit is onmogelijk zonder volkomen niet-kwetsend te zijn, omdat deze twee overtuigingen wel moeten samengaan. Zij die werkelijk behulpzaam zijn, zijn onkwetsbaar, omdat ze hun ego's niet beschermen en dus niets hen kwetsen kan. Hun behulpzaamheid is hun lofprijzing van God, en Hij zal hun lofprijzing van Hem beantwoorden omdat ze zijn zoals Hij en ze zich tezamen kunnen verheugen. God gaat naar hen uit en door hen heen, en er is grote vreugde in heel het Koninkrijk. Ieder die zijn denken veranderd heeft, draagt bij tot deze vreugde met zijn individuele bereidwilligheid erin te delen. Zij die werkelijk behulpzaam zijn, zijn Gods wonderdoeners, aan wie Ik leiding geef tot we allen in de vreugde van het Koninkrijk verenigd zijn. Ik zal jou overal heenleiden waar je werkelijk behulpzaam kunt zijn, en naar al wie mijn leiding kan volgen via jou.

Geen zelf-loosheid maar leven vanuit het Zelf

Aan het begin van deze serie blogs wees ik op onze blinde vlek, ons blinde vertrouwen in onze ratio die ons uit zou kunnen leggen hoe de werkelijkheid in elkaar steekt. Ons verstand denkt graag in termen van zwart en wit, goed en fout. Daarom is het zo'n fan van een theorie van absolute eenheid want deze biedt schijnbare helderheid. Zo stelt het dat er geen differentiatie kan bestaan in deze eenheid dus als wij ook maar iets zien dat onderscheiden kan worden van ons zelf, dan ontkennen we dit. In het ultieme geval ontkennen we niet alleen onze Schepper, waarmee we onszelf tot God verklaren, maar ook onze Broeders, die we zien als onze privé illusie: er zijn geen anderen. De ultieme consequenties hiervan zijn de ontkenning van de wereld, van het lichaam en uiteindelijk van ons zelf. We menen dat we zelf-loos moeten worden zonder de onmogelijke cirkelredenering in deze wens te onderkennen. Het is een soort geestelijke zelfmoord die we gaan nastreven.

In Een Cursus van Liefde corrigeert Jezus deze destructieve neiging krachtig (Dialogen: 1.9):

Deze anti-ego neigingen zijn een reëel gevaar in deze tijd. Je wordt niet geroepen tot zelf-loosheid maar tot het Zelf!

Er is sprake van een vreemde fascinatie voor goeroes en sprekers die de boodschap van zelf-loosheid prediken. We hangen aan hun lippen en raken verstrikt in de heldere logica van hun boodschap: in eenheid zijn er geen grenzen dus "ik" besta in feite niet. Ondanks dat dit compleet tegen ons eigen besef van "er zijn" indruist nemen we deze woorden zo maar aan. We gaan ervan uit dat de spreker of spreker met zijn of haar serene blik en mooie stem spreekt vanuit een staat van zelf-loosheid. Soms gelooft de spreker dit zelf ook in eerste instantie. Jeff Foster is een prachtig voorbeeld van iemand die uitlegt hoe hij eerst meende tot ongekende hoogten van bewustzijn te zijn opgestegen maar nu weer, na een heftige ziekte, met beide voeten op de grond staat. Het is een verademing om hem nu te horen spreken.

Hebben deze goeroes ons dan helemaal niks te melden of veroordeel ik hen? Nee hoor, maar ik heb gemerkt dat het verfrissend en reëel is om ze te beschouwen als broeders en zusters die mogelijk in hogere mate dan jij en ik beseffen dat ze innig verbonden zijn met alles wat ze om zich heen waarnemen. Ze zijn, soms, gevorderden op het pad van gecorrigeerde perceptie en voorzien beter de onzinnigheid van het geloof in echte grenzen. Voor ons verstand betekent dit dat ze zelf-loos moeten zijn geworden maar vanuit ons hart zien we broeders en zusters die, gelukkig, niet meer zo veel waarde hechten aan hun oordeel over goed en kwaad als wij en hiermee kunnen ze ons wel degelijk inspireren.

Komende vanuit een klassiek christelijke episode in mijn leven en na het volgen van Satsang-bijeenkomsten kwam ik ook tot een dergelijke "verlichting". Ik schreef hierover het boek Een Christen op Satsang, waar ik nog steeds achter sta en waarin ik me nog steeds kan vinden. In dit boekje wijs ik op de non-duale aspecten in de Bijbel en in de woorden van Jezus uit het Nieuwe Testament. Het blijkt dat neo-Advaita en de boodschap van Jezus elkaar niet per se bijten. Trefwoorden voor dit inzicht zijn: helderheid, neutraliteit, niet-doen, innerlijke vrede, onbewogenheid, oordeelloosheid, gecorrigeerde perceptie. Dit zijn ook de aspecten die Ken Wapnick sterk benadrukt heeft in zijn boeken over de Cursus.

Dus ja, ik zie overlap tussen non-duale visies en de cursus en ook ik kan genieten van de helderheid van deze visies. En ja, ik zie dat het corrigeren van onze "normale" perceptie helpt

om denkbeeldige grenzen op te ruimen en minder (ver-)oordelend te worden. Maar vanuit mijn klassiek Christelijke ervaringen en na mijn Satsang-periode zie ik ook dat de boodschap van Jezus in het Nieuwe Testament, in ECIW en ECvL (en andere prachtige gechannelde boeken) verder gaat dan het stadium waarin je de onbewogen, neutrale waarnemer bent van alles wat in bewustzijn verschijnt.

Deze staat is hoogstens een tussenstadium waar je even op adem kunt komen. ECvL gaat van hieruit verder en stelt dat, nu de vermeende ego grenzen verzwakt zijn, er een vervolg is, het daadwerkelijk gaan leven vanuit eenheidsbewustzijn ofwel Christusbewustzijn. Het doel is niet een soort neutrale, onbewogen, zelf-loze toeschouwer te blijven, een omschrijving die, als je goed kijkt, toch een ultieme vorm van dualiteit bevat: ik vredig hier en de ellende buiten mij, en afgedaan als “illusoir”. Gezien vanuit een absolute eenheidstheorie houdt het hier op en volgelingen van de visie van Ken Wapnick stoppen hier ook soms.

Symptomen van het blijven hangen in deze eenheidstheorie kunnen zijn:

- Geen oog hebben voor de lessen die Jezus aan Helen Schucman gaf waarbij ze uitgenodigd werd zich af te stemmen op hem en liefde te betonen, heel praktisch, aan mensen die ze ontmoette.
- Bovenmatige focus op acceptatie van het wonder voor jezelf, het bereiken van innerlijke vrede door een verschuiving van perceptie.
- De inter-relationale hoofdbetekenis van het wonder, een liefdevolle dienst aan een ander, onderwaarden: liefde wordt een bijproduct van eigen innerlijke vrede.
- Beweren dat Jezus in ECIW niet de juiste woorden heeft gekozen om ons te onderwijzen maar kinderlijke taal gebruikte omdat we het anders niet begrijpen.
- Omdat in eenheid eigenlijk geen ruimte is voor schepping, alles wat in de cursus riekt naar differentiatie en individuatie ontkennen, herdefiniëren of wegdeneren middels ingenieuze schema's.
- Scheppingen van God (Heilige Geest en echte Zonen zoals Jezus) afdoen als onze projecties, als symbolen.
- Minimaal of geen aandacht geven aan uitingen van liefde in de wereld.
- Vrijwel nooit praten over de nieuwe, echte wereld: een groot thema in ECIW en een hoofdthema in ECvL
- Geen continuïteit zien tussen het Nieuwe Testament en de cursussen.
- Et cetera.

Mijn hoop is dat we ooit op de eerste 50 jaar na het ontvangen van ECIW terugkijken als de “ego-verzwakkings-periode”, de periode waarin we onze perceptie corrigeerden en we onze innerlijke, complete, wonderbaarlijke innige verbinding (eenheid) met onze Schepper en met elkaar herontdekten. Maar vooral dat hierna de ECIW / ECvL-studenten medescheppers werden van een nieuwe wereld waarin liefde rijkelijk en overdadig begon te stromen en aan alle pijn, ziekte, oorlog en ellende een einde kwam als weerspiegeling van de genezen denkkeest

De liefde van Jezus ter correctie van onze perceptie

Wij zijn de eeuwige Kinderen van de Vader, uitbreidingen van Zijn Liefde, Zijn Geliefden. Zijn Wil voor ons is volmaakt geluk (WB 101). Zodra we Zijn Liefde niet vrijelijk door ons heen laten stromen, treedt er verwarring op. Hierover valt meer te zeggen, maar in essentie komt het hier op neer. Nu menen wij dat relaties niet langer heilig zijn en zien we niet langer de innige, mysterieuze, verbondenheid tussen de Vader en onszelf en tussen onszelf en onze broeders. We zien slechts afgescheidenheid en geloven dat we een lichaam zijn dat zich beweegt in een buiten-wereld en dat buiten-anderen ontmoet; onze broeders en zusters.

De wortel van ons misverstand ligt dus in de schijnbaar onderbroken stroom van Zijn Liefde. Hierdoor zijn wij onze ware identiteit vergeten. Denk aan de volgende prachtige passage: (Txt 4:VII):

4Maar zolang jij je rol in de schepping niet vervult, is Zijn vreugde niet compleet omdat de jouwe incompleet is. En dit weet Hij. Hij weet het in Zijn eigen Wezen, en in de ervaring daarvan van Zijn Zoons ervaring. Het voortdurend uitvloeien van Zijn Liefde wordt belemmerd wanneer Zijn kanalen gesloten zijn, en Hij is eenzaam wanneer de denkkeesten die Hij geschapen heeft niet ten volle met Hem communiceren.

De oplossing van ons ingebeelde probleem is rechttoe rechtaan en blijkt uit de titel van het geschenk dat we van Jezus kregen: *Een Cursus in Wonderen*, en uit de titel van het vervolg: *Een Cursus van Liefde*. Met wonderen bedoelt Jezus het weer laten stromen van Liefde. Hoe? Door ons open te stellen voor deze liefde, het wonder te accepteren voor onszelf, en deze liefde, net zoals onze Vader doet, uit te breiden naar onze Broeders.

Ik merk dat het helend en verduidelijkend werkt om telkens de liefde centraal te stellen in ons werk als wonderwerkers. Zoals eerder gezegd begint Jezus zijn cursus, complete editie, met de tekst: *“Je zult wonderen zien via jouw handen door mij”*. Dus zo simpel: afstemmen op Liefde (de Vader, Heilige Geest, Jezus) en bereid zijn om een open kanaal voor zijn liefde te zijn. Zo ontdek je dat je geen afgescheiden ikje bent maar verbonden met de Vader en met je Broeders.

Nu kunnen we nogmaals kijken naar de verandering van perceptie. Misschien kun je nu aanvoelen dat deze verandering niet onbelangrijk is maar dat het als het ware een deelaspect van “de aanpak” is. Want ja, het helpt, als je beseft dat onze gebruikelijke perceptie van ik hier en de wereld of jij daar, onjuist is. Dat deze foute perceptie gecorrigeerd dient te worden. Kunnen wij dat zelf, onze perceptie corrigeren? Ik heb in deze serie blogs uitgelegd waar onze pogingen om middels ons verstand onze perceptie te corrigeren toe kan leiden. In plaats van de *ingebeelde grenzen* tussen onszelf en de Vader en onze naasten te ontkennen, ontkennen we in feite de Vader zelf en zeggen “ik ben God” of we ontkennen de Anderen zelf, en menen dat zij onze projecties zijn. Afijn, ik heb dit eerder uitgebreid toegelicht en laat het nu hierbij.

Jezus geeft, natuurlijk, zelf duidelijk aan hoe we dat corrigeren van ons denken aan dienen te vlieden en wel in Wonderprincipe #37:

37. Een wonder is een correctie door mij in het onjuiste denken ingevoerd. Dit werkt als een katalysator, die foutieve waarneming afbreekt en op de juiste wijze opnieuw opbouwt. Dit

stelt jou onder het Verzoeningsbeginsel, waar de waarneming wordt genezen. Tot dit heeft plaatsgevonden, is kennis van de Goddelijke Orde onmogelijk.

In andere woorden: Via een uiting van liefde van Jezus richting ons, een wonder, wordt onze foute waarneming genezen, kan onze perceptie “verschuiven”. Door als het ware mee te liften op Jezus’ liefde, door ons hiervoor open te stellen en wonderwerkers te worden, gaan we zien dat er geen grenzen bestaan tussen ons en de Vader en tussen ons en de anderen: er vindt Verzoening plaats. Onze ogen worden door Liefde geopend en we gaan weer juist waarnemen, perceptie kan gaan veranderen in visie, kennis.

Zie je het subtiele maar essentiële onderscheid tussen onze eigen pogingen om anders te gaan kijken op basis van verstandelijk begrip en ingewikkelde schema’s en de aanpak die in dit wonderprincipe wordt gegeven? Ons denken is hoogstens een opmaat die ons bereid maakt om liefde, Jezus, ons de ogen te laten openen. Pas als we onze mini “wilskracht” gebruiken om ons als kanalen te openen voor Zijn Wil zullen we ons onze ware identiteit weer kunnen herinneren. Lees door deze bril eens de werkboekjes van vandaag (WB 307) en laten we ons samen afstemmen op de Liefde, op Zijn Wil, en ons verheugen over deze Liefde van de Vader en van Jezus:

Tegenstrijdige wensen kunnen mijn wil niet zijn.

Vader, Uw Wil is de mijne, en anders niets. Er is voor mij geen andere wil. Laat me niet proberen een andere wil te maken, want dat is zinloos en doet me zeker pijn. Alleen Uw Wil kan me geluk brengen, en alleen de Uwe bestaat. Als ik wil hebben wat U alleen kunt geven, moet ik Uw Wil voor mij aanvaarden en de vrede binnengaan waar conflict onmogelijk is, Uw Zoon één is met U in wezen en in wil, en niets de heilige waarheid tegenspreekt dat ik blijf zoals U mij hebt geschapen.

En met dit gebed betreden we in stilte een toestand waar geen tegenstrijdigheid kan komen, omdat we onze heilige wil met die van God verenigen, in het besef dat ze hetzelfde zijn.

De tijd is nu!

Een Cursus in Wonderen handelt in feite over het rare en ten diepste onmogelijke snijpunt van tijdloosheid en tijd. Dit onderwerp is natuurlijk niet voorbehouden aan de cursus, ook filosofen en wetenschappers breken zich hier de hersenen over. Ik begon deze serie blog vanuit mijn diepe verwondering over deze kwestie (Blog #1: Tijdloze schepping?).

Het wonderlijke is dat onze meer dan 50 jaar oude cursus uitspraken doet waar filosofen en wetenschappers nu ook stapje voor stapje op uit komen. Hoewel dit de filosofen niet helemaal recht doet want Kant en Schopenhauer leefden langer geleden en zaten, voor zover ik dat als leek-filosoof kan beoordelen, dicht in de buurt van ECIW. Ik ben een fan van de hedendaagse filosoof Bernardo Kastrup die in deze tijd aan de weg timmert met zijn Analytisch Idealisme. Bernardo is wetenschapper die gewerkt heeft bij het CERN-instituut in Zwitserland en veel weet van computers en kwantumfysica. “Toevallig” las ik gisteren zijn laatste boek uit; “Analytic Idealism in a nutshell (Analytisch Idealisme in een notendop)”. Hij spreekt hierin onder andere over ruimte en tijd. Lang dacht men dat ruimte en tijd fundamentele waarden van de werkelijkheid vormden, dat waarin alles wat maar mogelijk is gebeurt. Maar wetenschappers hebben ontdekt dat dit niet zo is. Als wetenschapper-filosoof legt Bernardo uit dat tijd en ruimte als het ware slechts perspectieven zijn binnen tijd- en vormloos bewustzijn. Opnieuw overviel me die verwondering uit blog #1. Die verwondering werd nog groter toen ik “toevallig” de werkboekjes van vandaag las.

Les 308

Dit ogenblik is de enige tijd die er is.

Ik heb me van de tijd een zodanige voorstelling gemaakt dat ik mijn doel vrijdel. Als ik verkies voorbij de tijd tijdloosheid te bereiken, moet ik mijn beeld over waar de tijd toe dient, veranderen. Het kan niet het doel van de tijd zijn om verleden en toekomst te bewaren als één geheel. het enige interval waarin ik van de tijd kan worden verlost, is nu. Want in dit ogenblik is vergeving gekomen om me te bevrijden. De geboorte van Christus is nu, zonder verleden of toekomst. Hij is gekomen om Zijn directe zegen aan de wereld te geven en die tot tijdloosheid en liefde terug te brengen. En liefde is eeuwig aanwezig, hier en nu.

Dank U, Vader, voor dit ogenblik. Nu is het dat ik word verlost. Dit ogenblik is de tijd die U voor de bevrijding van Uw Zoon, en voor de verlossing van de wereld in hem, hebt bestemd.

Dit soort toevalligheidjes stemmen me dankbaar. Gisteren schreef ik over de Wil van God. Bij het schrijven van deze serie blogs ben ik 25 ochtenden gewoon achter mijn computer gaan zitten, zonder vooropgesteld plan, en heb ik slechts gevraagd wat ik mocht schrijven. Tamelijk moeiteloos kwam de tekst op papier. Deze ging een kant op waar ik eigenlijk niet zo veel zin meer in had. Ik schreef eerder dat mijn partner, geen ECIW-student maar wel trouw lezer van mijn stukjes, aangaf dat deze metafysische stukjes haar niet zo aanspreken en al helemaal niet als deze onderdeel vormen van een lange serie. “Hoe lang gaat dit nog door?”, vroeg ze me. Ik kon me voorstellen dat ze niet de enige was die er zo tegen aan keek. Ergens schreef ik dat het beter is om direct in de cursus te lezen omdat Jezus de beste leraar is. Vandaag ben ik echter dankbaar omdat ik zie dat deze serie een inleiding mag zijn voor de resterende werkboeklessen van dit jaar. Niet een inleiding voor beginnende studenten maar voor studenten die al langer bezig zijn met de cursus en wellicht nu de komende lessen van

Jezus met een nieuwe, verse blik mogen gaan lezen, net als ikzelf. Ik voel me gebruikt door Jezus in de fijnste betekenis van het woord en ben hier dankbaar voor. Het is heerlijk om te beseffen dat het niet van mezelf afhangt en dat Jezus trouw is en doet wat hij zegt: ons hoofd, hart en handen gebruiken als we daartoe bereid zijn.

We hebben, hopelijk, gezien dat de cursus niet bedoeld is om ons te laten verdwijnen in absolute eenheid, in een absoluut “niets”, om zelf-loos te worden. Het andere uiterste is echter ook niet de bedoeling namelijk om van de cursus een zelfverbeteringsprogramma te maken. Dit is, naar ik vermoed, wat Ken Wapnick bedoelde met zijn uitspraak: “hoed u voor de weldoeners”. Het is niet onze opdracht om lief of aardig te doen in de hoop om hiermee aanzien of waardering / likes te krijgen al dan niet gekoppeld aan de hoop om na de dood in een hemel te komen. Nee, ons doel is om verlost te worden en verlossers te worden van de droom van kwetsbaarheid en sterfelijkheid. En dat gebeurt niet door ons eigen langdurende geploeter. Het gebeurt als we hier en nu stil worden en ons als bereidwillige kanalen openen voor zijn liefde en leiding.

“Hij is gekomen om Zijn directe zegen aan de wereld te geven en die tot tijdloosheid en liefde terug te brengen. En liefde is eeuwig aanwezig, hier en nu.”

De rijkdom van de complete cursus

In mijn beleving is de visie van ECIW rijker dan die van het non-duale gedachtengoed in het algemeen. Pogingen om ECIW terug te brengen tot dit gedachtengoed zie ik als een verarming. Deze verarming vindt plaats als we slechts oog hebben voor het aspect “eenheid” en als we daarmee het aspect van scheppende liefde wat (of “te veel” of zelfs “helemaal”) uit het oog verliezen.

ECIW beantwoordt een aantal vragen voor ons.

1. Wie zijn we?
2. Wat is er schijnbaar gebeurd?
3. Hoe gaan we weer herkennen wie we zijn?

In de wetenschap dat korte antwoorden de cursus te kort doen, durf ik na de voorgaande serie blogs toch aan om te stellen:

1. We zijn Kinderen van uitbreidende Liefde, kanalen van Liefde.
2. We zijn in slaap gevallen en dromen een droom van tijd en ruimte, van afscheiding en sterfelijkheid.
3. Door liefde toe te laten in de droom (wonderwerkers te worden) verandert de droom van afscheiding in een gelukkige droom en herkennen we uiteindelijk weer onze ware identiteit: eeuwige, tijdloze Kinderen van de Vader.

Ik ervaar het non-duale gedachtengoed als een deelaspect van de complete waarheid. Als het ware het rationele aspect ervan en minder het gevoelsmatige aspect. De “aanpak” die ik terug hoor vanuit het “zuivere” non-duale gedachtengoed luidt ongeveer als volgt:

1. Je denkt dat je bestaat en onderscheiden bent van de wereld.
2. Maar je bent niet onderscheiden, je bent en hebt geen zelf.
3. Door compleet neutraal, onverschillig, te zijn ten opzichte van je gevoelens, gedachten en de wereld zul jij innerlijke vrede ervaren.

Ons verstand wil ons nu wijsmaken dat we moeten kiezen, dat de ene visie juist is en de andere onjuist. Dit is een valkuil die ik herken en die niet vruchtbaar is. Wat ik echter in cursus-land heb zien gebeuren is een bovenmatige focus op de non-duale aspecten van ECIW. Dit heb ik uitvoerig besproken maar het kan goed zijn de volgende punten nogmaals te belichten:

- In de editie van ECIW uitgegeven door The Foundation of Inner Peace zijn talloze pagina's weggelaten die “te dual” klonken. Denk aan het verwijderen van het woord “ziel”.
- Het wonder wordt geheel gelijkgesteld aan het corrigeren van verkeerde perceptie in plaats van als een uiting van liefde.
- Daardoor is er een desinteresse ontstaan voor het lichaam en de wereld.
- Alles wat riekt naar dualiteit wordt afgedaan als “kinderlijk” en als “symbolisch”.
- Er wordt aansluiting gezocht bij strikt non-duale visies en de continuïteit met de Bijbel wordt ontkend omdat men het kind (de boodschap van naastenliefde) weggooit met het badwater (het beeld van een wraaklustige God).

Gelukkig zorgt Jezus er voor dat de slinger niet te ver doorslaat naar een te verstandelijke, non-duale, interpretatie van zijn weg:

- De “Circle of Atonement (CoA)” gaf de complete (Engelse) editie uit van de Cursus, inclusief de uitgebreide wonderprincipes waaruit duidelijk de kernbetekenis van het wonder blijkt: een uiting van liefde.
- De CoA spant zich al jaren in om de complete boodschap van ECIW te verkondigen en te verduidelijken (Zie bijvoorbeeld het boek: One Course Two Visions of de kernpunten hieruit op de site: <https://eciwcoach.com/de-relatie-tussen-de-leer-van-the-circle-en-de-leer-van-ken-wapnick>).
- Jezus dicteert 30 jaar na ECIW aan Mari Perron het boek: Een Cursus van Liefde (ECvL) dat ik beleef als een uitwerking van ECIW voor het hart om weer gevoel te krijgen voor de echtheid en liefde van Gods Schepping en van de Heilige Relatie.
- Er ontstaat eindelijk aandacht voor “de echte, nieuwe wereld”, een term die veel voorkomt in ECIW en ECvL maar onderbelicht is gebleven. Vanuit liefde, vanuit ons hart, zal liefde zich gaan manifesteren in de wereld. Dit wordt prachtig omschreven in “The Age of the Heart”: The Birth of a New Heaven and a New Earth door Sebastian Blaksley.

In veel landen is de herwaardering van de complete cursus verder gevorderd dan in Nederland. Toch gebeuren er ook in Nederland mooie dingen. In het belangrijkste tijdschrift van ECIW in Nederland, MIC-magazine, is ruimte en aandacht voor de visie van CoA en voor ECvL. En binnenkort zal er een nieuwe Nederlandse vertaling van een completere versie van ECIW verschijnen met daarin veel materiaal dat helaas door overijverig “non-duaal” editen verwijderd is in de FIP-versie waar we nu nog mee werken.

Gelukkig hoeven we ons geen zorgen te maken over al deze perikelen in cursus-land zolang we ons afstemmen op Gods Wil. Zijn Wil is de Wil van Liefde en deze zal ons leiden uit de droom van afscheiding naar onze ware identiteit:

Les 309

Ik zal vandaag niet bang zijn om naar binnen te kijken.

In mij is eeuwige onschuld, want het is Gods Wil dat die daar voor eeuwig en altijd is. Ik, Zijn Zoon, wiens wil even onbegrensd is als de Zijne, kan hierin geen verandering willen. Want mijn Vaders Wil verloochenen is de mijne verloochenen. Naar binnen kijken is niets anders dan mijn wil vinden zoals God die geschapen heeft en zoals die is. Ik ben bang naar binnen te kijken, omdat ik denk dat ik een andere wil gemaakt heb die niet waar is, en die ik tot werkelijkheid heb gemaakt. Toch heeft die geen gevolgen. In mij is de Heiligheid van God. In mij is de herinnering van Hem.

De stap die ik vandaag zet, Vader, is mijn onbetwistbare bevrijding van ijdele dromen over zonde. Uw altaar blijft sereen en onbezoedeld. Het is het heilige altaar voor mijn Zelf, en daar vind ik mijn ware Identiteit.

Grievens loslaten, samen met Hem

<Toelichting: dit bericht noemt de FB-groep “Een Cursus in Wonderen – met elkaar” waarin de mogelijkheid bestaat om met andere ECIW-studenten van gedachten te wisselen; van harte uitgenodigd!>

Een kleine twintig jaar geleden onderging ik een “assessment” om te onderzoeken of ik geschikt was voor een leidinggevende functie in het bedrijf waar ik werkte. De uitkomst was dat ik prima geschikt was om een groep gemotiveerde medewerkers te coachen maar dat ik ongeduldig werd als anderen, in mijn beleving, minder gemotiveerd waren dan ikzelf. Of als anderen mij, nadat ik de zaak één keer had uitgelegd, niet begrepen. Dat ongeduld is een ingebakken karakterpatroon waar ik niet trots op ben maar waar ik me wel toe heb te verhouden.

Ik loop er in deze groep natuurlijk ook tegenaan en zal er tegenaan blijven lopen in elke levenssituatie totdat ik mijn neiging tot oordelen heb laten genezen door de Heilige Geest. De specifieke situatie doet er in feite toe, het is *mijn* probleem, maar ik zal het toelichten door concreet te worden.

Er zijn veel ECIW-facebook groepen met in totaal duizenden volgers. Mijn eerste vergevingsstap is beseffen dat het doen van de cursus door verreweg de meeste volgers niet zo serieus wordt gedaan als door mezelf. Voor mij zijn vragen als “wie ben ik, wat doe ik hier, wat is leven, wat is de dood, wat is verlossing?” het belangrijkste thema in mijn leven. Voor sommige anderen ook, voor de meeste niet. Voor mij is een “halfbakken” belangstelling onbegrijpelijk, en hierin klinkt natuurlijk een oordeel door.

Vervolgens is er een groep enthousiastelingen die wel degelijk heel intensief bezig zijn met genoemde vragen maar vooral door blij en verheugd ECIW-wijsheden als oneliners te delen of door video's en berichten van anderen te re-posten. Van deze berichten kan ik zelf ook genieten maar soms bekruipt me ook een beetje een happy-the-peppie Happinez- gevoel. Ik word er een beetje weëig van en hier zit, ik weet het, weer een oordeel in. Verstandelijk zeg ik “ieder zijn of haar ding en uitingswijze”, maar voor mij moet de dosis hiervan niet te hoog worden.

Daarom was en is mijn hoop dat ECIW-studenten die genoeg hebben aan korte, happy, berichten of studenten die gewoon af en toe eens willen kijken wat er gebeurt in een groep die handelt over “wonderen” of af en toe eens zonder persoonlijke toelichting een video willen delen die ze leuk vinden, terecht kunnen in de grote, algemene Nederlandse Facebook-groep Een Cursus in Wonderen met daarin ondertussen ruim elfduizend volgers. Geniet en leef je uit!

Mijn hoop was om in deze Facebook-groep, Een Cursus in Wonderen – met elkaar, een soort grote familie te creëren met gemotiveerde en actief participerende deelnemers die meer willen dan mooie berichten van anderen re-posten. Ik hoopte op eigen inbreng en / of levendige gesprekken over geposte berichten. Het hoeft allemaal niet heel serieus te zijn maar wel graag authentiek. En zo loop ik dus twintig jaar na dato weer aan tegen mijn te hoog gespannen verwachtingspatroon en de daarop volgende teleurstelling en soms ook irritatie.

Het is ambivalent. Want aan de ene kant wil ik helemaal niet de enige zijn die berichten post in deze groep en ben ik blij als eindelijk iemand anders eens iets post. Ook proef ik dan de blijde intentie bij de ander om iets te delen wat voor deze broeder of zuster dierbaar is. Maar wat moet ik nu als beheerder? Alles maar loslaten en toezien hoe ook deze “met elkaar” groep een kleine variant wordt van de mega-groep met dagelijks veel mooie, maar tamelijk generieke, posts? Wat is dan de toegevoegde waarde nog van deze groep? Of zal ik gewoon uit deze groep de stekker trekken en mensen verwijzen naar de grote groep of naar de FB-groep: “ECIW- voor wie gelukkig wil zijn”? Maar ook voor die groep geldt dat er slechts een handjevol authentieke berichten gepost worden en ik vermoed dat uiteindelijk deze groep een iets liberalere versie gaat worden van de mega-groep die al bestaat.

Ik kom hier in mijn eentje niet uit en dat is een goede start. Ik merk op dat ik, zoals de cursus het zo fraai zegt, “grievens koester”, vooral in de vorm van teleurstelling. Wat ik voor ogen heb lukt niet; het creëren van een, desnoods kleine, groep van broeders en zusters die de FB-groep “met elkaar” gebruiken met een gedrevenheid die ik ook zelf ervaar.

Mijn “hoofd” weet dit alles prima te relativeren, maar mijn hart mist de kracht om vanuit zichzelf liefde toe te laten in deze kwestie. En daar komt Jezus mij te hulp. Want al tegenstribbelend en met maar een mini hoeveelheid bereidwilligheid, strek ik me toch uit naar mijn oudere broer en vraag hem om door zijn ogen te mogen kijken en zijn “oordeel” te mogen leren kennen en omarmen. De hardnekkigheid om vast te willen houden aan eigen gelijk wordt dan pijnlijk duidelijk. Maar als ik kalm en vol vertrouwen blijf dan voel ik de liefde binnenstromen en valt de bodem uit de kwestie. Plotseling staan mijn broeders en ikzelf in het stralende licht van liefde, zijn liefde. En hij geeft me dan vandaag een heerlijke bevestiging in zijn werkboekjes (310). Dus ik laat het los en zie wel, maar wel samen met Hem en hopelijk “met elkaar”.

Deze dag breng ik onbevreesd in liefde door.

Deze dag, Vader, wil ik met U doorbrengen zoals U verkozen hebt dat al mijn dagen zouden zijn. En wat ik zal ervaren, heeft helemaal niets met tijd van doen. De vreugde die tot me komt is niet iets van dagen of van uren, want ze komt van de Hemel tot Uw Zoon. Deze dag zal Uw zoete herinnering aan mij zijn om U te gedenken, Uw genaderijke roep tot Uw heilige Zoon, het teken dat Uw genade tot me gekomen is en dat het Uw Wil is dat ik vandaag word bevrijd.

We brengen deze dag samen door, jij en ik. En heel de wereld sluit zich bij ons aan in ons lied van dank en vreugde voor Hem die ons verlossing geschonken heeft en die ons heeft bevrijd. We hebben onze vrede en heiligheid hervonden. Er is vandaag in ons geen ruimte voor angst, want we hebben liefde in ons hart verwelkomd.

Liefde beëindigt onze kwelling

Vanmorgen kreeg ik twee opiniestukken onder de ogen. In de ene voerde een zuster een pleidooi voor de uniekheid van ECIW en ze legde uit dat de visie van de cursus rijker is dan die van non-dualisten zoals Rupert Spira en Eckhart Tolle. Ik kon me goed vinden in haar schrijven. In het andere stuk was een broeder zeer kritisch op ECIW. Zijn voornaamste bezwaar was dat de cursus eigenlijk een onzuivere visie is, juist omdat het zo veel duale aspecten bevat. Ook maakte hij de scribe, Helen Schucman, en haar rechterhand, Bill Thedford, verdacht.

Als je een stapje terugdoet, zie je, vooral in dat tweede stuk, het verstand in gevecht met zichzelf. In mijn blogs schreef ik over onze onbewuste, onschuldige arrogantie waarbij we menen dat we, als we goed ons best doen, er achter kunnen komen hoe alles in elkaar steekt, wat waar is en wat onwaar. Echter; als we ons hart niet betrekken bij onze cursus dan loopt het uit op een verhit hoofd en een bekoeld hart. Als je gevoel krijgt voor deze valkuil dan zie je steeds sneller waar de rede ontspoord aan de vrucht van al dit denkwerk: slimheid wordt op de troon gezet, liefdeloosheid en ik-gerichtheid groeien en de naasten en de wereld verdwijnen uit beeld.

De werkboekjes van vandaag (#311) is erg van toepassing:

“Ik beoordeel alles zoals ik wil dat het is.

Oordelen werd gemaakt om als wapen tegen de waarheid te dienen. Het scheidt datgene af waartegen het wordt gebruikt en isoleert het als was het iets apart. En dan maakt het ervan wat jij zou willen dat het is. Het oordeelt over wat het niet begrijpen kan, omdat het de totaliteit niet kan zien en daarom verkeerd oordeelt. Laten we er vandaag geen gebruik van maken, maar het tot een geschenk maken voor Hem die het anders weet te benutten. Hij zal ons ontlasten van de kwelling van alle oordelen die we tegen onszelf in het leven riepen, en opnieuw innerlijke vrede tot stand brengen door ons Gods Oordeel te geven over Zijn Zoon.

Vader, we wachten vandaag met een open denkkeest om Uw Oordeel te horen over de Zoon die U liefhebt. We kennen hem niet, en we kunnen niet oordelen. En dus laten we Uwe Liefde beslissen wat hij, die U als Uw Zoon geschapen hebt, moet zijn.“

Je ziet er genoemde arrogantie in terug: “We oordelen over wat we niet begrijpen kunnen, omdat we de totaliteit niet kunnen overzien..” We krijgen ook de remedie aangereikt door Jezus: “Wachten op de Vader met open denkkeest”. Hier is het goed om te beseffen dat in het Engels staat: “Father, we wait with open mind today”. Het woord “mind” betreft niet alleen ons denken zoals, helaas, gesuggereerd wordt door het te vertalen met “denkkeest”. Onze “mind” is onze geest en deze is veel meer dan ons denken.

De les is wonderschoon. Zie dat we niet zelf aan de slag hoeven om middels ons eigen denken op een andere manier te gaan kijken naar de wereld, naar anderen en naar onszelf. Het klopt; onze perceptie zal gaan veranderen maar dit is het gevolg van die grote kracht waar de hele cursus over gaat: van Liefde. Zoals steeds worden we uitgenodigd om ons als kanalen van Liefde te openen zodat Hij ons middels deze Liefde kan leren juist te “oordelen”.

Het is een geschenk dat we mogen aannemen. Door het aannemen van het geschenk van Liefde, door dit diep in onze geest te laten binnenkomen en het te omarmen, zal Hij ons ontlasten van de kwellen van ons gepuzzel en gepieker. Leren liefhebben is niet moeilijk want Hij leert het ons graag.

Spam

De werkboekjes van vandaag heeft als titel: “Ik zie alles zoals ik wil dat het is” (312). Hiermee belanden we bij een thema waarin ECIW zich onderscheidt van de meer algemene non-duale visies en dat voor veel ECIW-studenten een te hete aardappel blijkt te vormen. Want wat is grof gezegd de houding van de aanhangers van het non-duale gedachtengoed? Ze kijken naar de wereld, zien daar goed en kwaad en besluiten zich er niet langer mee te identificeren. Ze willen de altijd aanwezige toeschouwer zijn, de blauwe lucht, waarin de wereld en ervaringen van- en binnen het eigen lichaam verschijnen (voorbij drijvende wolken). Je hoort uitspraken als “je hebt nare gevoelens maar je bent deze niet, je kunt ze immers gadeslaan”. Of zoiets als “het oog kan zichzelf niet waarnemen”. Men probeert een houding van neutraliteit te cultiveren en de onbewogen waarnemer te zijn.

Ik denk dat deze insteek prima is om te leren niet compleet en onbewust mee te wervelen met elke sensatie en waarneming die zich aan je voortdoet. Als je bijvoorbeeld aan het malen bent in je hoofd is het goed om “mindful” dat stapje terug te doen en een stil punt te vinden in jezelf. In mijn beleving is mindfulness dan ook een zegen om iets van innerlijke rust te ervaren, een weldaad in deze hectische tijd.

Maar ECIW gaat verder dan dit en introduceert het begrip “projectie”, dat al bekend was in de psychologie. We zijn geneigd te geloven dat wat we zien “gewoon gebeurt” en dat alles wat wij kunnen doen is ons hiertoe zo goed mogelijk verhouden, bijvoorbeeld door die rustige toeschouwer te zijn. Maar Jezus gaat verder en zegt dat wat wij zien precies is wat wij *willen* zien. Kijk maar naar het begin van de werkboekjes van vandaag (312):

“Ik zie alles zoals ik wil dat het is.

Waarneming volgt op oordeel. Wanneer we geoordeeld hebben, zien we bijgevolg wat we willen zien. Want ons zicht kan alleen maar dienen om ons te bieden wat we hebben willen. Het is onmogelijk om niet op te merken wat we willen zien en te negeren waarnaar we verkozen te kijken.”

Ik moest hieraan denken toen een broeder die zich heeft geabonneerd op mijn website en elke dag een blog in zijn mailbox aantreft, mij licht vermanend toesprak en schreef dat hij dit haast als spam begon te ervaren. Ik wil het niet te veel invullen voor hem, want dan zie ik slechts mijn eigen oordeel, maar ik kreeg de indruk dat er een licht verwijt in doorklonk: kan het niet een beetje minder met al die berichten, er valt nauwelijks tegenop te lezen!

Het is een mooi voorbeeld. Allereerst moet een wijd verbreid misverstand genoemd worden. Veel ECIW-studenten slaan wat door en stellen dat alles wat we waarnemen onze persoonlijke projectie betreft. Daarmee zou genoemde broeder alles projecteren, dus de hele situatie van het blog-bombardement, en ik zou alles wat ik over deze broeder opmerkte projecteren. De echte fans van absolute eenheid stellen dat “ik de hele wereld projecteer”. Maar dat standpunt geldt mogelijk voor God Himself maar niet voor Zijn Kinderen. Het is net zoiets als met de Heilige Relatie; het is een beetje van mijzelf en een beetje van ons allemaal en de grens tussen mijzelf en ons allemaal is er eigenlijk niet. Huh? Ons denken draait nu vast maar misschien kun je iets van opluchting voelen en verwondering.

Want nee; ik als individu projecteer niet de hele wereld; dat is als het ware onze collectieve onderneming, onze gezamenlijke droom. Maar ik als individu ben wel geheel verantwoordelijk voor hoe ik het zie en dit is de sleutel tot mijn verlossing. Uitbreiding van deze verlossing naar ons allemaal zal de collectieve droom doen veranderen in een gelukkige droom en in een vergeven, nieuwe, wereld.

Dus ja; genoemde broeder heeft te maken met een andere broeder die veel blogs schrijft, dat projecteert hij niet. Maar nee; ik ben niet de oorzaak van zijn (mogelijk) lichte wrevel. Ga maar na; een andere lezer kan glimlachen en besluiten de blogs in zijn of haar eigen tempo te lezen en, hopelijk, ervaren dat ze behulpzaam en niet storend zijn. En ja; ik heb te maken met een echte broeder, en geen projectie, die zich wat overweldigd voelt en ik mag dit zien als een roep om liefde. Van mij wordt geen ontkenning gevraagd van zijn geuite grief maar een liefdevolle respons. Deze respons betekent niet per se dat ik dan maar moet stoppen met schrijven en eerlijk gezegd kan ik dat ook niet. Maar ik zou kunnen overwegen om mijn schrijfsels eerst op te sparen en er elke week één te posten. Maar aangezien ik merk dat de Heilige Geest me nu elke dag inspiratie geeft om te schrijven rond de betreffende werkboekjes van de dag, doe ik dat opsparen, in alle liefde en fijngevoeligheid voor mijn broeder, toch niet. Ik wil zijn Wil doen en sluit daarom af met de rest van de werkboekjes:

“Hoe zeker moet daarom de werkelijke wereld het heilige zicht komen begroeten van eenieder die de doelstelling van de Heilige Geest tot zijn doel maakt bij het zien. En hij kan niet anders dan waarnemen wat Christus wil dat hij ziet, en de Liefde van Christus delen voor wat hij gadeslaat. Ik heb geen ander doel voor vandaag dan te kijken naar een bevrijde wereld, bevrijd van alle oordelen die ik heb geveld. Vader, dit is Uw Wil voor mij vandaag, en daarom is het vanzelfsprekend ook mijn doel.”

Let's make Jesus' words great again!

In Een Cursus van Liefde vertelt Jezus dat we tot nog toe vooral leerden middels contrasten; gezond-ziek, oorlog-vrede, man-vrouw, zwart-wit en ga zo maar door. Ik merk dat ik zelf ook dikwijls wat polariserend reageer als mijn gesprekspartner iets heel stellig beweert. Als iemand heel hard roept dat “A” de waarheid is, dan neig ik ernaar om ook maar eens “B” te roepen. Toen ik werkte aan de universiteit deden mijn collega's neerbuigend over het dagblad De Telegraaf. Ik heb toen lange tijd beweerd dat ik deze krant erg plezierig vond, terwijl ik hem helemaal niet las. Of, actueler: als ik Trump hoor spreken heb ik direct oefeningen te doen en moet ik hulp vragen van Jezus om Trumps roep om hulp te herkennen. Maar het stimuleert me om ook eens gewoon te onderzoeken wat nu de standpunten zijn van de Republikeinen.

Maar goed; weg van dit beladen onderwerp en terug naar de cursus. Want hier heb ik dezelfde neiging als ik medestudenten een radicaal standpunt hoor verkondigen. Kort samengevat:

- Als iemand zegt dat we ons helemaal moeten richten op het corrigeren van onze perceptie, dat dit het wonder is, en dat dan de rest automatisch wel volgt dan benadruk ik het belang van leven vanuit liefde, vanuit het hart.
- Als daarentegen iemand zegt dat we dat dikke boek niet nodig hebben en “gewoon” telkens de Heilige Geest om raad en liefde moeten vragen, dan benadruk ik dat Jezus ons niet voor niets ook het Tekstboek heeft gegeven.

Toen ik stopte met kerkbezoek omdat de uiterst duale interpretatie van de boodschap van het Nieuwe Testament me niet beviel, schreef ik het boek “Een Christen op Satsang”, dat naadloos aansluit bij de visie van non-dualisten als Rupert Spira, Eckhart Tolle, Mooji etc. Dit maakt mijn relatie met Ken Wapnick ook zo ambivalent. Hij benadrukt vooral het non-duale aspect van ECIW om te voorkomen dat we terugvallen in klassiek, duaal Christelijk denken. En deze neiging herken ik dus. Maar nu zie ik dat deze nadruk en deze stelligheid de Cursus geen recht doet en dat de boodschap van al die prachtige neo-advaita-leraren heel wijs zijn, maar dat de cursus rijker, completer, warmer, opener en liefdevoller is. Ik zie zalen vol mensen ademloos luisteren naar al deze wijsheid om toch vooral diezelfde serene rust te bereiken als de spreker en vergelijk het met de door liefde gedreven christenen die eten en hulp bieden in oorlogsgebieden. Daar zie ik stromende liefde, of die nu voorkomt uit een duale visie of niet, en ik gruw van oneliners als “doe niks in de wereld want daarmee maak je de illusie echt”.

Dat doorslaan naar één kant van het verhaal kan tijdelijk oké zijn maar uiteindelijk is het funest en maken we van de boodschap van Jezus een karikatuur. Ik heb dit heen en weer bewegen tussen uiterste standpunten en de neiging te willen kiezen ook in mijzelf gezien in een periode waarin ik heen en weer werd geslingerd tussen duaal Christelijk geloof en de non-duale advaita. Ik noemde dit “loopings”. Totdat ik zag dat het enige constante nu net die onzekerheid betrof, de spanning die optreedt zolang we blijven hangen in of-of denken of, anders gezegd, zolang ons verstand dat denkt in termen van waar en onwaar op de troon zit. Non-dualisten zouden zeggen: “je bent het bewustzijn waarin de twijfel verschijnt” en ik herken dit. Jezus zou zeggen: “stel nu je denken onder curatele van je hart”.

Hij verwoordt dit, als altijd, prachtig en poëtisch in zijn cursus. Kijk maar eens naar de werkboekjes van vandaag (#313):

“Laat nu een nieuwe waarneming tot mij komen.

Vader, er is een visie die alle dingen als zondeloos bezieet, zodat angst verdwenen is en waar die was, liefde wordt binnengenoed. En liefde zal komen waar ze maar wordt gevraagd. Deze visie is Uw gave. De ogen van Christus bezien een vergeven wereld. In Zijn zicht zijn al haar zonden vergeven, want Hij ziet geen zonde in iets waar Hij naar kijkt. Laat nu Zijn ware waarneming tot mij komen, opdat ik uit mijn droom van zonde ontwaken mag en in mij mijn zondeloosheid zien, die U volkomen onbezoedeld bewaard hebt op het altaar voor Uw heilige Zoon, het Zelf waarmee ik me vereenzelvigen wil.

Laten we elkaar vandaag met de ogen van Christus bezien. Hoe prachtig zijn we! Hoe heilig en hoe liefdevol! Kom, broeder, verbind je vandaag met mij. We verlossen de wereld wanneer wij ons hebben verbonden. Want in onze visie wordt zij even heilig als het licht in ons”.

Zie, proef, hoe wijsheid en liefde, hoofd en hart hier in harmonie zijn met elkaar. Want het is een oproep om geen denkbeeldig onderscheid, zonde, te zien. “Zonde” is de cursus-term voor ons geloof in afscheiding en alle non-duale leraren wijzen erop dat in feite alles heilig, heel, is. Maar zie ook dat de werkboekjes verder gaat dan “slechts” de correctie van onze perceptie. Hoor je genoemde leraren praten over het “uitnodigen van liefde”? En dat we mogen vragen om liefde? Hoor je hen praten over Jezus die ons uitnodigt om je met hem te verbinden en zodoende de wereld te verlossen?

Mijn hartenwens is dat wij als cursus-studenten ons steeds beter realiseren dat wat Jezus ons in Een Cursus in Wonderen en Een Cursus van Liefde (en andere boeken) meer biedt dan klassiek Christelijk geloof maar ook meer dan een rationele non-duale visie. Nu niet boos worden en niet vergeten te lachen als ik het zo formuleer: “Let’s make Jesus’ words great again!”.

Een nieuwe waarneming

Het heerlijke van Een Cursus in Wonderen (ECIW) is dat hij ervaringsgericht is. De cursus probeert ons geen schriftgeleerdheid bij te brengen maar de levende ervaring van liefde te laten proeven. Dit is heel wat meer dan een goed begrip van wat Jezus ons vertelt. Het echt doen van de cursus komt neer op je openstellen voor een stroom van liefde, deze door je heen laten gaan en zo je ware identiteit te herkennen: je bent liefde. Deze herkenning is geen eigen verdienste en stemt tot dankbaarheid. Daarnaast biedt deze onderdompeling in de liefde je een zekerheid en helderheid die je eerst niet kende. Je wordt je hiervan soms bewust in gesprek met anderen die vooral nog vertrouwen op hun verstand om “eruit te komen”.

Soms zijn deze anderen heel “geleerd” en lijken ze ECIW heel goed te begrijpen. In gesprek met hen bekruipt me soms het gevoel van iemand die meent een bepaald land goed te kennen omdat hij een uitgebreide reisgids heeft bestudeerd. Hij weet van de geschiedenis van het land, van de topografie, de eetgewoonten en ga zo maar verder. Maar als deze buitenlander jou probeert uit te leggen hoe het is om Nederlander te zijn dan merk je vrij snel dat zijn kennis hol is, letterlijk niet doorleefd. Je kunt respect hebben voor zijn geleerdheid want sommige feitjes wist jij zelf nog niet, maar als hij echt wil weten hoe het is om, al is het maar voor een tijdje, in Nederland te wonen dan zal hij toch de stap moeten zetten om te verhuizen of tenminste een erg lange vakantie te boeken.

Zo kan iemand menen ECIW goed te begrijpen en je alles uitleggen over projectie, perceptie en over het onbetwistbare feit dat alleen eenheid echt kan bestaan. Of over het belang van alles wat in de wereld gebeurt rustig gade te slaan en vervolgens te ontkennen omdat hij onthouden heeft dat “niets werkelijk bedreigd kan worden en niets onwerkelijks bestaat”. Geen speld tussen te krijgen, zou je zeggen.

Het is ook niet fout, maar als je zelf ook maar enigszins begonnen bent om vanuit je bron, vanuit liefde, te leven dan weet je direct dat deze dierbare broeder uitgenodigd mag worden om een prachtig cadeau uit te pakken; het cadeau van liefde. Zolang onze schriftgeleerdheid *niet* gedragen wordt door liefde draagt hij geen vrucht. Jezus ageerde in het Nieuwe Testament fel tegen harteloze schriftgeleerdheid. Zijn boodschap in de Bijbel was niet: “denk toch goed na over eenheid!”. Nee, zijn grootste “gebod” was: “Heb lief”. Heb God, jezelf en je naaste lief. Jezus vraagt van ons een liefdevolle intentie, in de cursus aangeduid met het woord “bereidwilligheid”.

Toch gebruikt Jezus in de cursus onze rede om ons op het pad van liefde te krijgen. In de blog van gisteren memoreerde ik dat Jezus ons niet voor niets het Tekstboek heeft gegeven. Maar de basis van waaruit we lezen dient openheid en liefde te zijn. Dit kan mij, ons en de hele ECIW-gemeenschap helpen om een te verstandelijke koers te corrigeren.

In deze gemeenschap zijn veel broeders en zusters actief die geïnspireerd zijn door het non-duale gedachtengoed en we kunnen iets van hen leren: stil worden, aandachtig worden en onbevooroordeeld waarnemen. Maar laten we de visie van Jezus niet beperken tot ‘deze aanpak’. Om onze blik weer te verruimen en om de oorspronkelijke boodschap van Jezus weer in ere te herstellen worden we uitgenodigd om zijn woorden met een liefdevolle blik te lezen en te laten binnen komen. Laten we dit gewoon eens doen met de werkboekjes van vandaag (#314)

“Ik zoek een toekomst die van het verleden verschilt.

Vanuit een nieuwe waarneming van de wereld komt een toekomst die erg van het verleden verschilt. De toekomst wordt nu begrepen als niets dan een uitbreiding van het heden. Vroegere vergissingen kunnen er geen schaduw meer op werpen, zodat angst haar idolen en beelden heeft verloren, en nu ze vormloos is, geen gevolgen heeft. De dood zal nu geen aanspraak op de toekomst maken, want nu is het leven haar doel en al de benodigde middelen worden met vreugde verschaft. Wie kan verdriet hebben of lijden wanneer het heden is bevrijd, en het zijn veiligheid en vrede uitbreidt in een rustige toekomst vervuld van vreugde?

Vader, we hebben ons in het verleden vergist en kiezen ervoor het heden te benutten om vrij te zijn. Nu leggen we de toekomst in Uw Handen, en laten onze vroegere vergissingen achter ons, in de zekerheid dat U Uw huidige beloften zult houden en de toekomst zult geleiden in hun heilige licht.”

Lees deze werkboekles eens waarbij je je denken gebruikt om te zoeken naar aanwijzingen die gaan over het belang van het laten stromen van liefde; de kernboodschap van Jezus. Je ziet nu de vetgedrukte zin oplichten. Merk hoe deze woorden verder gaan dan proberen een onbewogen toeschouwer te zijn van wat zich in jouw bewustzijn voordoet. Jezus geeft ons een werkwijze gebaseerd op vertrouwen: “nu leggen we de toekomst in Uw Handen”. Hoor je dit advies terug bij “seculiere” leraren uit de non-duale school? En zie wat we mogen verwachten: “Hij zal de toekomst geleiden”, een vertrouwen in de kracht van liefde. En zie de belofte; we zijn op weg naar “het heilige Licht”, de herkenning van onze Bron. En als je uitzoomt dan zie je hoe deze liefde de basis zal vormen voor een nieuwe, liefdevolle “waarneming van de wereld en een toekomst die erg van het verleden verschilt”. Ik geniet en ben dankbaar voor de overvloed voor de weg en woorden van Jezus.

Jezus' snelweg naar Huis

Wat maakt de weg van Jezus toch zo uniek? Het is in mijn beleving meer dan nuttig om je met deze vraag bezig te houden als je Een Cursus in Wonderen (ECIW) en / of Een Cursus van Liefde (ECvL) doet. Ik zoek die uniekheid niet om andere wegen af te wijzen maar om ons de volheid te gunnen van de wijsheid en liefde van de cursus. Want te veel zie ik dat men van de cursus een cursus non-dualiteit wil maken, uitgedrukt in Bijbelse termen. Men stelt dan dat Jezus ons in de cursus aanmoedigt om toch vooral in onszelf te keren, onze perceptie te corrigeren en ons te richten op het bereiken van onze eigen innerlijke vrede.

Laatst had ik een leuk gesprek met een broeder die stelde dat we eerst de verlossing voor onszelf moeten accepteren voordat we ons kunnen richten op de wereld of op onze naasten. En natuurlijk is het ook belangrijk om “ja” tegen liefde te zeggen en om bereidwillig te zijn. Maar hoeveel tijd wil je nemen om dit “ja” uit te spreken? Volgens mij hoeft je hier geen jaren voor uit te trekken. Het is niet de bedoeling van Jezus dat we een bovenmatige gerichtheid op eigen geluk cultiveren. De kern van zijn boodschap is: “je bent niet in je eentje”, je bent niet afgescheiden van je Bron (de Vader) en van elkaar, je Broeders.

Direct springt ons verstand op, het protesteert en stelt dat Jezus juist niet wil dat we ons op de wereld richten, deze echt maken, of de nood van onze naasten serieus nemen, omdat we daarmee hun illusie van de echtheid van deze nood zouden bevestigen. Ons verstand wil helderheid en vraagt telkens: “hoe zit het nou, wat is er waar en wat is onwaar?”. Is het nu wel of niet eerst de verlossing voor mijzelf accepteren? Moet ik me nu wel of niet bezighouden met het corrigeren van mijn perceptie? Moet ik me nu wel of niet bezighouden met mijn medemens?

In mijn serie blogs probeer ik middels uiteenzettingen over de schepping en over de heilige relatie, het resultaat van de schepping, onze verstandelijke of-of mentaliteit tot rust te brengen en ruimte te scheppen voor het mysterie, voor de wijsheid en liefde van ons hart. Steeds weer wijs ik op het middel dat Jezus ons aanreikt in de cursus en datje nauwelijks terug hoort binnen “seculiere non-duale visies”, het “middel” van de liefde. Ook hier dient onze blik verruimd te worden nadat we jarenlang gehoord hebben dat het wonder gelijkstaat aan de correctie van onze perceptie. Dat bleek bij een nadere beschouwing van de vijftig wonderprincipes inderdaad genoemd te worden maar de hoofdbetekenis van het wonder is “een uiting van liefde”. Het klopt, we mogen en moeten het wonder aanvaarden voor onszelf en dit zal onze perceptie corrigeren, maar dit mogen we niet los zien van onze missie om wonderwerkers te worden en het wonder, uitingen van liefde, aan te bieden aan onze naasten.

Het is telkens en-en, liefde ontvangen en liefde aanbieden, ik samen met jij, God samen met ons. De cursus zegt het steeds: geven en ontvangen zijn in waarheid één. Zo’n uitspraak wordt door ons ego in een handige heupzwaai genomen en kan tegen de strekking van deze blog worden gebruikt: “Door gewoon te focussen op je eigen perceptie werk je automatisch aan de verlossing van anderen, want door te ontvangen zul je automatisch geven!”. Klopt dit dan niet? Werkt dit dan niet? Jawel; maar het gaat traag, net zo traag als al die andere seculiere non-duale methoden.

Jezus biedt ons “de aanpak” van de relatie omdat dit de snelweg voor ons is. We zijn aan elkaar gegeven omdat ons bewustzijn van de liefde die we zijn veel sneller groeit in liefdevolle interactie met elkaar dan in moeizame solo-pogingen om eerst innerlijke vrede

voor jezelf te bereiken. Het is een stukje heerlijke Goddelijke wijsheid: om onze zelfgerichtheid, dus ons geloof in ik hier en jij daar, te overstijgen kunnen we het best liefde laten stromen: van God / Heilige Geest / Jezus door ons heen naar onze broeders en zusters. Kortweg: stromende liefde werkt gewoonweg veel beter dan navelstaren. Jezus biedt ons in de cursus een snelweg!

Mijn uitnodiging is om eens met deze blik, met focus op het aspect van stromende liefde, de cursus te lezen. Probeer het eens en zie de directe, heldere eenvoud van Jezus' boodschap in de volgende werkboekjes (315)

“Alle geschenken die mijn broeders geven, horen mij toe.

Elke dag komen er met elk ogenblik dat verstrijkt duizend schatten tot mij. Ik word heel de dag gezegend met geschenken die in waarde alles wat ik me kan voorstellen verre overtreffen. Een broeder glimlacht naar een ander en mijn hart wordt verblijd. Iemand spreekt een woord van goedheid of dank en mijn denkkeest ontvangt dit geschenk en maakt het tot het zijne. En ieder die de weg naar God vindt, wordt mijn verlosser, die mij de weg wijst en zijn zekerheid geeft dat wat hij geleerd heeft beslist ook het mijne is.

Ik dank U, Vader, voor de vele geschenken die vandaag en iedere dag van elke Zoon van God tot me komen. Mijn broeders zijn grenzeloos in al hun geschenken aan mij. Nu kan ik hen mijn erkentelijkheid betuigen, opdat mijn dankbaarheid aan hen mij mag leiden tot mijn Schepper en de herinnering van Hem.”

Geschenken van liefde

Ik vind het behulpzaam om bij het lezen van de Cursus steeds die simpele sleutel in gedachten te houden: “liefde is zowel middel als doel”. Dat wil zeggen dat we door liefde te delen kunnen ontdekken dat we zelf liefde zijn. Dit is geen nieuwe geloofsstelling maar een feit dat zo overduidelijk is als je enigszins uitzoomt en contact maakt met je gevoel. Want wat is de kern van ons schijnbare probleem hier op aarde? Ons geloof dat we afgescheiden, kwetsbare en sterfelijke wezens zijn. Eerst moeten we dit eerlijk in onszelf onder ogen durven te komen. Dan zullen we moeten toegeven dat het ons vooral gaat om eigen geluk en dat we het liefst op eigen benen willen staan; los en onafhankelijk van wie dan ook.

Nu is een tweede sleutel handig om te gebruiken. Deze sleutel zit verstopt in het begrip Heilige Relatie maar je kunt deze als tool inzetten door je telkens te herinneren dat je geen op jezelf staand wezen bent maar (heilige) relatie. Wij danken ons hele bestaan aan het feit dat wij een aspect zijn van de Vader, van zijn uitbreiding. Wij staan niet op onszelf, we zijn niet gelijk aan God maar we zijn (heilige) relatie. Dankzij de inherent liefde gevende kwaliteit van de Vader, Die Liefde is, bestaan wij in- en als Zijn omarming in alle eeuwigheid. Amen.

En onze Vader Wil dat wij gelukkig zijn en wij mogen deze Wil met hem delen. Er is dus niets mis met onze wens om gelukkig te willen zijn maar doordat wij onze ware aard vergeten zijn (we zijn relatie) beseffen we niet meer dat het onmogelijk is om dit geluk alleen voor onszelf te wensen. Herinner je het begin van het Handboek voor leraren: *“Zijn geschiktheid (om Gods leraar te zijn) bestaat louter hierin: ergens, op een of andere manier, heeft hij een doelbewuste keuze gemaakt, waarbij hij zijn belangen niet los zag van die van iemand anders.”*

Alle manieren om met de cursus om te gaan die vooral eenzijdig, ik-gericht zijn, zijn minder behulpzaam, inclusief de zienswijze: “eerst mijn geluk en daarna jouw geluk”. Het hele fenomeen “tijd” en het hele onderscheid “ik hier en jij daar” hebben wij als kinderen van God juist bedacht om op eigen benen te staan en in ons eentje aan de slag te gaan. Dus het introduceren van de “eerst ik, dan jij”-gedachte is een illustratie van onze dwaling en geen deel van de verzoening. De op zich gezonde neiging om gelukkig te willen zijn wordt niet vervuld in een leven gericht op het verzamelen van giften voor jezelf. Het is typisch denken vanuit geloof in afscheiding: “ik moet eerst hebben om te kunnen geven”. Een veel gezondere formulering zou zijn: “ik moet me inderdaad eerst openstellen voor de liefde van de Vader, maar toch vooral vanuit de bereidheid deze door te geven opdat ik een kanaal van Zijn Liefde kan worden”.

Bij levensovertuigingen die uitgaan van werken aan jezelf, op welke (non-duale) manier dan ook, zie je dat woorden als “liefde” en “geven” onderbelicht raken. Zojuist doorzocht ik de complete Engelse editie van ECIW om te zien hoe vaak het woord gift(s) hierin voorkomt: bijna 400 keer! Een “gift” is een stroming, een stroming van liefde van de Vader naar mij en omgekeerd en van mij naar jou en omgekeerd. Wij willen graag liefde ontvangen, “wonderontvangers” zijn, maar we worden gevraagd wonderwerkers te zijn en om het wonder, een uiting van liefde, aan te bieden aan onze broeders en zusters.

Kijk eens naar de volgende sleuteltekst (Txt 2:V):

Ik ben hier alleen om werkelijk behulpzaam te zijn.

Ik ben hier om Hem te vertegenwoordigen die mij gezonden heeft.

Ik hoef me geen zorgen te maken om wat ik zal zeggen of wat ik moet doen, want Hij die mij gezonden heeft zal mij leiden.

Ik ben tevreden daar te zijn waar Hij me wenst, wetend dat Hij me vergezelt.

Ik zal genezen zijn, wanneer ik me door Hem laat leren hoe ik anderen genees.

Lees deze tekst en de werkboekjes (#316) van vandaag eens met de hoofdboodschap van Jezus in gedachten: Liefde is middel en doel, liefde moet stromen.

“Alle geschenken die ik mijn broeders geef, zijn de mijne.

Zoals elk geschenk dat mijn broeders geven van mij is, zo behoort ieder geschenk dat ik geef mij toe. Elk laat een vroegere vergissing verdwijnen, zonder een schaduw achter te laten op de heilige denkgeest die mijn Vader liefheeft. Zijn genade wordt me geschonken in elk geschenk dat een broeder door alle tijden heen en ook voorbij alle tijden ontvangen heeft. Mijn schatkamer is vol, en engelen bewaken haar open deuren, opdat geen enkel geschenk verloren gaat en er alleen meer worden bijgevoegd. Laat me komen naar waar mijn schatten zijn, en daar binnengaan waar ik werkelijk thuis en welkom ben, te midden van de geschenken die God mij gegeven heeft.

Vader, ik wil Uw geschenken vandaag aannemen. Ik herken ze niet. Maar ik vertrouw erop dat U die ze gegeven hebt het middel zult verschaffen waardoor ik ze kan aanschouwen, hun waarde kan zien en alleen Uw geschenken kan koesteren als wat ik verlang.”

Mijn Vaders plan

We willen graag weten wat we moeten doen om gelukkig te worden. Als iemand dan komt met zo'n algemeen antwoord als "liefde laten stromen", dan kunnen we daar niet zo veel mee. Het klinkt mooi maar het is te vaag, te zweverig en te algemeen. Althans, dat denken we al snel. Het antwoord lijkt ook in contrast te staan met het begin van de werkboekjes van vandaag (#317) waarin we de volgende zin lezen: *"Ik heb een speciale plaats in te nemen, een rol voor mij alleen."* Iets verder lezen we dat onze Vader *"een plan heeft aangewezen"* voor mij. Nu is de verwarring compleet, zeker bij ECIW-studenten die jarenlang ondergedompeld zijn geweest in de uitleg van cursusleraren die hamerden op absolute eenheid. Want wat zeiden deze?

"God weet niets van deze wereld", "Het ego wil een speciaal plan want het wil zich speciaal voelen" of "Als er een speciaal plan zou zijn dan zou de illusie echt gemaakt worden", en meer van dergelijke uitspraken. Jezus trekt zich in ECIW niets aan van de rigiditeit van ons denken en gebruikt antropomorfe (=menselijke) beelden van een Vader met plannen voor elk van ons. Kennelijk ziet hij dit toch als de beste onderwijsmethode voor ons.

Dat neemt niet weg dat ik de intentie van deze leraren onderken en waardeer: ze willen ons behoeden voor een klassiek en duaal Godsbeeld. Want ze hebben gelijk als ze ons waarschuwen om God niet te willen gaan zien als entiteit los van ons die ons wel eens zal vertellen wat we wel en wat we niet hebben te doen. En ze zien ook heel scherp dat wij de neiging hebben om ons speciaal te voelen en beter dan andere broeders of zusters. In het Nieuwe Testament streden de discipelen om de gunst van Jezus en wilden ze een ereplaats in de hemel bemachtigen.

Hopelijk begin je ondertussen gevoel te krijgen welke kant ik opga met deze blog. Want ook nu lopen we aan tegen de grenzen van ons of-of denken waarbij ons verstand meent te moeten kiezen. Of God weet niets van deze wereld en kan dus ook geen plan hebben voor ons of hij staat los van ons en dat maakt van Hem een vreemde schaakspeler en van ons onbeduidende pionnen. Pionnen die liever een speciaal schaakstuk willen zijn.

Maar als Kinderen van God die menen te zijn afgedwaald van de Vader, zijn we vergeten dat we niet losstaan van de Vader en van elkaar maar dat we onderdeel zijn van een geheel, dat we samen het lichaam van Christus vormen. We menen dat we zijn afgedwaald van dit ene lichaam en dat we op onszelf staan. Maar diep van binnen ontstond gelijk met ons besluit om zelfstandig op avontuur te gaan het besef van de terugweg. Ik denk wel eens aan een elastiek: als je het uittrekt dan ontstaat automatisch en onmiddellijk de neiging terug te keren naar de oorspronkelijke vorm. Maar zelfs metaforen schieten hier tekort. Je kunt denken aan puzzelstukjes. Bevat elk stukje een uniek deel van het totaalplaatje? Ja! Maakt dit unieke deel van het totaalplaatje dit stukje beter of slechter dan een ander puzzelstukje? Nee! Elk stukje is nodig om de puzzel compleet te maken, elk stukje heeft zijn eigen specifieke plekje in het geheel. Of denk aan de metafoor van het lichaam van Christus. Elke cel in dit lichaam heeft zijn eigen plaats en functie om het lichaam als geheel compleet en gezond te houden.

Wij hebben onszelf los-gefantaseerd van de liefde van God en zijn het overzicht compleet kwijt omdat we niet meer afgestemd zijn op de kern van ons wezen; de liefde die alles verbindt in harmonie. We zijn als op hol geslagen kankercellen die willen groeien ten koste van elkaar en van de wereld. Er is één grote troost: dit kan niet echt gebeuren maar alleen in

onze fantasie. We kunnen onze hang naar afscheiding slechts botvieren in onze mind, in een angstdroom, in een projectie die we waarnemen als een wereld gevuld met lichamen.

De terugweg bestaat niet uit het in ene ontkennen van ons vermogen om de droom van afscheiding te dromen. Nee, de terugweg bestaat in onze afstemming op de Wil van de Vader, die Liefde is, en te zien hoe onze droom hierdoor verandert in een droom van harmonie, onderlinge afstemming en vrede waarin ieder van ons een liefdevolle rol vervuld die ten goede komt aan allen en aan de wereld. Onze droom biedt ons een unieke gelegenheid om te zien waarop we zijn afgestemd. De “opdracht” van de Vader is 100% generiek: “laat mijn liefde stromen” maar wij percipiëren deze in onze droom als uiterst persoonlijk en specifiek: “ik mag mij, op voor mij 100% unieke wijze, voegen in de gelukkige droom en daarmee een nieuwe wereld zien verschijnen”. Dit is de “echte” wereld in de zin dat ze doorstraald zal zijn van het hemelse liefdeslicht.

Ik merk dat ik veel woorden nodig heb, maar ik hoop dat je het een beetje aanvoelt. Maakt God onze droom echt? Nee. Hebben we een specifieke “liefdesrol” in te nemen in de droom? Ja. Kunnen we niet beter die hele droom in één keer ontkennen? Nee, want dat doen we als regel vanuit angst. We mogen onze scheppende kracht, de scheppende kracht van liefde, leren kennen door ons met elkaar en de Vader te verbinden in eenheid en zo de Nieuwe Wereld te scheppen. Pas dan zullen we ontdekken: we zijn de liefdeskinderen van de Vader die ten onrechte droomden te zijn verdwaald.

Les 317

Ik volg de mij aangewezen weg.

Ik heb een speciale plaats in te nemen, een rol voor mij alleen. De verlossing wacht tot ik deze rol aanneem als wat ik verkies te doen. Totdat ik deze keuze maak, ben ik de slaaf van tijd en menselijk lot. Maar wanneer ik bereidwillig en graag de weg ga die mijn Vaders plan voor mij heeft aangewezen, dan zal ik inzien dat de verlossing hier reeds is, reeds al mijn broeders is gegeven en ook mij reeds toebehoort.

Vader, Uw weg kies ik vandaag. Waar die me heenleidt, verkies ik te gaan; wat die me wil laten doen, verkies ik te doen. Uw weg is zeker en het eind staat vast. De herinnering van U wacht mij daar op. En al mijn verdriet eindigt in Uw omarming, die U beloofd hebt aan Uw Zoon, die ten onrechte dacht dat hij van de veilige bescherming van Uw liefdevolle Armen was afgedwaald.

Over Helen en andere scribenten en mediums

Helen Schucman, de scribent van Een Cursus in Wonderen (ECIW), was niet altijd even blij met haar rol als scribent van de cursus. Ze schaamde zich voor het boek richting haar vakgenoten, andere psychotherapeuten. Ze ontweek in gesprekken ook dat ze de woorden van Jezus had ontvangen. Ze vroeg aan hem waarom hij nu juist haar had gekozen om zijn woorden op papier te zetten. “Omdat je bereid bent het te doen”, was ongeveer de strekking van zijn antwoord. Ze gebruikte steno om de stroom aan inzichten op papier te zetten. Ze kon als er iets tussendoor kwam gewoon stoppen en daarna moeiteloos de draad weer oppakken. In haar biografie kun je lezen dat ze soms worstelde met Jezus en dat haar houding over zijn boodschap ambivalent was. Ze schijnt zelfs te hebben gezegd dat ze het boek soms vervloekte. Soms grijpen critici dit aan om “te bewijzen” dat dit boek uit de koker van een kwade macht komt, misschien wel de duivel zelf. Maar Helen werd tijdens het schrijven niet “overgenomen” door een andere entiteit maar ze schreef vrijwillig Jezus’ woorden op. Als ze een tijdje geen zin had dan stopte ze, maar dat voelde dan toch niet lang goed en daarna ging ze weer verder.

Als we dit zo horen dan vragen we ons af hoe dit nu mogelijk is. Helen zou toch de gelukkigste vrouw van de wereld moeten zijn met zo’n direct lijntje met Jezus? We vinden haar bevoorrecht en zouden graag zelf zo’n relatie met hem hebben. Hoe kan dit toch dat haar biografie in het Nederlands de titel draagt: “Een leven geen geluk”? Dat lijkt ons geen reclame voor de zaak!

Dat mensen worstelen met de boodschap vanuit het Christusbewustzijn, van God zo je wilt, is voor Christenen niets nieuws. Mozes werd gevraagd spreekbuis te zijn van God maar had daar helemaal geen zin in. Jona voelde er ook heel weinig voor en hetzelfde gold voor Jeremia. Toch werden ze geroepen om zich als “kanalen” beschikbaar te stellen voor God. Wij gebruiken nu het toepasselijke woord: channeling.

Bij dat channelen zie je een soort samenwerking tussen God en mens. Er is een Goddelijk plan, een wijsheid vanuit liefde en eenheid, die kenbaar gemaakt moet worden aan de mensen. Vanuit ons duale denken gaan wij ervan uit dat, in het geval Jezus de bron is, hij als het ware een monoloog houdt die het medium dan even mag noteren of uitspreken. We kunnen er ons dan over verbazen dat de stijl van gechannelde boeken kan verschillen: Een Cursus in Wonderen komt anders over dan Een Cursus van Liefde of The Way of Mastery, om maar eens wat meesterwerken te noemen. Als rationele lezers stellen we dan dat sommige boeken niet van Jezus kunnen komen omdat ze niet zo erudiet overkomen als ECIW.

Wie met zijn hart kan luisteren merkt de continuïteit op tussen het Nieuwe Testament en genoemde boeken. Jezus zou in de Bijbel zeggen: “de schapen herkennen de stem van de herder en volgen hem”. Het mediumschap van de scribenten past helemaal binnen de visie van ECIW die stelt dat we wonderwerkers mogen zijn door bereid te zijn liefde te manifesteren richting onze naasten, bijvoorbeeld door een mooi boek op papier te stellen. We zijn hier om waarlijk behulpzaam te zijn en mogen elke dag aan Jezus vragen waar we de liefde door ons heen mogen laten stromen naar onze naasten. Gebruikt Jezus ons dan? Is dit een soort bezetenheid? Nee, maar je ziet wel dat het niet alleen om “mijn” geluk draait. Uit de biografie van Helen blijkt hoe Jezus door haar heen ook anderen helpt, zelfs zonder dat Helen dit nu echt bewust doorheeft. Dit doet me denken aan de eerste zin in het Tekstboek van de complete editie: “Je zult wonderen zien via jouw handen door mij”.

Bij genoemde boeken proef je als het ware ook iets van het wezen van de scribent. Het zal niet toevallig zijn dat ECIW door een psychotherapeute is opgeschreven en wat wetenschappelijk en rationeel overkomt. Dat Een Cursus van Liefde de warmte voelbaar maakt van Mari Perron. Zij is een bijzonder zachtaardig mens en het is wonderlijk dat ze in gesprekken helemaal niet welbespraakt overkomt, wat warrig zelfs en onzeker. Maar Een Cursus van Liefde straalt een wijsheid en liefde uit die resoneert in ons hart. In The Way of Mastery proef je de luchtige joligheid van Jayem maar tevens hoor je dezelfde wijsheid als in ECIW.

Scibenten en mediums vormen geen eenheidsworst en kleuren de boodschap die ze samen met Jezus beschikbaar maken voor ons. In de mate waarin ze de doorgegeven woorden en boodschappen als het ware omarmen en “incorporeren”, de verzoening aanvaarden voor zichzelf, ervaren ze vrede en geluk, maar velen hebben hun worstelingen, net als jij en ik.

Les 318

In mij zijn middel en doel van de verlossing één.

In mij, Gods heilige Zoon, zijn alle onderdelen van het hemelse plan om de wereld te verlossen in harmonie gebracht. Wat zou er in conflict kunnen zijn, wanneer alle onderdelen slechts één bedoeling hebben en één doel? Hoe zou er één enkel onderdeel kunnen zijn dat op zichzelf staat, of één dat van meer of van minder belang is dan de rest? Ik ben het middel waardoor Gods Zoon wordt verlost, want het doel van de verlossing is de zondeloosheid te vinden die God in mij heeft geplaatst. Ik werd geschapen als hetgeen ik zoek. Ik ben het doel waarnaar de wereld streeft. Ik ben Gods Zoon, Zijn ene, eeuwige Liefde. Ik ben zowel middel als doel van de verlossing.

Mijn Vader, laat mij vandaag de rol op me nemen die U mij aanbiedt door Uw verzoek dat ik de Verzoening voor mijzelf aanvaard. Want zo wordt datgene wat daardoor in mij in harmonie wordt gebracht, even zeker met U in harmonie gebracht.

Ik ben gekomen voor de verlossing van de wereld

Ik las vanmorgen in de krant dat Trump zijn regeringsteam aan het samenstellen is. Ik houd mijn hart vast. Wat kunnen we verwachten van een club mensen die bulken van het geld, die vreemdelingen haten, 'America first' schreeuwen en 'fight, fight, fight'? De beelden die ik 's avond op het journaal zie maken me ook niet vrolijker. Wat bezielt mensen om te denken dat het opblazen of met kogels doorzeven van lichamen van je medemensen ook maar iets kan opleveren? We houden wereldleiders verantwoordelijk maar we worden uitgenodigd de waanzin dichterbij huis te zoeken; in onze mind, individueel en collectief, als Zoon van God en als Zoonschap. Als we de krant lezen of de tv aanzetten dan zien we in de spiegel onze eigen waanzin.

Door de hedendaagse communicatiemiddelen is onze wereld letterlijk een dorp geworden en krijgen we alle ellende keurig voorgeschoteld. Als we niet oppassen dan zwemmen we een fuik in van zwartgalligheid. We zijn gefixeerd geraakt op het negatieve en we moeten bewust uitzoomen en om ons heen kijken om weer oog te krijgen voor het positieve. Dat valt niet mee, ik geef het toe. Maar het is mogelijk en zelfs onze heilige, helende, taak.

De wereld is niet alleen een dorp geworden in technische zin, in de zin van sociale media en internet. De wereld als zodanig is veel meer één met ons dan we gewoonlijk beseffen. Het is onze collectieve droom waarin we onze eigen intentie leren kennen, weerspiegeld zien. Communicatie tussen "minds" is veel reëler dan we ons kunnen voorstellen. Een Cursus in Wonderen (ECIW) is hierover al in werkboekjes #18 en #19 glashelder: *"Ik ben niet de enige die de gevolgen ervaart van mijn zien, respectievelijk, van mijn gedachten"*. In les 19 stelt Jezus: *"Denken en de resultaten daarvan zijn in feite gelijktijdig, want oorzaak en gevolg zijn nooit gescheiden"*. En iets verder: *"We beklemtonen vandaag opnieuw het feit dat denkkeesten verbonden zijn."*

Dus laten we niet neerslachtig worden als het lijkt alsof we het maar te doen hebben met wat anderen projecteren in het veld van de mind. Het lijkt alsof angstgedachten en aanvalsgedachten echte gevolgen kunnen hebben en alsof deze gedachten groot, krachtig en machtig zijn. Dat zijn ze niet. Ze hebben geen kracht want ze zijn niet verbonden met de Bron die Liefde heet. Wij kunnen er zondermeer voor kiezen om onze denkkeesten af te stemmen op werkelijke Macht en zodoende de wereld, de reflectie van de mind, te transformeren. Het lijkt alsof de duisternis de overhand krijgt maar dit is schijn. Het zijn de barensweeën van de Nieuwe Wereld. In les 19# zegt Jezus: *"...je zult uiteindelijk begrijpen dat dit wel waar moet zijn, wil verlossing überhaupt mogelijk zijn. En verlossing moet mogelijk zijn, want het is de Wil van God"*. Sta hier eens bij stil. Besef in wiens heilige dienst wij mogen dienen en put hier kracht en vertrouwen uit.

Vandaag, 300 werkboeklessen verder, klinkt hetzelfde geluid als Jezus in werkboekjes 319 ons enorm bemoedigt met de volgende woorden:

Ik ben gekomen voor de verlossing van de wereld.

Hier is een gedachte waaruit alle arrogantie weggenomen is en waarin alleen de waarheid overblijft. Want arrogantie is in strijd met de waarheid. Maar wanneer er geen arrogantie is, zal de waarheid onmiddellijk komen om de ruimte in te nemen die het ego door leugens onbezet liet. Alleen het ego kan beperkt zijn en daarom moet het doelen zoeken die begrensd

en beperkend zijn. Het ego denkt dat wat de één wint, de totaliteit moet verliezen. En toch is het de Wil van God dat ik leer dat wat de één wint aan allen wordt gegeven.

Vader, Uw Wil is totaal. En het doel dat daaruit voortvloeit deelt die totaliteit. Welk ander doel dan de verlossing van de wereld kon U mij hebben gegeven? En wat anders kon de Wil zijn die mijn Zelf met U deelt?

En ik kan niet wachten tot morgen en sluit af met Les 320. Wow!

Mijn Vader verleent mij alle macht.

De Zoon van God is onbeperkt. Er zijn geen beperkingen aan zijn kracht, zijn vrede, zijn vreugde, of aan welke eigenschap ook die zijn Vader hem bij zijn schepping schonk. Wat hij samen met zijn Schepper en Verlosser wil, moet geschieden. Zijn heilige wil kan nooit verloochend worden, omdat zijn Vader Zijn Licht laat stralen over zijn denkgeest, waarvoor Hij alle macht en liefde op aarde als in de Hemel legt. Ik ben degene aan wie dit alles is gegeven. Ik ben degene in wie de kracht van mijn Vaders Wil verblijft.

Uw Wil vermag alles in mij, en breidt zich vervolgens via mij tot heel de wereld uit. Uw Wil kent geen beperking. En aldus is alle macht gegeven aan Uw Zoon.

Eeuwig leven in Zijn armen

Wat jullie zeker met mij zullen delen is het besef “er te zijn”. Dit is het meest elementaire niveau van mens-zijn dat we kennen. Ik heb gemerkt dat minder mensen mijn verbazing, verwondering en dankbaarheid delen voor dit besef “er te zijn”. Juist omdat dit de basis is van alles wat we gaan beleven en bedenken, vinden we dit “gegeven” vanzelfsprekend. Als we er wel eens bij stilstaan dan zijn er twee invalshoeken. De eerste schetste ik al, die opperste verbazing van “er te zijn”. De tweede is erover na gaan denken of gaan geloven wat anderen ons hierover vertellen. De absolute eenheidstheorie die ik beschrijf in deze serie blogs is hier een voorbeeld van. Je kunt dan uitspraken horen en dingen gaan geloven waar we, als we eerlijk zijn, ons niets meer bij voor kunnen stellen. Lang verhaal kort: de filosofie van de absolute eenheid laat in feite geen ruimte voor individuatie en feitelijk daarmee ook niet voor schepping en voor ons als Kinderen (“Gedachten”) van de Vader. Dit narratief keert dus als een boomrang naar ons terug en we worden gedwongen te concluderen dat we eigenlijk niet bestaan. Als eenheid en individuatie elkaar uitsluiten dan is ons einddoel om op te lossen in de eenheid waaruit we menen te zijn voortgekomen. Denk aan het beeld van een druppel die oplost in de oceaan.

Ik ga er niet om strijden of deze eenheidsfilosofie waar is of niet want dan ga ik mee in de valkuil van overschatting van ons denkvermogen. Elke conclusie waar ik op uit zou komen behelst een vorm van geloof en laat ruimte voor twijfel en onzekerheid. Wie non-duale verhalen over zelfloosheid fijn vindt, gun ik alle ruimte. Zelf waardeer ik deze als opstapje naar het mysterie van schepping zoals uitgelegd door Jezus in ECIW, maar daar houdt mijn geloof in de predikers van de absolute eenheidstheorie op. Eerlijk gezegd vermoed ik dat bekende goeroes hun besef van geïndividueerd *zijn* niet echt helemaal verloren zijn en in feite spreken vanuit een besef van een geïndividueerd Zijn, met een hoofdletter Z. Daarin zijn ze dan in lijn met ECIW. Maar zodra ze dit gaan extrapoleren naar een vermeende mogelijkheid van complete Zelf-loosheid dan haak ik af en vertrouw ik op eigen besef “er te zijn”, als ultieme zekerheid

Ons Zijn, dat we ervaren vanuit ons hart, die verwondering over ons bestaan is echt. Als je vanuit je hart oplet dan kun je als het ware voelen dat jouw wezen niet anders kan zijn ontstaan dan uit liefde. Je weet diep van binnen dat het klopt, dat je niet afgescheiden bent van de Bron of van anderen, maar dat je toch een geïndividueerd Kind van God bent, gedragen door- en gekoesterd in Zijn (/Haar) armen. Vanuit deze “gevoels- of vertrouwens-“ zekerheid, valt alles wat je leest in ECIW op zijn plek. Je raakt onder de indruk van de precisie van Jezus’ woorden en je hebt helemaal geen behoefte meer aan ingewikkelde schema’s die jou moeten gaan uitleggen dat je eigenlijk niet bestaat en uiteindelijk zult verdwijnen.

Dat neemt niet weg dat ook mijn denken, vanzelfsprekend, tekortschiet waar het gaat over zoiets als “individuatie in tijdloosheid”, dus over schepping of over de Heilige Relatie. Maar wat ik wel geleerd heb is om mijn denken onder toezicht van mijn hart te plaatsen en niet andersom. Om liefde de basis te laten zijn van mijn omgang met ECIW en niet mijn verstand. Ik nodig je uit om nu eens de volgende inleiding op de komende werkboeklessen te lezen. Zie je de volkomen ondubbelzinnigheid van Jezus’ woorden; de directheid en schoonheid ervan? Mooi hé?

11. Wat is de schepping?

De schepping is de som van al Gods Gedachten <Simon: waaronder wij dus!>, oneindig in getal en overal totaal zonder beperkingen. Alleen liefde schept, en alleen als zichzelf. Er is geen tijd geweest waarin al wat zij geschapen heeft er niet was. Noch zal er een tijd zijn waarin wat zij ook schiep enig verlies lijdt. Voor eeuwig en altijd zijn Gods Gedachten precies zoals ze waren en zoals ze zijn, onveranderd door de tijd heen en nadat de tijd voorbij is.

Aan Gods Gedachten is alle macht gegeven die hun eigen Schepper heeft. Want Hij wil aan liefde toevoegen door haar uit te breiden. Zo heeft Zijn Zoon deel aan de schepping en moet hij daarom delen in de macht om te scheppen. Wat God gewild heeft dat voor eeuwig Eén is zal nog Eén zijn wanneer de tijd is gedaan; en het zal door de loop der tijden niet worden veranderd, en blijven zoals het was voor de gedachte aan tijd begon.

De schepping is het tegendeel van alle illusies, want de schepping is de waarheid. De schepping is de heilige Zoon van God, want in de schepping is Zijn Wil in ieder aspect compleet, ervoor zorgend dat elk deel het geheel bevat. Haar eenheid is voor eeuwig als onschendbaar gewaarborgd, blijft eeuwig in Zijn heilige Wil bewaard, buiten elke mogelijkheid tot schade, scheiding, onvolmaaktheid, en buiten enige smet op haar zondeloosheid.

Wij zijn de schepping, wij de Zonen van God. We lijken elk apart te zijn en ons niet bewust van onze eeuwige eenheid met Hem. Maar achter al onze twijfels, voorbij al onze angsten is nog altijd zekerheid. Want liefde blijft bij al haar Gedachten, terwijl haar zekerheid de hunne is. De Godsherinnering is in onze heilige denkkeest, die zijn eenheid en verbondenheid met zijn Schepper kent. Laat het onze functie zijn alleen deze herinnering terug te doen keren, alleen Gods Wil op aarde te laten geschieden, alleen onze innerlijke gezondheid weer terug te vinden en slechts te zijn zoals God ons geschapen heeft.

Onze Vader roept ons. We horen Zijn Stem en we vergeven de schepping in de Naam van haar Schepper, de Heiligheid zelf, wiens Heiligheid gedeeld wordt door Zijn eigen schepping, wiens Heiligheid nog altijd deel is van ons.

Maar ik vertrouw op U

In mijn blogs schrijf ik regelmatig over non-duale visies in het algemeen in vergelijking met Een Cursus in Wonderen. Het kan lijken dat ik op zoek ben naar verschillen en probeer zoiets als de superioriteit van ECIW aan te tonen. Dat is echter niet mijn bedoeling. Zoals eerder gezegd spreekt de helderheid en directheid van non-dualiteit mij aan en ik zie de “aanpak” hiervan als waardevol. Die aanpak houdt in dat je leert dat er geen aanpak nodig of mogelijk is omdat je nog altijd het onveranderbare bewustzijn bent waarin alles verschijnt. In ECIW-termen: je bent het onveranderlijke Kind van de Vader.

Wat is wél probeer duidelijk te maken is dat ik minder gelukkige gevolgen zie van het gelijkstellen van ECIW aan de “algemeen seculiere non-duale”-visies. Hierboven schreef ik “aanpak” tussen aanhalingstekens, omdat de leraren uit de “pure” non-duale school terecht zullen stellen dat in werkelijkheid alles al volkomen oké is en dat juist het geloof in een aanpak de illusie in stand houdt dat er nog iets te bereiken zou zijn. Ze propageren de “directe weg”, het in één keer doorzien van de futiliteit om iets te proberen te bereiken. Illustratief voor deze weg is de “niet dit, niet dat” benadering; de weg van de ultieme ontkenning. Men ontkent alles wat riekt naar dualiteit.

Als je deze “aanpak” toepast op ECIW dan ondergraaf je in mijn beleving de weg van Jezus. Ik wil dit illustreren aan de hand van de werkboekjes van vandaag (#321):

“Vader, mijn vrijheid is in U alleen.

*Ik heb niet begrepen wat mij heeft vrijgemaakt, noch wat mijn vrijheid is, noch waar ik moest kijken om haar te vinden. Vader, ik heb vergeefs gezocht, tot ik hoorde dat Uw Stem mij de weg wees. Nu wil ik niet langer mijn eigen gids zijn. Want ik heb de weg die tot mijn vrijheid leidt noch gemaakt, noch begrepen. **Maar ik vertrouw op U.** U, die mij mijn vrijheid geschonken hebt als Uw heilige Zoon, zult voor mij niet verloren zijn. Uw Stem leidt me, en de weg tot U opent zich eindelijk en wordt duidelijk voor mij. Vader, mijn vrijheid is in U alleen. Vader, het is mijn wil dat ik terugkeer.*

Vandaag antwoorden wij namens de wereld, die samen met ons zal worden bevrijd. Hoe blij zijn we onze vrijheid te vinden via de zekere weg die onze Vader heeft vastgelegd. En hoezeer is de verlossing van heel de wereld verzekerd, wanneer we leren dat onze vrijheid alleen gevonden kan worden in God.”

Kijk eens naar die sleutelzin: “Maar ik vertrouw op U”. Pure non-dualisten kunnen weinig met deze uitspraak en zullen stellen dat er geen externe entiteit bestaat waar wij ons vertrouwen op kunnen vestigen. Ze zullen dit afdoen als een conceptueel geloof dat ontkend dient te worden. De werkboekjes stelt dat de wereld verlost zal worden en ook hier kan de pure non-dualist niets mee. Er hoeft immers helemaal niets verlost te worden en alles mag gewoon geaccepteerd worden omdat het gewoon is zoals het is.

Het is opletten geblazen nu. Want ten diepste stelt Jezus in de cursus dat de afscheiding inderdaad nooit heeft plaatsgevonden en dat we gewoon altijd veilig zijn gebleven in de armen van de Vader; Die heeft hiervoor ons vertrouwen helemaal niet nodig. Maar wat Jezus als master teacher ook weet is dat wij geneigd zijn om dergelijke uitspraken beschouwen vanuit ons geloof in de echtheid van ons kleine zelf waarvan we geloven dat het in

afgescheidenheid leeft. Dit kleine zelf is, per definitie, ik-gericht en wil graag op eigen beentjes staan, autonoom zijn.

Het is daarom dol op ontkenning omdat bij deze aanpak het op eigen kracht denkt te kunnen vertrouwen. Als IK alles ontken wat riekt naar dualiteit dan kom IK er wel. Dus daar gaan we: IK hoeft niemand te vergeven want er is niemand buiten MIJ, IK hoeft niemand te helpen want in eenheid kan niets echt gebeuren, als IK alles ontken dan komt liefde vanzelf, Jezus en de Heilige Geest bestaan niet echt want alleen IK besta, et cetera.

In zo'n visie is simpelweg geen plek beschikbaar voor zo'n duaal begrip als "vertrouwen". Maar Jezus gebruikt dit woord zo'n 300 keer in ECIW en hij stelt vertrouwen centraal in het Handboek voor leraren. Lees bijvoorbeeld:

"I. Vertrouwen

....

De leraren van God hebben vertrouwen in de wereld, omdat ze hebben geleerd dat die niet wordt geregeerd door wetten die de wereld heeft ontworpen. Ze wordt geregeerd door een kracht die *in* hen maar niet *van* hen is. Het is deze kracht die alles geborgen houdt. Het is dankzij deze kracht dat de leraren van God een wereld zien die is vergeven.

Wanneer deze kracht eenmaal is ervaren, is het onmogelijk nog op je eigen onbeduidende vermogens te vertrouwen. Wie zou proberen met de nietige vleugels van een mus te vliegen wanneer hem de machtige kracht gegeven is van een adelaar? En wie zou zijn vertrouwen stellen in het schamele aanbod van het ego wanneer de gaven van God voor hem worden neergelegd? Wat is het dat hen ertoe aanzet de omslag te maken?"

Kun je zien hoe dat IK-je, dat kleine zelf, in deze tekst onmachtig wordt verklaard? De kracht die nodig is komt niet van het ego maar is de liefdeskracht die vanuit de Bron door ons heen mag stromen.

We foppen onszelf niet als we vertrouwen stellen op een liefdeskracht die ons overstijgt maar we bewijzen onszelf een enorme dienst. Ons dappere "niet dit, niet dat" -prevelementjes zijn als het gespartel van de vleugels van een musje. Door ons echter in vertrouwen te openen voor Zijn kracht, worden we gedragen op adelaarsvleugels.

Graag stel ik het nog wat anders. Het klinkt mogelijk abstract maar wellicht is het toch behulpzaam. Het inzicht dat alles in feite in eenheid met elkaar verbonden is, is niet onjuist maar verstandelijke ontkenning van alles, inclusief je eigen kleine zelf, is een moeizaam pad. Je in vertrouwen overgeven aan liefde en deze liefde door je heen laten stromen naar je naasten klinkt misschien duaal, maar als je het doet, ervaar je makkelijker de Heilige Relatie; het besef dat je als Kind van God innig verbonden bent ("één bent") met Hem en met je naasten.

Niets te verliezen, alles te winnen

Vandaag voelde ik na het lezen van de werkboekjes niet de neiging om iets te posten. “Mooi, dan niet; lekker rustig”, dacht ik. Gewoon fijn wat voor mezelf lezen en straks een stukje wandelen. Dus ik las verder in het boek “Resurrection Consciousness”, door Sebastian Blaksley; een liefdevol medium. Maar toen ik de titel las van het hoofdstuk waar ik gisteren gebleven was (Everything is profit) wist ik dat ik dit “moest” vertalen omdat het zo mooi aansluit bij de werkboekjes van vandaag uit ECIW (#322): “Ik kan slechts opgeven wat nooit werkelijk was”. Kijk maar hoe het stuk van Sebastian eindigt: “Voorwaar, voorwaar, zeg ik je, geliefde mensheid, dat je, door naar mij toe te komen, niets zult verliezen maar alles zult winnen”.

Ik besef dat ik het citaat van Sebastian wat uit zijn context haal door het hier af te drukken dus blijf alsjeblieft niet haken aan zijn woordgebruik (bijvoorbeeld: “Schepper-Moeder”). Ik hoop dat je gewoon blij wordt van deze tekst, net als ik.

Les 322

Ik kan slechts opgeven wat nooit werkelijk was.

Ik offer illusies op, meer niet. En zodra illusies verdwijnen vind ik de geschenken die ze probeerden te verbergen, die in een stralend welkom op me wachten, klaar om mij Gods aloude boodschappen te geven. Zijn herinnering woont in elk geschenk dat ik van Hem ontvang. En iedere droom dient alleen om het Zelf te verhullen dat Gods enige Zoon is, Zijn evenbeeld, de Hoogheilige, die nog steeds voor eeuwig in Hem verblijft, zoals Hij nog steeds in mij.

Vader, voor U blijft elk offer voor eeuwig ondenkbaar. En dus kan ik niet offeren, behalve in dromen. Zoals U me geschapen hebt, kan ik niets opgeven wat U mij gegeven hebt. Wat U niet gegeven hebt, heeft geen werkelijkheid. Welk verlies kan ik verwachten behalve het verlies van angst en de terugkeer van liefde in mijn denkkeest?

Uit: Resurrection Consciousness (p44)

Alles is Winst

Laat me duidelijk zijn; in de nieuwe schepping is een nieuw lichaam hetzelfde lichaam, maar herenigd met het heilige doel om perfecte liefde te communiceren en goddelijke gelukzaligheid voor eeuwig te genieten. Het sterft niet, verzwakt niet, noch verandert het door de tijd, omdat het alleen onderworpen is aan het eeuwige. Zijn functie is gemeenschap uit te breiden en heiligheid te communiceren. Het is een levende uitdrukking van het lichaam van Christus.

In het nieuwe Aardse Koninkrijk is een nieuwe denkkeest dezelfde denkkeest, maar samengebracht in het heilige doel van het verspreiden van waarheid en het zijn van een actief medium waarmee je met God gelooft. Het wordt niet verdoofd door disharmonieuze gedachten die het van het eeuwige goddelijke nu verwijderen. Het is een verenigde denkkeest, geheeld en gecentreerd in waarheid, en geniet daardoor van perfecte zekerheid en kennis.

Daarom verblijft hij vreugdevol in de vrede van de Hemel. Het is de denkkeest van Christus die zich in jou uitdrukt.

Een nieuw hart is hetzelfde hart als altijd, maar gericht op het uitbreiden van perfecte liefde. Zo creëert het nieuwe liefde in eenheid met zijn heilige Bron. Het is getransformeerd tot een kanaal van goddelijke liefde. Het beweegt niet meer schokkend, want het klopt op het ritme van het hart van God. Alles erin is puur, straalt het licht van Christus uit en zingt alleen hymnen van lof en dankbaarheid. Het glimlacht alleen naar de liefde, waarin het al zijn voorkeur heeft, omdat het niets anders kent dan het liefhebben van zijn goddelijke geliefde, met wie het voor altijd omarmd en verenigd blijft.

Te geloven dat God boos is om wat de mensheid heeft gemaakt, is liefde beschouwen als niet-liefhebbend. Te geloven dat het eindresultaat van de geschiedenis van de mensheid—en daarmee van de reis van je ziel—bestaat uit het verschijnen voor de goddelijke liefde om je dwaasheid te laten zien, en om jou Zijn prachtige scheppingen te tonen, is te geloven dat jouw Schepper-Moeder met jou concurreert en iets moet bewijzen. Dat is onzinnig. Dus vraag ik je liefdevol om elk geloof dat hierop lijkt los te laten.

Denk niet dat het idee van verlies bij God bestaat; het is wat de jubelende en triomfantelijke ingang van de mensheid in de Hemel, haar eeuwige thuis, heeft vertraagd. Nogmaals, mijn zoon en dochter, je zult niets verliezen door naar mijn armen terug te keren. Er zal alleen winst zijn, veel groter dan je kunt bevatten, en je zult alles behouden wat je hebt gecreëerd, getransmuteerd in een kwaliteit van heiligheid in Christus—grootseheid, schoonheid en geluk die alles overstijgen wat je kunt zien, horen of zelfs bedenken.

Voorwaar, voorwaar, zeg ik je, geliefde mensheid, dat je, door naar mij toe te komen, niets zult verliezen maar alles zult winnen. De verlangens van je hart zullen vervuld worden tot een mate van volheid die het menselijke begrip overstijgt. Verheug je in deze waarheid!

Hoe kan mijn angst verdwijnen?

De werkboekjes van vandaag gaat over angst. Angst speelt een centrale rol in Een Cursus in Wonderen (ECIW), net als zonde en schuld. Waar zonde en schuld niet iedere ECIW-student direct aanspreken, geldt dit niet voor angst. Iedereen is wel eens bang en herkent angst als een onaangenaam gevoel. Schijnbaar speelt het thema angst in het leven van de één een grotere rol dan in het leven van een ander. Voor mij is angst een oude bekende. Het is interessant om na te gaan hoe diep de wortels van angst reiken. Ik heb gehoord dat mijn oma van moeders kant heel angstig was in de oorlog. Mijn moeder was, zoals zoveel moeders, ook erg bezorgd om het wel en wee van haar kinderen, nu, op 89-jarige leeftijd, nog steeds. Mijn vader leek heel stoer en dapper maar terugkijkend is het niet moeilijk om te zien dat deze houding gebruikt werd om angstgevoelens af te dekken. Een paar maanden geleden sprak ik met mijn dochter en zij vertelde dat ze last ondervond rond de thema's eten en geld waarbij ze had ontdekt dat haar problemen in haar beleving te herleiden waren tot mijn bezorgdheid over haar eetgewoonten en haar financiële uitgaven. Ik zag haar punt en verbaasde me over het feit dat de "beste bedoelingen", het willen beschermen van je kinderen tegen vermeend gevaar, zo diep doorwerken en kunnen leiden tot een angstige houding.

Maar ECIW leert ons dat de wortel nog verder terug reikt, nog dieper verborgen zit in ons wezen. De kern ervan komt voort uit ons geloof in zonde, in afgescheidenheid van onze Bron. Deze serie blogs gaat over onze ware identiteit; we zijn tijdloze, onkwetsbare Scheppingen, Kinderen, van de Vader. Sta er eens bij stil wat deze uitspraak zou betekenen als we deze daadwerkelijk tot in onze diepste vezels zouden erkennen en ervaren. Als je echt zou beseffen dat je niet dit kwetsbare lichaam zou zijn dan verandert daarmee je blik op ziekte en op alle ellende in de wereld. Vergelijk het met het wakker worden uit een nare droom. In één klap verdwijnt bij het ontwaken uit die droom alle angst en je beseft: "ach, het was maar een droom". Jezus vertelt in ECIW dat wat wij ons normale leven noemen hier op aarde, in de fysieke "werkelijkheid", ook slechts een droom is die plaatsvindt in de mind. Al onze angsten, jawel, AL onze angsten, zijn herleidbaar tot onze existentiële vergissing waarbij we menen een kwetsbaar en sterfelijk lichaam te zijn. We vergissen ons hierin. Lees met dit in gedachten eens de werkboekjes van vandaag:

"Les 323

Ik breng graag het 'offer' van de angst.

Hier is het enige 'offer' dat U van Uw geliefde Zoon vraagt: U vraagt hem alle lijden, alle gevoel van verlies en verdriet, alle verontrusting en twijfel op te geven, en in zijn bewustzijn vrijelijk Uw Liefde te laten binnenstromen, die hem van pijn geneest en hem Uw eigen eeuwigdurende vreugde geeft. Dat is het 'offer' dat U van mij vraagt, een dat ik gaarne breng, de enige 'prijs' voor het herstel van Uw herinnering in mij, voor de verlossing van de wereld.

En wanneer we de schuld betalen die we aan de waarheid zijn verplicht – een schuld die alleen bestaat uit het loslaten van zelfmisleidingen en van beelden die we ten onrechte aanbaden – keert de waarheid in heelheid en in vreugde tot ons terug. We worden niet langer misleid. Liefde is nu tot ons bewustzijn weergekeerd. En we zijn opnieuw in vrede, want angst is verdwenen en alleen de liefde blijft."

Deze les gaat heel diep en vergt zorgvuldig lezen. Als we namelijk bang zijn dan zijn we geneigd om te bidden, ons te richten tot God, de Heilige Geest of Jezus, met het verzoek om de angst van ons weg te nemen. Dit lijkt zo'n goede aanpak maar toch is het dikwijls niet echt behulpzaam. Hoe kan dit toch? Waarom blijven we bang terwijl we God bidden om moed en het einde van angst?

Dit komt omdat God, de Bron van Liefde, onze keuze om te geloven in afgescheidenheid "respecteert". Wij hebben de macht om te geloven dat we ons succesvol hebben afgescheiden van de Vader en angst is het gevolg van deze keuze. Overigens net als "schuldgevoel" en de neiging om onszelf te straffen, maar daar zal ik voor nu niet verder op ingaan. Dus hoewel wij angst ervaren als ongenode "gast" is het toch het gevolg van onze keuze om afgescheiden te zijn, om ons niet af te stemmen en laten leiden door Liefde maar om zelf keuzes te maken, te bepalen wat goed en fout is en op eigen beentjes te staan. Liefst willen wij transformeren van een bang IK naar een dapper IK. Zolang het maar een IK blijft.

Daarom hamert Jezus zo op een klein beetje bereidwilligheid. Bereidwilligheid waartoe? Om dapperder te worden? Om te mediteren en angst te zien verschijnen in bewustzijn en verdwijnen? Om angst te ontkennen? Nee; bereidheid om het "offer van angst" te brengen door ons af te stemmen op liefde. Om deze te laten binnenstromen. En zo zijn we terug bij het hoofdthema van deze serie blogs: liefde is middel en doel. Door ons in vertrouwen over te geven aan Zijn Wil die Liefde is, valt uiteindelijk de bodem uit onze illusie van afgescheidenheid, van zonde, schuldgevoel en angst. Dit stemt me dankbaar en blij.

Ik volg slechts

Soms voer ik gesprekken met filosofisch ingestelde broeders en zusters. Binnen de filosofie gaat het onder ander over de vraag: “wat kunnen we als mens nu eigenlijk zeker weten?” Je treft er briljante redeneringen aan maar vooral ook steeds wisselende inzichten. In deze serie blogs heb ik geschreven over de beperkte reikwijdte van ons denkvermogen, bijvoorbeeld toen ik schreef over schepping en over de uitbreiding van liefde in eenheid. Ons conceptueel denken, dus het proberen te beschrijven hoe “iets in elkaar steekt”, schiet hier tekort. Daarom hebben mensen van alle tijden hun toevlucht genomen tot symboliek en rituelen. Door hierop te mediteren of contempleren respectievelijk eraan deel te nemen kan er een soort intuïtief weten ontstaan, een “vage” ervaring of een soort herinnering aan dat grotere geheel waar we deel van uitmaken. Een gevoel van eenheid, verbondenheid maar ook van gedragen worden en geleid worden door liefde. Nu zie je hoe ik probeer iets met woorden te duiden wat eigenlijk niet precies te duiden valt. Woorden zijn, zo stelt ECIW, symbolen van symbolen; ze kunnen ergens naar verwijzen maar slechts indirect.

Ik moest hieraan denken bij de volgende werkboekles (#324).

“Ik volg slechts, want ik wil niet de leiding.

Vader, U bent Degene die mij het plan voor mijn verlossing hebt gegeven. U hebt de weg bepaald die ik heb te gaan, de rol die ik op me heb te nemen en elke stap op het mij aangewezen pad. Ik kan de weg niet kwijtraken. Ik kan er slechts voor kiezen een tijdje af te dwalen, om dan terug te keren. Uw liefderijke Stem zal me altijd terugroepen en mijn voeten de goede kant op leiden. Mijn broeders kunnen allen de weg volgen die ik hun voorga. Maar ik volg slechts op de weg naar U toe, zoals U die mij wijst en wil laten gaan.

Laten we dus Iemand volgen die de weg kent. We hoeven niet te talmen en we kunnen niet afdwalen van Zijn liefdevolle Hand voor langer dan een ogenblik. We gaan samen onze weg, want we volgen Hem. En Hij is het die de afloop zeker stelt en een veilige thuiskomst waarborgt.”

Je kunt gaan nadenken over deze tekst en dan kun je hier ongeveer tegenaan lopen:

“Hé, is er een God die weet wat ik in elke situatie moet doen? Als Hij mijn weg heeft bepaald dan ben ik daar niet zo blij mee want dan heeft hij ook gezorgd voor veel ellende die ik moet verduren. En ik hoor helemaal geen stem; wat wordt hiermee dan bedoeld? En hoe moet ik dan aankijken tegen thuiskomen? Een soort hemel na de dood? Daar geloof ik niet zo in”.

Een filosoof zou kunnen stellen:

“Hier is sprake van een antropomorf Godsbeeld. De ontologische grond van ons bestaan is per definitie onkenbaar en de enige zekerheid die we hebben is die van ons menselijk leven vol vreugde en verdriet waartoe we ons zo goed mogelijk hebben te verhouden in de jaren die ons hier gegeven zijn”.

Jezus legt ons in het Tekstboek van de Cursus zo goed mogelijk met woorden uit hoe “het ongeveer in elkaar steekt”. Wij zijn eeuwige / tijdloze scheppingen van de Vader, Gedachten van God. Deze werkelijkheid vormt onze essentie en staat niet los van ons als een soort hemel

waar we pas na onze dood terecht zouden kunnen komen. Wij projecteren echter vanuit deze tijdloze staat een wereld van tijd, ruimte, vormen, lichamen en de wereld. Op zich is dit geen probleem, ware het niet dat we zijn gaan lijden aan geheugenverlies en het fysieke domein als een soort afgod zijn gaan aanbidden. Daardoor zijn we ons niet meer bewust van onze ware identiteit; we zijn vergeten dat we de Heilige Zoon van God Zelf zijn. Zie s.v.p. deze tekst uit ECIW:

Txt 30 III: 11. Waar zou de Gedachte die God van jou bewaart anders kunnen bestaan dan waar jij bent? Is jouw werkelijkheid iets wat los van jou staat, in een wereld waarvan jouw werkelijkheid niets weet? Buiten jou is er geen eeuwig firmament, geen onveranderlijke ster en geen werkelijkheid. De denkkeest van de Zoon des Hemels is in de Hemel, want daar hebben de Denkkeest van de Vader en de Zoon zich verenigd in de schepping die geen einde kent. Jij hebt geen twee werkelijkheden, maar één. Evenmin kun jij je van meer dan één bewust zijn. Een afgod of de Gedachte die God van jou bewaart, is jouw werkelijkheid. Vergeet dan ook niet dat afgoden wel verborgen moeten houden wat jij bent, niet voor de Denkkeest van God, maar voor die van jou. De ster straalt nog steeds, het firmament is nooit veranderd. Maar jij, de heilige Zoon van God Zelf, bent je niet bewust van jouw werkelijkheid.

In ECIW geeft Jezus ons eerst het tekstboek met daarin het hier bovenstaande citaat. Hier kunnen we onze hersenen op breken, al dan niet filosofisch onderbouwd. Maar Jezus wil ons geen nieuw geloof opdringen, maar nodigt ons uit om het Werkboek te doen en simpelweg gevoel te krijgen voor “de metafysica” (de relatie tussen tijdloosheid en tijd, tussen geest en lichaam) die hij in het tekstboek uiteenzet.

En dan worden er andere kwaliteiten aangesproken bij ons. Onze scherpzinnigheid zal ons niet echt veel helpen. Het leven is geen puzzel die opgelost kan worden maar een mysterieuze ervaring die geleefd mag worden. Dus rest de vraag: hoe kunnen we dat doen; God (de Heilige Geest, Jezus) volgen? Wat zal overgave aan Liefde me brengen? Dat kan ik niet even snel aan je uitleggen maar ik kan je er wel van harte toe uitnodigen hier zelf achter te komen.

Dat lastige maar cruciale onderwerp: projectie maakt perceptie

In deze serie blogs schreef ik er regelmatig over dat in mijn beleving de “seculiere” non-duale hedendaagse visies niet 1 op 1 te vertalen zijn naar Een Cursus in Wonderen (ECIW). De werkwijze van deze visies bestaat uit het rustig waarnemen van dat wat in bewustzijn verschijnt. Neutraliteit en acceptatie zijn sleutelwoorden. Deze aanpak is waardevol en kan ruimte en rust bieden in onze drukke denkkeest. Maar deze visies beschouwen dat wat verschijnt in bewustzijn als een vaststaand gegeven dat zich als het ware in bewustzijn aan ons openbaart. En juist op dit punt gaat ECIW aanmerkelijk verder zoals blijkt uit werkboekjes #325:

“Al wat ik denk te zien, weerspiegelt een idee.

Dit is de grondgedachte van verlossing: wat ik zie weerspiegelt een proces in mijn denkkeest, dat begint met mijn idee van wat ik wil. Van daaruit bedenkt de denkkeest een beeld van wat hij verlangt, van waarde acht en daarom probeert te vinden. Deze beelden worden dan naar buiten geprojecteerd, gezien, als werkelijk beschouwd en als eigendom bewaakt. Uit waanzinnige wensen ontstaat een waanzinnige wereld. Uit oordelen ontstaat een veroordeelde wereld. En uit vergevende gedachten komt een lieflijke wereld voort, genadig voor de heilige Zoon van God, om hem een vriendelijk thuis te bieden, waar hij een poos kan rusten voor hij verder reist, om zijn broeders te helpen samen met hem voort te gaan en de weg te vinden naar de Hemel en naar God.

Onze Vader, Uw ideeën weerspiegelen de waarheid, en de mijne brengen los van die van U alleen maar dromen voort. Laat me zien wat alleen de Uwe weerspiegelen, want die en die alleen bepalen de waarheid.”

Jezus stel dat wat we zien niet losstaat van ons als waarnemer maar dat het een weerspiegeling is van wat zich afspeelt in onze denkkeest. In ECIW-vaktermen uitgedrukt: projectie is perceptie. De consequenties hiervan zijn enorm zoals blijkt uit Jezus’ woorden: “dit is de grondgedachte van verlossing”. Het is, helaas, ook de grondgedachte geworden van veel misverstanden onder ECIW-studenten. Misschien kunnen we ondertussen wat meer gevoel krijgen voor de aard van deze misverstanden en ze zo achter ons laten.

Want wat gebeurt er? Vanuit ons geloof in afscheiding betrekken we deze woorden van Jezus op ons persoonlijk, op ons IK, op ons kleine zelf. Vrij vertaald krijg je dan zoiets als: “ik projecteer de hele ellendige wereld en al mijn ziektes en kwalen, dus het lijden dat ik ervaar is mijn persoonlijke schuld”. Doordat we denken vanuit afgescheidenheid voelen we ons persoonlijk schuldig en verantwoordelijk. Dit roept, zowel bij ECIW-studenten als bij buitenstaanders, terecht felle vragen en protesten op. Dit gebeurt vooral daar waar de slachtoffers naasten zijn of kinderen die je toch moeilijk kan betichten van kwade aanvalsgedachten die zich tegen hen gekeerd zouden hebben in de vorm van ziekte, ellende en dood.

Punt is dat we geen afgescheiden “ik” zijn en dat dergelijke gedachten deze illusie alleen maar onnodig versterken. Ons ik-gevoel is een onterecht gevoel een afgescheiden wezen te zijn. We zijn echter geen afgescheiden ik dat in staat zou zijn een hele wereld te projecteren. Dit

misverstand wordt in de filosofie aangeduid met het woord “solipsisme”. Dat spoor zal ik voor nu niet verder toelichten, maar wellicht kun je er eens op googelen.

ECIW leert dat we als Zonen van God onlosmakelijk onderdeel vormen van het Zoonschap; ook wel aangeduid als “de Zoon van God”. Zie het maar even als een collectief. Wij dromen als collectief de droom van afgescheidenheid dus als collectief dromen we deze materiële wereld van vormen, tijd en ruimte; juist om ons afgescheiden te voelen.

Nu kan ons kleine zelf, ons IK-je, geneigd zijn om opgelucht adem te halen en te denken: “Aha; dan kan ik er dus toch niks aan doen als me ellende overkomt!”. Het probleem van de onterechte persoonlijke schuld lijkt nu opgelost, maar dit is schijn. Ongemerkt zijn we doorgeslagen naar het andere uiterste van het misverstand waarin we menen dat wij niks met dit collectief te maken hebben en dus ook niets met die nare collectieve projectie. Maar zo is het ook weer niet. Wij zijn innig met dit collectief verbonden en dit zit vervat in het mysterieuze concept van de heilige relatie. We zijn heilig, vormen een heelheid, maar zijn toch wezens die in relatie bestaan met het geheel, met de Vader en met elkaar waarbij dus sprake is van een onbegrijpelijke individuatie. We lopen hier dus weer tegen die paradox aan die voor ons verstand bijna niet te bevatten is: ik besta als schepping van God, geïndividueerd, maar toch niet los van mijn Vader of los van mijn Broeders. De wereld is niet *of* mijn individuele droom *of* de collectieve droom maar het is, wederom, en-en.

Hetzelfde geldt voor verlossing van deze droom. Als we denken dat alles draait om mijn verlossing dan vergissen we ons. Het is niet voor niks dat Jezus er zo op hamert dat we niet alleen het wonder voor onszelf moeten ervaren maar dat we wonderwerkers moeten worden om, als het ware, iedereen, het hele collectief mee te krijgen. Maar dit neemt niet weg dat onze “eigen” verlossing uiterst belangrijk is, ondanks het feit dat dit concept in feite een illusie is omdat er geen sprake is van een IK dat slechts belang kan hebben in “eigen” verlossing.

Hier komen de lijntjes van deze serie blogs dus samen. Het is uiterst belangrijk, essentieel, dat jij en ik als het ware inpluggen in de stroom van liefde; ware wonderwerkers worden. Want zo worden we medescheppers van de Nieuwe Wereld, de echte wereld. Vanuit ons persoonlijk en collectief geloof in afscheiding projecteren we een duale wereld vol tegenstellingen en strijd. Vanuit onze persoonlijke en collectieve verlossing creëren we een nieuwe wereld, door uitbreiding in lijn met onze Bron die Liefde is.

Wow Vader, ik ben Uw Gedachte!

In de tweede blog van deze serie, Tijdloze schepping en aardse strubbelingen, gaf ik twee uitersten van de manier waarop we met de cursus om kunnen gaan. Kort samengevat is het ene uiterste een ontkenning van de onbegrijpelijke, tijdloze (eeuwige) aard van de schepping. De cursus wordt dan teruggebracht naar een verhaal over hoe wij binnen tijd en ruimte een zo goed mogelijk mens kunnen worden waarbij men geen oog meer heeft voor het feit dat we onkwetsbare Kinderen van de Vader zijn. Het andere uiterste is precies het tegenovergestelde: men bagatelliseert ons menselijk bestaan in deze wereld en heeft slechts oog voor onze eeuwige, Goddelijke natuur.

Dit kwam bij me naar boven toen ik zag hoe er in een andere ECIW-groep geschreven werd over het fenomeen “projectie maakt perceptie”. Dit kwam neer op een visie volgens dat eerst genoemde uiterste waarbij de aandacht uitgaat naar dit fenomeen op psychologisch, “werelds” niveau. Dit niveau is herkenbaar voor ons en we kunnen het makkelijk aanvoelen omdat we bijvoorbeeld beseffen dat we vooroordelen hebben als we met onze medemens omgaan. We bekijken de ander als het ware door een gekleurde bril. Ik herinner me een situatie waarbij ik een vrouw hoorde spreken die, in mijn beleving, een zeurstem had. Alles wat ze zei klonk klagerig. “Wat een zeurpiet”, dacht ik eerst. Maar ik ontdekte al snel dat deze vriendelijke vrouw eigenlijk nooit klaagde; haar stem was gewoon zoals die was en ik had dus slechts mijn eigen vooroordeel beluisterd.

In feite geldt bij de cursus: zo boven, zo beneden. Dikwijls valt te ontdekken dat fenomenen die we waarnemen in ons gewone, dagelijkse en aardse leven iets duiden dat ook op “grotere schaal” of op “hoger niveau” speelt. Fijnslijpers zullen me direct willen corrigeren door te stellen dat er helemaal geen niveaus bestaan en dat alles één is en dat vind ik helemaal best als ze dat ook als zodanig ervaren, maar dat vraag me ik me soms toch wel af. Want dat hogere niveau is bijzonder radicaal en ligt eerder bij dat tweede uiterste dat ik hierboven benoemde. Want als Jezus in ECIW over projectie spreekt dan doelt hij op het fenomeen dat we vanuit onze status als tijdloos wezen een vooroordeel ontwikkelen dat we tijdgebonden en sterfelijke wezens zijn. En het is dat vooroordeel dat we projecteren en weerspiegeld zien als ons universum waarin we menen als sterfelijke wezens rond te dartelen.

Dit is toch van een wat andere orde dan ons “gewone” menselijke perspectief want het zet ons hele denken over wie of wat we zijn op zijn kop. Het doel van de cursus is niet beperkt tot het enigszins corrigeren van onze gewone menselijke blik. Nee, het doel is een radicale correctie waarbij we onze ware aard gaan ontdekken en herinneren wie we zijn; onkwetsbare, eeuwige Kinderen van de Vader.

Ik heb gemerkt dat het lastig is om mijn verbazing en ontzag over de radicaliteit van de cursus te delen. Natuurlijk moet ik ervoor oppassen niet opnieuw een beperking te projecteren op broeders en zusters die me wat waterig aanhoren en dit allemaal “heel gewoon” vinden. Wellicht ben ik die achterblijver, die beginnening, die dit perspectief van Jezus op mijn ware identiteit zo verbazingwekkend heerlijk en enorm vindt. Maar ik voel me ook wel wat gesteund door de werkboekjes die Jezus ons vandaag aanbiedt waarin hij dit perspectief nog eens heel nadrukkelijk bevestigt, alsof hij weet dat wij het enorme, onbegrijpelijke, heerlijke perspectief anders niet opmerken.

“Les 326

Ik ben voor eeuwig een Gevolg van God.

Vader, ik werd geschapen in Uw Denkkeest, een heilige Gedachte die zijn thuis nooit verlaten heeft. Ik ben voor eeuwig Uw Gevolg en U bent voor eeuwig en altijd mijn Oorzaak. Zoals U mij geschapen hebt, ben ik gebleven. Waar U mij gehuisvest hebt, verblijf ik nog altijd. En al Uw eigenschappen verblijven in mij, omdat het Uw Wil is een Zoon te hebben zo gelijk aan zijn Oorzaak dat Oorzaak en Gevolg niet te onderscheiden zijn. Laat me weten dat ik een Gevolg van God ben en dus het vermogen heb te scheppen zoals U. En zoals het is in de Hemel, zo ook op aarde. Uw plan volg ik hier, en ik weet dat U tenslotte Uw gevolgen samen zult brengen in de vredige Hemel van Uw Liefde, waar de aarde zal verdwijnen en alle afgescheiden gedachten zich glorievol zullen verenigen als de Zoon van God.

Laten we vandaag het verdwijnen van de aarde gadeslaan, eerst getransformeerd, om dan, vergeven, volledig op te gaan in Gods heilige Wil.”

Wow! Dit is wel even wat meer dan een cursusje psychologie in engere zin. Heel wat meer dan een iets andere kijk op dingen krijgen of je een beetje bewust worden van je vooroordelen. Goed, eerst vindt er een transformatie plaats, “gewoon” hier beneden, op aarde. Maar het perspectief dat Jezus ons hier biedt verwondert en verbaast me, telkens weer. Het maakt me blij en dankbaar als ik uitroep: “Wow Vader; ik ben Uw Gedachte!”.

De liefde van God gaan ervaren

Critici van Een Cursus in Wonderen (ECIW) stellen dat de cursus mensen “naar hun hoofd” zou trekken. Ik meen dat we ons deze kritiek moeten aantrekken. We spreken, ook en misschien wel vooral in Facebook-groepen, zo ontegenlijk veel over de cursus in plaats van dat we de cursus daadwerkelijk doen. Nu kunnen we ook niet veel anders dan praten en schrijven over de cursus, want dit is nu eenmaal de manier waarop we als mensen met elkaar communiceren. Ik wil ook niet oproepen ermee te stoppen en ons te beperken door alleen maar geïsoleerde (mooie!) cursus-uitspraken te verpakken in een virtuele tegeltjeswijsheid. Jezus zelf deinst niet bepaald terug voor het gebruik van woorden, kijk alleen maar eens naar de omvang van de cursus. Maar de crux van ECIW is wel dat het een cursus is waar we niet alleen over moeten blijven praten maar die we daadwerkelijk moeten gaan doen, willen we gaan ervaren dat waar de woorden op duiden ook daadwerkelijk waar is en betekenisvol voor ons leven.

Woorden zijn, zo stelt de cursus, symbolen (van symbolen) maar dit is niet per se een diskwalificatie van het gebruik van woorden. De vraag is van waaruit deze symbolen, deze woorden, gestalte krijgen. Is het vanuit een verward, conceptueel ego-denken of vanuit een doorleefde ervaring van stromende liefde? In Een Cursus van Liefde (ECvL) gaat het over “De Kunst van Denken”. Hierin wordt beschreven hoe je kunt ervaren dat er “gedachten die je zelf niet denkt” als het ware door je heen kunnen stromen waarbij je uitgenodigd wordt om deze tot expressie te brengen wat, bijvoorbeeld, kan gebeuren in woord, maar ook in daad. ECIW spreekt over “de denkkeest die denkt met God”, zoals in werkboekles 45 (9):

“Probeer in de korte oefenperioden vandaag te onthouden hoe belangrijk het voor jou is om de heiligheid te begrijpen van de denkkeest die denkt met God. Neem een minuut of twee, wanneer je vandaag het idee herhaalt, om de heiligheid van jouw denkkeest te waarderen. Neem afstand, al is het nog zo kort, van alle gedachten die Hem wiens gastheer jij bent, onwaardig zijn. En dank Hem voor de Gedachten die Hij met jou denkt.”

Deze gedachten zijn niet zozeer de gedachten zoals wij die kennen maar eerder een vorm van direct inzicht, van weten. In genoemd citaat legt Jezus uit hoe we dit zelf kunnen gaan ervaren: “neem afstand van alle gedachten, al is het nog zo kort, die Hem wiens gastheer jij bent, onwaardig zijn”. Dat brengt ons dan direct bij de volgende vraag: “Hoe doe je dit dan?”. En daar komt het werkboek om de hoek kijken en het belang van het daadwerkelijk *doen* van de werkboeklessen. ECIW wil niet leiden tot een nieuwe theologie maar wil ons een universele ervaring bieden. In de inleiding van de verklaring van termen zegt Jezus:

“2. Alle termen zijn in aanleg controversieel, en zij die de controverse zoeken zullen die vinden. Maar zij die verheldering en verklaring zoeken zullen die eveneens vinden. Ze dienen echter bereid te zijn aan controversen voorbij te zien in het besef dat die een verweer zijn tegen de waarheid in de vorm van een verdragings-manoeuvre. Theologische overwegingen als zodanig zijn per definitie controversieel, aangezien ze op geloof berusten en daarom aanvaard of verworpen kunnen worden. Een universele theologie is onmogelijk, maar een universele ervaring is niet alleen mogelijk, maar zelfs noodzakelijk. Het is deze ervaring waarop de cursus aanstuurt. Alleen hier is consistentie mogelijk, want alleen hier komt aan onzekerheid een eind.”

Ik nodig je uit om in dit verband de werkboekles van vandaag te lezen:

“Les 327

Ik hoef slechts te roepen en U geeft me antwoord.

Er wordt mij niet gevraagd om verlossing aan te nemen op grond van een ongefundeerd geloof. Want God heeft beloofd dat Hij mijn roep zal horen en mij Zelf antwoord geven. Laat me slechts op grond van mijn ervaring leren dat dit waar is, en vertrouwen in Hem zal zeker tot me komen. Dit is het vertrouwen dat stand zal houden en me steeds verder en verder zal brengen op de weg die tot Hem leidt. Want zo zal ik er zeker van zijn dat Hij me niet verlaten heeft en nog steeds liefheeft, en slechts wacht op mijn roep om me alle hulp te geven die ik nodig heb om tot Hem te komen.

Vader, ik dank U dat Uw beloften in mijn ervaring altijd zullen worden ingelost, als ik ze maar uitprobeer. Laat me daarom proberen ze te beproeven en ze niet te beoordelen. Uw Woord is één met U. U schenkt de middelen waardoor overtuiging komt en de zekerheid van Uw blijvende Liefde eindelijk wordt verworven.”

Ik sluit deze blog af met een citaat uit de inleiding op het werkboek en ik ga ervan uit dat de oproep van Jezus hierin voor zichzelf spreekt:

“7 Het hoofddoel van alle oefeningen is het vergroten van je vermogen de ideeën die je zult oefenen zo uit te breiden dat ze alles omvatten. Dit zal van jouw kant geen inspanning vergen. De oefeningen zelf voldoen aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn voor deze vorm van overdracht.

8 Sommige ideeën die het werkboek presenteert zul je moeilijk kunnen geloven, en andere kunnen nogal onthutsend lijken. Dit doet er niet toe. Jou wordt slechts gevraagd de ideeën toe te passen zoals je opgedragen wordt. Er wordt je helemaal niet gevraagd ze te beoordelen. Er wordt je alleen gevraagd ze te gebruiken. Juist het gebruik ervan zal ze betekenis voor je laten krijgen en je tonen dat ze waar zijn.

9 Onthoud alleen dit: je hoeft de ideeën niet te geloven, je hoeft ze niet te aanvaarden, laat staan toe te juichen. Tegen een aantal ervan zul je je misschien heftig verzetten. Dit alles is niet van belang en zal hun uitwerking niet verminderen. Maar sta jezelf niet toe uitzonderingen te maken in de toepassing van de ideeën die het werkboek bevat, en – wat je reacties op de ideeën ook mogen zijn – gebruik ze. Meer wordt er niet gevraagd.”

Gelukkig zijn door Zijn Wil te doen

Er zijn meerdere ECIW groepen op Facebook en het is fijn als de kans dat mensen in contact komen met de cursus hierdoor vergroot wordt. Elke groep heeft zo zijn eigen signatuur en accenten zodat elke zoekter wel ergens een plekje kan vinden dat bij hem of haar past. Eén zo'n groep verandert af en toe van naam en dit zette me aan het denken. De groep heet nu: "Gelukkig zijn met een cursus in wonderen", van harte aangeraden daar op bezoek te gaan!

"Wie wil dit nu niet; gelukkig zijn?", bedacht ik. We zoeken ons geluk op zo veel plekken; goede gezondheid, fijne familie en vrienden, leuke baan, genoeg geld, mooi huis en ga maar door. En als je dan merkt dat dit het toch niet helemaal is, dan is het fijn om te horen dat ECIW je gelukkig kan maken.

Ik heb jarenlang als marketeer gewerkt en keek eens "zakelijk" terug op de naam van de Facebook-groep die ik zelf beheer. Eerst heette deze "ECIW-coach", omdat de groep in mijn beleving gekoppeld is aan de website www.eciwoach.com. Logisch maar toch wat onnadenkend gekozen. Na advies van enkele groepsleden veranderde ik toch de naam naar de huidige naam: "Een Cursus in Wonderen – met elkaar". Dit was duidelijk een verbetering want de eerder gebruikte afkorting "ECIW" is niet zo algemeen bekend als ik veronderstelde en dat "coach" dekt misschien wel de lading, maar is niet echt aansprekend. Niet iedereen zit te wachten op coaching en wat zou je je hierbij voor moeten stellen?

Maar ja; is "Een Cursus in Wonderen – met elkaar" dan wel zo aansprekend. Boeit het ons het "samen op pad zijn" nu echt zo veel? Met het "met elkaar" wil ik dolgraag duidelijk maken dat we aan elkaar gegeven zijn en dat "mijn geluk" niet los gezien kan worden van "jouw geluk". Maar wat zien we als we eerlijk in de spiegel kijken? Zien we daar iemand die echt geïnteresseerd is in het "met elkaar" of zien we toch vooral iemand die gericht is op "eigen geluk", al is het maar in eerste instantie?

Iets dergelijks geldt ook voor het logo dat ik voor de Facebook-groep gebruik: "Stay connected to Gods Love" (Blijf verbonden met de liefde van God). "Is zo'n uitspraak niet een beetje sleets geworden? Spreekt het de hedendaagse mens nog wel aan?". Ik stelde me eens voor hoe de moderne mens zou opkijken als ik hem zou aanspreken en vragen: "Hoi; wil je verbonden zijn met de liefde van God?" Nee; dan trekt het aanbod om gelukkig te zijn de gemiddelde zoekter toch wel wat meer, veronderstel ik.

Vandaag las ik in Trouw een rubriek waarbij men min of meer bekende Nederlanders om een reactie vragen als hen de Tien Geboden wordt voorgelegd. Ik moest glimlachen toen ik het eerste gebod eens in gedachten voorlegde aan een gelukszoekter. Dit gebod luidt:

Eerste gebod *"Ik ben de HEER, uw God, die u uit Egypte, uit de slavernij, heeft bevrijd. Vereer naast Mij geen andere goden."*

Dit gebod lijkt tijd- en cultuurgebonden en specifiek bedoeld voor het volk Israël van destijds. Maar Egypte en slavernij staan symbool voor ons gevangenschap in de illusie van afscheiding. In deze illusie jagen we geluk na op duizend en één manieren, maar niet echt door naar "verbinding met de liefde van God te streven". En toch is dit de eerste, belangrijkste en gouden tip van het Oude Testament: "Vereer naast Mij geen andere goden". Vanuit ons geloof in afgescheidenheid projecteren we een nare eigenschap van onszelf op God: we

denken dat Hij jaloers is. Maar dat is totaal niet de kwestie: wij zijn ik-gericht en willen op de eerste plaats staan. Eerst mijn geluk, mijn verlossing, en daarna kan ik misschien iets van mijn geluk delen met jouw.

Wil God dan niet dat ik gelukkig ben? Hier klinkt, iets subtieler, nog steeds de ego-programmering in door. Werkboekles 101 luidt: “Gods Wil voor mij is volmaakt geluk” gevolgd door Les 102: “Ik deel Gods Wil dat ik gelukkig ben”. “Aha”, kunnen we nu verheugd uitroepen, “het draait dus toch om *mijn* geluk; daar is niks mis mee!”. En dat klopt; er is niks mis met jouw geluk, zolang je maar beseft dat dit onlosmakelijk verbonden is met het doen van de Wil van God door liefde door je heen te laten stromen naar elkaar. Zo is de centrale boodschap van les 102:

“Ik deel Gods Wil dat ik gelukkig ben, en aanvaard die als mijn functie nu.”

Huh; is “gelukkig zijn” dan een functie? Jawel; kijk maar verder in de werkboekles:

“Jij hoeft jegens Gods Zoon niet minder liefdevol te zijn dan Hij Wiens Liefde hem even liefdevol geschapen heeft als Hijzelf.”

Zo zijn we weer terug bij de hoofdthema’s van deze serie blogs. Het is niet “of-of” maar “en-en”; zelfs bij de vraag hoe we gelukkig kunnen zijn. Het is niet *of* mijn geluk *of* jouw geluk maar *ons* geluk. Ons ego heeft het hier lastig mee want hem wordt gevraagd “de knie te buigen voor de Wil van God”. Niet omdat God een machtswellusteling is, maar omdat Hij weet dat het voor ons van doorslaggevend belang is om ons te verbinden met de Liefde, met Zijn Wil, en dus ook met elkaar. Om gelukkig te zijn mogen we ons “onderwerpen” aan Zijn Liefde en deze laten stromen naar onze broeders en zusters. Graag sluit ik af met Jezus’ werkboekles van vandaag:

Les 328

Ik kies de tweede plaats om de eerste te verwerven.

Wat de tweede plaats lijkt is de eerst, want alles wat we waarnemen staat op z’n kop, tot we luisteren naar de Stem namens God. Het lijkt alsof we alleen autonomie kunnen verwerven door ons streven afgescheiden te zijn, en dat onze onafhankelijkheid van de rest van Gods schepping de manier is waarop verlossing wordt bereikt. Maar al wat we vinden is ziekte, lijden, en verlies en dood. Dit is niet wat onze Vader voor ons wil, en evenmin is er naast Zijn Wil een tweede. Zich met de Zijne verenigen is niets anders dan die van ons vinden. En aangezien onze wil de Zijne is, dienen we tot Hem te gaan om onze wil te herkennen.

Er is geen andere wil dan die van U. En ik ben blij dat niets wat ik me voorstel, in tegenspraak is met wat U wilt dat ik ben. Het is Uw Wil dat ik volkomen veilig ben, en eeuwig in vrede. En met vreugde deel ik die Wil die U, mijn Vader, mij als deel van mij gegeven hebt.

God gunt ons zoveel meer dan doffe berusting

Gisteren hadden we het over de vraag: “wat wil je het liefst?”. Een voor de hand liggend antwoord is: “gelukkig zijn”. Preciezer gezegd bedoelen we dan: “gelukkig, of nog gelukkiger dan nu, worden”. Hier in het domein van tijd en ruimte zijn we gewoonlijk min of meer gelukkig. Soms zit het tegen, soms zit het een beetje mee en een enkele keer loopt alles op rolletjes en kunnen we onze vreugde niet op. Helaas gaan die zeldzame momenten ook weer voorbij. Als we nader kijken naar de vraag wat we eigenlijk willen dan valt op dat we willen dat een niet zo fijne toestand zal verbeteren of dat een fijne toestand zal blijven bestaan. We kunnen ons wilskracht inzetten om een situatie te verbeteren of vast te houden.

Een Satsang-leraar deed ooit een uitspraak die me bij is gebleven: “als je simpelweg wilt wat zich voortdoet, dan ben je gelukkig”. Dit vormt de basis van de vele paden die gebaseerd zijn op acceptatie. Door volledig te accepteren wat zich ook maar voortdoet zul je niet de onrust ervaren van ontevredenheid. De stoïcijnen hebben er een hele filosofie op gebaseerd. Ik denk ook aan het beroemde **Serenity Prayer** (Gebed om Kalmte), geschreven door Reinhold Niebuhr: “God, geef me de kalmte om te accepteren wat ik niet kan veranderen, de moed om te veranderen wat ik kan veranderen, en de wijsheid om het verschil te zien.”

Deze zaken kwamen vandaag in mijn gedachten toen ik de werkboekjes van vandaag las (#329):

“Ik heb al gekozen wat U wilt.

Vader, ik dacht dat ik afgedwaald was van Uw Wil, die getrotseerd had, zijn wetten overtreden en een tweede wil had ingevoeld, machtiger dan die van U. Maar wat ik in waarheid ben is niets dan Uw Wil, die zich heeft uitgebreid en uitbreidt. Dit ben ik en dit zal nooit veranderen. Zoals U Eén bent, zo ben ik één met U. En dit heb ik gekozen bij mijn schepping, waar mijn wil voor eeuwig één werd met de Uwe. Die keuze werd voor alle eeuwigheid gemaakt. Die kan niet veranderen en tegengesteld zijn aan zichzelf. Vader, mijn wil is de Uwe. En ik ben veilig, onbezorgd en sereen, in oneindige vreugde, omdat het Uw Wil is dat het zo is.

Vandaag zullen we onze eenheid met elkaar en onze Bron aanvaarden. We hebben geen wil los van die van Hem, en we zijn allen één omdat Zijn Wil door ons allen wordt gedeeld. Door deze beseffen we dat we één zijn. Door deze vinden we eindelijk onze weg naar God.”

Bij het lezen van deze werkboekjes zoom je uit. Je ziet jezelf als het ware van een afstand, als een poppetje op het toneel en je beseft dat je niet samenvalt met dit poppetje. Dit poppetje is een aspect van je mind waarmee je je hebt geïdentificeerd en dat zich onderdeel waant van de wereld van tijd en ruimte waarmee we zo vertrouwd zijn. In deze duale droomwereld ervaren we voor- en tegenspoed, plezier en pijn, vreugde en verdriet. Wat ik hierboven schreef speelt zich vooral af in dit, denkbeeldige, domein van tijd en ruimte. Het hoogst haalbare hierin is om je maar neer te leggen bij de ellende waar je niks aan kunt doen of deze ellende zelfs te *willen*. Een dergelijke houding kan ons tot steun lijken te zijn binnen de droom maar Jezus wil ons van deze droom verlossen. Hij wil ons doen ontwaken en ons onze ware identiteit laten herinneren. Deze ware identiteit heeft niets van doen met ellende, noodlot en het gelaten accepteren hiervan als zijnde de onomkoombare menselijke conditie. De werkboekjes stelt het overduidelijk: dit is niet de Wil van God.

Want God heeft ook een Wil en Wilskracht. Deze Wil is Liefde en de kracht is de uitbreidingskracht van Liefde. Liefde kent geen tegendeel en hierin zit weer die heerlijke, heilige, paradox van de schepping. Je zou zeggen dat in eenheid niets meer te willen valt, zelfs niet voor God. Maar God, Die Liefde is, Wil wel wat; Hij wil Ons. En omdat Hij ons schept door Zichzelf uit te breiden zijn wij van dezelfde goddelijke substantie als Hij: Liefde. Zijn aard is onze aard. Onze aardse wil die zich verliest in het willen veranderen van droomtoestanden is een merkwaardige, vervormde en nietige afspiegeling van onze echte Wil die onveranderlijk is omdat deze onze geschapen identiteit vormt.

Door dit te beseffen valt alles op zijn plek. Echt geluk valt ons niet toe door doffe berusting in ellende maar door te willen met de Wil die onze gegeven identiteit is; de Wil van God. Denk terug aan dat eerste gebod uit het Oude Testament dat ik gisteren noemde: wij moeten geen andere goden willen aanbidden en alleen Zijn Wil willen doen. Niet omdat God jaloers is in menselijke zin. Nee, omdat Zijn Wil van uitbreidende Liefde eeuwig geluk inhoudt en omdat dit is wat Hij Wil voor ons; gelukkig te worden door liefde uit te breiden, medeschepper te zijn met Hem. Dank U liefdevolle Vader!

Over pijn

Onlangs ben ik begonnen met het lezen van het boek “Unlearn your pain” door Howard Schubiner. Kerngedachte van dit boek is dat veel chronische pijn niet zozeer veroorzaakt wordt door “echte” lichamelijke schade maar door een soort pijnprogrammeringen die we onder stress en / of naar aanleiding van een pijnlijke of nare gebeurtenis, in onze hersenen hebben opgeslagen. Het is niet zo dat Schubiner beweert dat de pijn niet echt zou zijn en dat we ons, plat gezegd, maar een beetje aanstellen. Hij spreekt bij deze pijnen, die dus hun oorsprong hebben in de hersenen en niet in het lichaam hoewel het wel zo voelt, over het Mind Body Syndrome (MBS). Samenvattend, en voor zover ik dat nu kan zeggen na het lezen van de helft van het boek, stelt hij dus:

- Je hebt pijn door fysieke schade (gebroken been, kanker, infectie etc)
- Je hebt, dikwijls chronische, pijn veroorzaakt door signalen uit de hersenen die niet meer correleren met fysieke schade.
- De Mind is hierbij de oorzaak van pijn (een syndroom) in het lichaam (Body).

Schubiner probeert vervolgens de lezer te helpen door als het ware de hersenen te herprogrammeren zodat de chronische pijn minder wordt of zelfs helemaal verdwijnt.

ECIW-studenten zullen niet vreemd opkijken van deze visie. Lees bijvoorbeeld de werkboekjes van vandaag maar eens:

“Les 330

Ik zal mezelf vandaag geen pijn meer doen.

Laten we deze dag vergeving aanvaarden als onze enige functie. Waarom zouden we onze denkkeest aanvallen en hem beelden geven van pijn? Waarom zouden we hem leren dat hij machteloos is, wanneer God Zijn macht en Liefde aanreikt en hem uitnodigt te nemen wat reeds het zijne is? De denkkeest die bereid is gemaakt de gaven van God te aanvaarden, is tot de geest hersteld, en breidt zijn vrijheid en zijn vreugde uit, zoals het de Wil is van God, verenigd met die van hem. Het Zelf dat God geschapen heeft kan niet zondigen en kan daarom niet lijden. Laten we er vandaag voor kiezen dat Hij onze Identiteit is, en zo voorgoed ontsnappen aan alles wat de droom van angst ons schijnbaar biedt.

Vader, Uw Zoon kan niet worden gekwetst. En als we denken dat we lijden, verzuimen we slechts onze ene Identiteit te kennen, die we delen met U. We willen daar vandaag naar terugkeren om voorgoed van al onze vergissingen te worden bevrijd, en te worden verlost van wat we dachten dat we waren.”

Gisteren schreef ik in algemene zin over de ellende die we soms ervaren in deze wereld. Pijn is hierin natuurlijk een hoofdrolspeler. Ik gaf aan dat sommige leraren adviseren om het onvermijdbare, en dit is hoe we pijn toch dikwijls zien, maar te accepteren. Schubiner legt zich hier dus niet bij neer. Ik zie zijn visie als een opstapje naar de radicale visie van ECIW. Het aardige van zijn insteek is dat je uitgenodigd wordt om zijn aanpak te proberen waarbij je kunt gaan ervaren dat inderdaad geldt: “mind over body”. Ofwel; door je hersenen te herprogrammeren kun je daadwerkelijk ervaren dat pijnklachten verminderen of zelfs helemaal verdwijnen.

Nu denkt en schrijft Schubiner nog als materialistisch ingestelde wetenschapper en stelt hij mind gelijk aan hersenen. Voordeel hiervan is dat we ons er gemakkelijk in kunnen vinden want in feite gaan talloze ECIW-studenten ook nog uit van een soort hybride mind-body-visie. Je ziet deze visie terug in ons taalgebruik waarbij we onderscheid maken, net als Schubiner, tussen somatische, psychische en psychosomale klachten. Ofwel, echt lichamelijke (somatische) klachten zoals een gebroken been, echt psychische klachten (zoals angst) en psychosomatische klachten waarbij we denken aan spanningshoofdpijn, burn-out, maagzweer, hoge bloeddruk enzovoort.

Jezus gaat verder, veel verder. Hij ontkent niet dat wij momenteel lichamelijkheid *ervaren* maar hij leert ons dat we 100% mind zijn. We zijn mind die meent een lichaam te zijn of een lichaam te hebben. We maken het lichaam dikwijls nog te echt. We zijn 100% mind en dromen een lichaam te zijn/hebben maar deze droom is 0% echt.

Schubiner stelt dat pijn soms een keuze is.
Jezus stelt dat lichamelijkheid altijd een keuze is.

Jezus is niet van de waterige compromissen. Hij stelt niet dat we zowel geest als lichaam zijn. Het is niet anders dan ons bijgeloof dat bestaansgrond biedt aan de echtheid van het lichaam. Echte genezing, zoals Jezus die aanbiedt, wordt al beschreven in wonderprincipe #17:

“Wonderen overstijgen het lichaam. Het zijn plotselinge verschuivingen naar onzichtbaarheid, weg van het lichamelijke niveau. Dat is de reden waarom ze genezen.”

Ergens anders zegt hij dat onder normale omstandigheden we ons lichaam niet of nauwelijks opmerken. Het is niet meer dan een neutraal, pijnloos, communicatiemiddel waarmee we liefde mogen uitdrukken naar elkaar zolang we wensen te spelen met droombeelden. Maar uiteindelijk zullen we *“verlost worden van wat we dachten dat we waren”*.

Maar goed; stap voor stap. Verlossing betekent niet het ontkennen van wereld, lichaam en pijn om hier uit angst zo snel mogelijk vanaf te willen komen. Verlossing is geen vlucht, en rustig en zonder angst de vermeende ellende onder ogen komen kan, ook volgens Schubiner, bevrijdend werken. Zo bezien is er wel degelijk een rol weggelegd voor acceptatie, zolang dit maar geen doffe berusting wordt en we blijven hopen- en vertrouwen op vergeving, het einde van pijn en lijden, en op de uiteindelijke verlossing en terugkeer naar Thuis.

Verlossing uit de kooi van ons bijgeloof

Er zit zo'n mooie opbouw in de werkboeklessen. Les 260 draagt de titel: "Laat ik me herinneren dat God mij geschapen heeft". Het gaat over het vaststellen van onze ware identiteit: we zijn geestelijke wezens. Jezus kent onze reactie op dit gegeven en volgt na les 260 dan ook direct met een verhandeling over wat wij geloven dat we zijn: lichamelijke wezens die een geest hebben of, als je het accent anders wilt leggen, geestelijke wezens die een lichaam hebben. Nou, laten we eens kijken hoe Jezus ons lichaam ziet (Inleiding 5):

Het lichaam is een hek dat de Zoon van God zich verbeeldt te hebben neergezet om delen van zijn Zelf af te scheiden van andere delen. Binnen dit hekwerk denkt hij te leven, om te sterven als dat afbrokkelt en uiteenvalt.

Jezus ziet het lichaam als een maaksel van onszelf, als een hek dus als een beperking. Hij ontkent niet dat wij een hek bedacht hebben, en hij vraagt ook niet van ons om dat wel te doen, maar hij juicht ons geloof in hekwerken, in afgescheidenheid niet bepaald toe. Maar er is goed nieuws. Direct met ons niet zo handige verlangen om te geloven in hekwerken ontstond de mogelijkheid om middels dit hekwerk de terugweg naar onze ware identiteit te gaan ontdekken. Eerst benadrukt Jezus echter nog de illusoire aard van het lichaam:

Het lichaam is een droom. Zoals andere dromen schijnt het soms een beeld van geluk te schilderen, maar kan het heel plotseling omslaan in angst, waaruit iedere droom ontstaat. Want alleen liefde schept in waarheid, en de waarheid kan nooit bang zijn. Gemaakt om beangstigend te zijn, moet het lichaam wel het doel dienen dat eraan gegeven is. Maar wij kunnen het doel veranderen waaraan het lichaam zal gehoorzamen, door anders te gaan denken over waartoe het dient.

Dan volgt het meesterlijke antwoord van God, van de Heilige Geest:

Het lichaam is het middel waardoor Gods Zoon zijn innerlijke gezondheid hervindt. Hoewel het gemaakt werd om hem zonder ontsnappingsmogelijkheid in te sluiten in de hel, is nu het hemelse doel voor het najagen van de hel in de plaats gekomen. De Zoon van God reikt zijn broeder de hand om hem te helpen samen met hem de weg te gaan. Nu is het lichaam heilig. Nu dient het om de denkkeest te genezen, terwijl het gemaakt was om die te doden.

In deze tekst ligt zoveel besloten omdat hij niet alleen geldt voor ons lichaam maar voor de hele wereld. Door in de droom, via ons lichaam en in de wereld, wonderwerker te worden, dus liefde te laten stromen, kunnen we gaan ontdekken dat we liefde zijn, dat we eigenlijk onkwetsbare geestelijke wezens zijn. Zo wordt wat wij wilden gebruiken om onze afgescheidenheid te bewijzen, een middel om de terugweg te vinden.

Soms ageren mensen heel fel als ik hen wijs op de droom-aard van het lichaam juist vanwege het feit dat we het nu kunnen gebruiken om onze vergissing te corrigeren. Maar een beperking, een hek, is geen doel op zich maar een manier om te ervaren hoe groot de opluchting is als we het weghalen. Een vogel die opgesloten is geweest in een kooi zal zijn hervonden vrijheid goed waarderen, maar dat maakt de kooi op zich niet gewenst.

We kunnen als cursus-studenten menen dat we lichaam en geest zijn en dat het doel van wonderen is om gelukkige lichaam-geest-mensen te worden. Dit is in feite vergelijkbaar met

de houding van klassieke christenen. We bidden om leiding van God, zijn hem dankbaar, maken ons (godzijdank) druk om het welzijn van anderen en de wereld, en hopen later (in de hemel!) ooit een keer helemaal gelukkig te worden. Ik moet erkennen dat ik deze beperking van ECIW meer waardeer dan een ontkenning van lichaam en wereld waar ik in deze serie blogs veelvuldig tegen ageerde.

Maar ECIW is meer dan Christelijk-geloof-2.0. Het is meer dan een opfrisbeurt van ons lichamelijke bestaan. Het is een oproep tot ontwaken uit de droom van afgescheidenheid, ontwaken uit het geloof als sterfelijke wezens gevangen te zitten in tijd en ruimte. Als we deze grootse visie gemakshalve of uit praktische overwegingen (“we hebben er toch nog niets aan”) maar voorlopig parkeren dat doen we onszelf ernstig tekort.

In ECIW zelf maar zeker in Een Cursus van Liefde en in de boeken van Sebastian Blaksley zien we waartoe we echt geroepen zijn. We zijn niet geroepen om nieuwe gelovigen te worden die hopen op een wat betere toekomst maar om verlossers van de wereld te worden, medescheppers van de nieuwe wereld. Dit vergt herkenning en erkenning van de macht van de mind om te creëren. Waar we eerst sterfelijke lichamen bedachten mogen we nu godzijdank zelfs via onze bedenksels leren dat we meer zijn dan de bedenkers van hekjes en kooien.

Ik wil deze blog niet (veel) te lang maken maar ik nodig je van harte uit om de inleiding 12 te lezen van de werkboeklessen. Hier alleen de eerste zinnen:

12. Wat is het ego?

Het ego is afgoderij, het teken van een beperkt en afgescheiden zelf, geboren in een lichaam, en gedoemd te lijden en zijn leven te eindigen in de dood. Het is de ‘wil’ die de Wil van God als vijand ziet en een vorm aanneemt waarin die wordt ontkend...

Ik laat het aan Jezus om ons te verblijden met een verlossend inzicht:

“Les 331

Er is geen conflict, want mijn wil is die van U.

Hoe dwaas, Vader, te geloven dat Uw Zoon de oorzaak van zijn eigen lijden zou kunnen zijn! Zou hij een plan kunnen maken voor zijn verdoemenis en achtergelaten worden zonder een zekere weg naar zijn bevrijding? U hebt mij lief, Vader. U zou me nooit eenzaam achter kunnen laten, om te sterven in een wereld van wreedheid en pijn. Hoe zou ik kunnen denken dat Liefde Zichzelf verlaten heeft? Er is geen andere wil dan de Wil van de Liefde. Angst is een droom en heeft geen wil die in conflict kan zijn met die van U. Conflict is slaap, en vrede is ontwaken. Dood is een illusie, leven eeuwige waarheid. Er is geen verzet tegen Uw Wil. Er is geen conflict, want mijn wil is die van U.

Vergeving laat ons zien dat Gods Wil Eén is en dat wij die delen. Laten we kijken naar de heilige taferelen die vergeving ons vandaag laat zien, zodat we de vrede van God mogen vinden. Amen.”

Eigen schuld, dikke bult?

Als je wat jaren actief bent in de ECIW-gemeenschap en als je bijeenkomsten bezoekt of rondkijkt in Facebook-groepen dan zie je één grote kwestie waar elke student mee worstelt. Jezus legt uit dat wat wij ons lichaam en de wereld noemen geen op zichzelf staande zaken zijn maar projecties binnen de mind. Op zich is dit al lastig te bevatten; zie ook mijn laatste blogs over het lichaam. Maar goed; menig student wil dit nog wel enigszins geloven als aardig metafysisch theorieetje.

Vervelender wordt het als Jezus ons persoonlijk lijkt aan te spreken en ons lijkt te verwijten dat we persoonlijk verantwoordelijk zijn voor ziekten en rampspoed die ons overkomt in dit lichaam en in deze wereld. Zo staat in werkboekles 136:

2. Ziekte is geen toevalligheid. Zoals elke verdediging, is ze een waanzinnig middel tot zelfmisleiding.

Lang verhaal kort: we krijgen sterk de indruk dat we zo stom zijn om ziektes en ellende over onszelf af te roepen dus dat we schuldig zijn aan onze eigen misère. Hoe moeten we ons toch verhouden tot deze kwestie? De emoties kunnen hoog oplopen als het hierover gaat. Heb ik mijn ziekte zelf gekozen? En hoe zit het dan met een kindje dat ernstig ziek wordt of overlijdt? Er bestaat toch zoiets als noodlot? Er zijn FB-leden die hier jarenlang mee worstelen en haast wanhopig proberen om anderen van de harteloosheid van deze visie te overtuigen.

Om te beginnen is het heel dubbel. Want stel je voor dat we tot de conclusie komen dat we niks kunnen doen aan ellende. Dat we het slachtoffer zijn van de wereld die we zien. Pfff; we zijn dan “off the hook”, voor het moment althans. Want feitelijk zijn we terug bij af en direct poppen de dilemma’s op waar het christendom al eeuwen mee worstelt: waarom heeft God zo’n snert wereld gemaakt en ons hierin gezet om te sterven? En juist deze kwestie heeft Jezus in ECIW de wereld uit proberen te helpen; God is één en al liefde, en wij zijn dat ook.

Verder nu. Wat me opvalt is dat we vooral gaan steigeren als we vinden dat iets niet goed gaat. Waarom word ik ziek? Wat heb ik verkeerd gedaan? Anderen hebben nergens last van dus die zijn kennelijk minder stom dan ik. Als ik zou weten wat ik fout doe dan zou ik dit direct corrigeren zodat ik pijnvrij verder kan met mijn leven. Tja. We kijken niet zorgvuldig genoeg naar de kwestie. Want ook die zogenaamde gezonde mensen geloven over het algemeen dat ze een lichaam zijn en vergissen zich hierin volgens Jezus. Er is geen rangorde in wonderen en ook niet in vergissingen: het is net zo onjuist te geloven dat je een ziek lichaam bent als om te geloven dat je een gezond lichaam bent. Als je denkt dat jouw bestaan afhangt van zuurstof, voedsel en water dan vergis jij je ook. Dat hele gebeuren waarbij we geloven dat we lichamen zijn die, al dan niet gezond, een tijdje rondlopen op aarde om vervolgens te sterven is bijgeloof; een droom, zoals Jezus het noemt.

Dan de volgende stap. We maken het persoonlijk. Waar we, hopelijk, na bijna 50 blogs een beetje gevoel voor hebben gekregen is dat we geen afgescheiden wezen zijn dat zijn hele wereld droomt. We zijn wezens die onlosmakelijk verbonden zijn met onze Bron en met elkaar. We zijn de Zonen binnen het Zoonschap. We leveren als het ware allemaal een bijdrage aan een collectieve nachtmerrie van afgescheidenheid en dus van kwetsbaarheid, sterfelijkheid en ellende. “Aha”, kunnen we nu opgelucht uitroepen: “dan ben ik het

slachtoffer van een collectieve nachtmerrie en kan ik er dus niks aan doen!”. Typisch ego, typisch de manier waarop we denken. We denken in of-of termen: of ik ben schuldig of ik ben slachtoffer. Maar dit uiterste klopt ook niet want je speelt wel een rol in de droom.

Allemaal goed en wel, maar hoe kunnen we dan handen en voeten geven aan zo’n en-en verhaal? Ik wil de zaak niet over simplificeren noch me verbeelden dat ik dat even kan uitleggen. Ik kan hooguit vertellen hoe ik hiermee omga.

- Ik weiger mezelf te beschuldigen voor mijn kwalen. Hierbij vertrouw ik op de woorden van Jezus die zegt dat ik een zondeloos en geliefd kind van de vader ben. Zodra ik een schrille, beschuldigende stem hoor dan weet ik dat ik het ego aan de lijn heb. Ik probeer niet weg te lopen, kijk het ego aan en zeg: “dit klopt niet, ik ben geen sukkel, ik ben de geliefde zoon van de Vader.
- Ik stel vast dat ik met één ding zeker aan de slag kan; met de vraag hoe ik me wil verhouden tot wat me lijkt te overkomen. Dit is mijn ingang, dit is mijn kans! Praktisch komt het erop neer dat ik mijn mond houd, een pittige opgave voor mij. Ik zwijg en stel mijn vertrouwen op Jezus. “Heer, leer me met uw ogen zien”. Vergeven dus.

We zijn als Zonen en als Zoonschap in slaap gevallen en dromen een nachtmerrie. Word je boos op een kind dat een nare droom droomt? Natuurlijk niet! Je omarmt het, koestert het, streelt het en geeft een zacht kusje op zijn voorhoofd zodat het de oogjes opslaat en beseft dat het veilig is bij papa of mama. Dat is de manier waarop we onze troost mogen zoeken bij onze Vader-Moeder-God.

Kijk eens naar de titel van werkboekjes 137 die nu volgt: *Wanneer ik genezen word, word niet ik alleen genezen*. Zie je die samenhang tussen jezelf en het Zoonschap? Voel je de diepe verbondenheid die we hebben met elkaar. We zijn aan elkaar gegeven om te ontwaken uit de droom waarin we ons alleen en machteloos voelden zodat we samen opgelucht adem kunnen halen en genieten van onze ware identiteit.

Als afsluiting bedank ik Jezus voor de werkboekjes van vandaag waarin de hoop gloort aan de horizon.

Les 332

Angst bindt de wereld. Vergeving maakt haar vrij.

Het ego maakt illusies. De waarheid maakt zijn boze dromen ongedaan door ze weg te schijnen. De waarheid brengt nooit een aanval voort. Ze is er gewoon. En door haar aanwezigheid wordt de denkkeest teruggedreven uit fantasieën en ontwaakt hij tot wat werkelijk is. Vergeving nodigt deze aanwezigheid uit binnen te komen en haar rechtmatige plaats in de denkkeest in te nemen. Zonder vergeving is de denkkeest geketend, en gelooft hij in zijn eigen nietigheid. Maar mét vergeving schijnt het licht door de droom van de duisternis heen en biedt hem hoop en schenkt hem het middel om de vrijheid die zijn erfgoed is te verwezenlijken.

Wij willen de wereld vandaag niet opnieuw binden. Angst houdt haar gevangen. Maar Uw Liefde heeft ons het middel gegeven om haar vrij te maken. Vader, we willen haar nu

bevrijden. Want wanneer we vrijheid aanbieden, wordt ze ons gegeven. En we willen geen gevangenen blijven terwijl U ons vrijheid aanreikt.

Terug naar het Paradijs

We zijn geschapen als uitbreidingen van Liefde. De cursus noemt ons Gedachten van God. Dat vind ik zo'n mooie omschrijving. Onze gedachten zijn vluchtig en voorbijgaand, maar die van God zijn eeuwig. Onze gedachten zijn onbetekenend en nietig, die van God zijn als de stralen van de zon. Maar voelen wij ons ook Kinderen van de Vader? Of is het slechts iets dat we lezen en mooi vinden klinken maar hebben we er geen gevoel voor?

In het eerste boek van de Bijbel staat een mooi verhaal over twee bomen met vruchten. Het verhaal over de Boom des Levens en de Boom van de Kennis van Goed en Kwaad. God gaf Adam en Eva toestemming om van alle bomen in de tuin te eten, behalve van de Boom van de Kennis van Goed en Kwaad. Hij waarschuwde hen dat als ze van deze boom zouden eten, ze zeker zouden sterven. Het verhaal is je waarschijnlijk bekend. Een sluwe slang overtuigt Eva om toch maar een hapje te nemen van de verboden vrucht en zij haalt op haar beurt Adam over om hetzelfde te doen. Op dat moment werden hun ogen geopend en beseften ze dat ze naakt waren. Ze verborgen zich voor God uit schaamte.

In mijn beleving illustreert dit verhaal een gebeurtenis in onze mind. Het laat zien wat er gebeurt als we als het ware met onze rug naar het licht gaan staan; als we liefde de rug toekeren. Liefde omarmt en sluit niemand uit. Liefde veroordeelt niet. Echter, op het moment dat wij deze liefde niet meer tot ons nemen en kiezen voor voorwaardelijke liefde in plaats van voor onvoorwaardelijke liefde, dan zijn de rapen gaar. Je kunt ook nu van binnen voelen wat een oordeel met je doet, zeker als dit een negatief oordeel is over een broeder of zuster. Je voelt je van binnen verhard en je merkt dat je een afstand gaat ervaren tussen die ander daar en jijzelf hier. Je laat op zo'n moment afgescheidenheid geboren worden en daarmee maak je zelf een denkbeeldige grens tussen jouzelf en anderen. Zo snij je je in je beleving af van je eeuwige Bron, van je wortels, en waan je je een tijdelijk en kwetsbaar wezen. De Bijbel zegt het zo mooi: je voelt je naakt. Je voelt je kwetsbaar, zelfs voor de blik van een ander, en je zoekt naar middelen om jezelf te beschermen, symbolisch uitgedrukt in het proberen te bedekken van je naaktheid. Geloof in de mogelijkheid van aanval en verdediging zijn geboren.

God heeft ons niet voor straf uit de paradijselijke toestand gegooit; we hebben door onze keuze om te oordelen onszelf een geloof aangepaat van kwetsbaarheid en sterfelijkheid. We zijn gaan geloven in zonde, afgescheidenheid, een voelen ons hierdoor schuldig. Wie schuldig is vreest straf en vindt het prettig om deze schuld van zich af te wentelen op een ander. Adam deed het ons voor toen hij tegen God zei: *“De vrouw die U mij gegeven hebt om bij mij te zijn, die heeft mij van die boom gegeven en toen heb ik gegeten.”*

We plaatsen een Bijbelverhaal als dit het liefst in een ver verleden zodat we er wat afstandelijk om kunnen glimlachen. Leuk geprobeerd; maar het verhaal is springlevend in onze eigen mind. We zijn vergeten wie we zijn, wanen ons naakt en kwetsbaar en beschuldigen alles en iedereen, inclusief en soms zelfs vooral, onszelf. Daardoor zijn we bang geworden, een angst die ons hele droomleven bepaalt en overheerst.

In de Bijbel en in ECIW wijst Jezus ons de weg terug naar Huis, naar de Liefde. Liefde is hierbij middel en doel en de praktische uitvoering hiervan heet vergeving. Vergeving is stoppen met oordelen en je openen voor de liefde die nog steeds ergens in je hart woont. Je bent geroepen om je oorspronkelijke bestemming te herinneren en weer op te pakken, om een

kanaal van- en voor liefde te zijn. Jezus vertelt in werkboekles 332 hoe het verhaal van Adam en Eva dan zal aflopen. Een happy end!

Les 332

Angst bindt de wereld. Vergeving maakt haar vrij.

Het ego maakt illusies. De waarheid maakt zijn boze dromen ongedaan door ze weg te schijnen. De waarheid brengt nooit een aanval voort. Ze is er gewoon. En door haar aanwezigheid wordt de denkkeest teruggeroepen uit fantasieën en ontwaakt hij tot wat werkelijk is. Vergeving nodigt deze aanwezigheid uit binnen te komen en haar rechtmatige plaats in de denkkeest in te nemen. Zonder vergeving is de denkkeest geketend, en gelooft hij in zijn eigen nietigheid. Maar mét vergeving schijnt het licht door de droom van de duisternis heen en biedt hem hoop en schenkt hem het middel om de vrijheid die zijn erfgoed is te verwezenlijken.

Wij willen de wereld vandaag niet opnieuw binden. Angst houdt haar gevangen. Maar Uw Liefde heeft ons het middel gegeven om haar vrij te maken. Vader, we willen haar nu bevrijden. Want wanneer we vrijheid aanbieden, wordt ze ons gegeven. En we willen geen gevangenen blijven terwijl U ons vrijheid aanreikt.

De allemansvriend

Moeten we iedereen even aardig vinden, allemansvrienden zijn? Het beantwoorden van deze vraag veronderstelt dat het nu nog niet het geval is en als we eerlijk zijn dan klopt dit ook; we hebben zo onze voorkeuren bij het kiezen van onze vrienden. Ik las ooit ergens een vuistregel die stelde dat door de bank genomen we één derde van de mensen die we tegenkomen wel aardig vinden, één derde vinden we niet aardig en tegenover de rest staan we tamelijk neutraal of onverschillig. Het omgekeerde geldt dan ook bij hoe anderen aankijken tegen ons.

Ik moest denken aan het dierenrijk. Zouden er in een school sardientjes ook speciale vriendschappen bestaan? Ik betwijfel het. Bij hogere diersoorten zie je het wel weer een beetje terug; ik denk aan een groep apen. Maar wij mensen zijn wel heel erg divers en verschillend. Er zijn bijvoorbeeld rustige, vriendelijke en nadenkende mensen en er zijn schreeuwerige, te aanwezige of zelfs agressieve mensen. Er zijn oneindig veel typen mensen en ik wil ze niet bepaald allemaal even graag voor de koffie uitnodigen.

Iets dergelijks geldt voor familieleden. Zelf zit ik daar wat dubbel in. Aan de ene kant ben ik een familie-man en geniet ik van het zien van mijn oude moeder, mijn zussen en vooral mijn dochters maar ook van de familie van mijn partner. Aan de andere kant zijn er ook neven, nichten, tantes en ooms waar ik helemaal niets op tegen heb, maar waarbij ik niet bepaald investeer in het onderhouden van contact. Daarentegen zijn er veel vrienden waar ik me toe aangetrokken voel en waar ik graag mee afspreek.

Gisteren schreef ik over oordelen en hoe dit ervoor zorgt dat we door het veroordelen van anderen ook zorgen voor verharding in onszelf. Het vergroot ons gevoel van afgescheidenheid en dat is nu juist de richting die we niet op willen als we verbinding willen ervaren en gelukkig zijn. Ik ervaar hierin een spanning tussen wat ik zie als de opdracht van Jezus (“heb lief” of “wees een wonderwerker”) en mijn aardse, voor mijn gevoel, ingebakken neigingen.

Dit opmerken is wat mij betreft een eerste stap. Vervolgens probeer ik te voelen wat deze neiging in me bewerkstelligt. Dat kan genoemde verharding zijn maar nu moeten we heel eerlijk zijn. Want vinden we die verharding altijd onaangenaam? Soms vinden we het gewoon “lekker” om eens flink af te geven op een ander. Als we hierin medestanders vinden, door bijvoorbeeld te roddelen, dan kan er zelfs een gevoel ontstaan van een soort groepssuperioriteit die we koesteren. Zo worden oorlogen geboren want er is geen rangorde in illusies. We gaan oordelen op grond van nationaliteit, etniciteit, geloof, genderidentiteit en ga maar door. We dwalen zo steeds verder af van Jezus’ grote gebod: heb je naasten lief als jezelf.

Maar geforceerd liefhebben lukt me niet. Dat voelt onecht. Wat wel werkt is het opmerken van die innerlijke verharding die optreedt als ik een oordeel over je vel. Ik heb ook gemerkt dat, na het opmerken hiervan, het helpt om mezelf toe te spreken en te zeggen: “dit wil ik niet langer”. Ik merk dan de ambivalentie op in mezelf; een spanningsveld. Maar er is goed nieuws. Zodra opmerk dat dit toch niet goed voelt en bereid ben te genezen, dan kan ik hulp krijgen vanuit de Bron. Ik kan bidden tot de Vader of hulp vragen aan Jezus of de Heilige Geest om met liefdevolle ogen te kijken. Dan vindt er een transformatie plaats waarbij ik meer de overeenkomsten ga zien tussen de ander en mijzelf. Ik zie dat we allebei onze eigenaardigheden hebben en dat dit niet meer en niet minder dan onze tijdelijke verschijningsvorm is. Het lukt dan beter om hieraan voorbij te zien en uit te komen op die

cursus-wijsheid: ik zie alleen uitingen van liefde of een roep om liefde. Christenen noemen deze omslag “bekering”. We stonden met onze rug naar de zon en zagen de harde schaduwen van ons oordeel. Maar onze Vader heeft ons iets veel beters te bieden. Lees maar

Les 334

Vandaag maak ik aanspraak op de gaven van vergeving.

Ik zal geen dag langer wachten om de rijkdommen te vinden die mijn Vader mij biedt. Illusies zijn allemaal zinloos, en dromen zijn al voorbij op het moment dat ze worden geweven uit gedachten die berusten op onjuiste waarnemingen. Laat ik vandaag niet weer zulke povere geschenken aannemen. Gods Stem biedt de vrede van God aan allen die luisteren en ervoor kiezen Hem te volgen. Dit is vandaag mijn keuze. En dus ga ik de rijkdommen vinden die God me geschonken heeft.

*Ik zoek alleen het eeuwige. Want Uw Zoon kan met niets minder dan dat tevreden zijn. Wat anders kan daarom zijn vertroosting zijn dan datgene wat U zijn verbijsterde denkgeest en angstig hart aanbiedt, om hem zekerheid te geven en vrede te brengen? **Vandaag wil ik mijn broeder zonder zonde zien. Dit is Uw Wil voor mij, want zo zal ik mijn eigen zondeloosheid zien.***

Zeg toch eens bondig hoe het zit!

Dit advies kreeg ik van een zuster die mijn blogs wel erg lang vond en daardoor slecht leesbaar. Gelukkig hoef ik dat niet te doen want Jezus heeft het al voor me gedaan in het begin van Een Cursus in Wonderen. Zijn bondige samenvatting luidt:

“Waar de Cursus over gaat

Niets werkelijks kan bedreigd worden.

Niets onwerkelijks bestaat.

Hierin ligt de vrede van God.”

Hopelijk met Jezus' welbevinden ben ik zo vrij om zijn woorden te lenen om kort aan te geven wat ik in zoveel blogs probeer duidelijk te maken:

“Ik ben hier alleen om werkelijk behulpzaam te zijn.

Ik ben hier om Hem te vertegenwoordigen die mij gezonden heeft.

Ik hoef me geen zorgen te maken om wat ik zal zeggen of wat ik moet doen, want Hij die mij gezonden heeft zal mij leiden.

Ik ben tevreden daar te zijn waar Hij me wenst, wetend dat Hij me vergezelt.

Ik zal genezen zijn, wanneer ik me door Hem laat leren hoe ik anderen genees.”

In deze twee passages staan de ultieme werkelijkheid en de weg naar herkenning hiervan uitgelegd. Zo, klaar; niks meer aan toevoegen. Onthoud dit en leef er naar en veel succes! Wie dit nu helemaal gerealiseerd heeft, heb ik niets meer te zeggen. Aan wie toch niet helemaal zeker is van zichzelf geeft Jezus een dikke cursus en probeer ik op mijn manier enigszins behulpzaam te zijn door te delen hoe mijn weg met Een Cursus in Wonderen verloopt.

Ik heb gemerkt dat ik de uitleg en herhalingen in Een Cursus in Wonderen nog goed kan gebruiken. Kennelijk zijn er enkelen die “het” in één keer zien en geen ECIW of wat dan ook meer nodig hebben. Maar ik ben een trage leerling of misschien is het juiste woord wel “eigenwijs”. Deze eigenwijsheid afleren neemt tijd in beslag voor de meeste studenten en Jezus weet dit. Oude, hardnekkige, patronen loslaten kan gepaard gaan met weerstand en angst. In het vervolg van ECIW, Een Cursus van Liefde (ECvL), besteedt Jezus aandacht aan het tijdrovende proces van ont-leren. Met behulp van ChatGpt geef ik hier deze samenvatting aan je:

“Het begrip *ont-leren (unlearning)* in *Een Cursus van Liefde* verwijst naar het proces van het loslaten van valse overtuigingen, verkeerde denkpatronen en oude gewoonten die voortkomen uit het ego of conditioneringen. Het is een essentieel onderdeel van spirituele transformatie, waarbij ruimte wordt gemaakt voor een nieuwe manier van zijn en denken die gebaseerd is op liefde, waarheid en eenheid.

Wat betekent *ont-leren*?

1. **Loslaten van oude overtuigingen:** Ont-leren betekent dat je bewust afscheid neemt van overtuigingen die je hebt aangeleerd, maar die niet langer de waarheid weerspiegelen (C:23.23).

2. **Ruimte creëren voor nieuwe inzichten:** Het proces gaat gepaard met het openen van je geest voor nieuwe manieren van begrijpen en ervaren, waarbij oude concepten vervangen worden door een nieuwe visie op waarheid (C:23.24, T2:9.2).
3. **Ontdoen van dualiteit en oordeel:** Ont-leren helpt om innerlijke conflicten en polaire denkpatronen op te lossen, zodat je meer in lijn komt met de waarheid van je wezen (C:23.24, C:23.28).
4. **Ervaringen als leermomenten zien:** Alle situaties worden gezien als kansen om te ont-leren en te groeien in bewustzijn, wat leidt tot grotere innerlijke vrijheid en eenheid (C:25.19, C:23.25).

Waarom kost *ont-leren* tijd?

Het ont-leren kost tijd omdat:

1. **Diepgewortelde patronen:** Overtuigingen en patronen die we als ‘waarheid’ hebben aangenomen, zitten vaak diep verankerd in ons bewustzijn en ons dagelijkse functioneren. Deze patronen vereisen een bewuste en herhaalde inspanning om losgelaten te worden (T3:14.12).
2. **Weerstand van de geest:** De geest is vaak gehecht aan controle en bekende structuren, en verzet zich tegen verandering (C:23.25, T2:9.12). Dit verzet is een teken dat ont-leren plaatsvindt.
3. **Ervaring en oefening nodig:** Ont-leren gaat niet alleen over het intellectueel begrijpen van nieuwe concepten, maar over het ervaren en integreren ervan in het dagelijks leven (C:25.24).
4. **Frustratie:** Het proces kan emotioneel uitdagend zijn. Je kunt gevoelens van frustratie, schuld of schaamte ervaren terwijl je oude lessen loslaat. Deze gevoelens zijn signalen dat ont-leren plaatsvindt (C:24.1, C:25.19).
5. **Een cyclisch proces:** Ont-leren is een doorlopend proces. Het kan lijken alsof je dezelfde lessen herhaalt totdat ze volledig geïntegreerd zijn (T3:10.7).

Hoe ondersteunt *Een Cursus van Liefde* het proces van ont-leren?

- **Zachte begeleiding:** Het benadrukt dat ont-leren geen harde of pijnlijke ervaring hoeft te zijn, maar een proces van zachte overgave en ontvankelijkheid (C:24.1).
- **Aandacht voor weerstand:** Het spoort aan om weerstand te herkennen, maar er niet mee te vechten. In plaats daarvan word je aangemoedigd om terug te keren naar je toewijding aan eenheid (C:23.25).
- **Gecombineerd leren en ont-leren:** Het proces wordt gezien als een simultane beweging van loslaten en vernieuwen, waarbij oude patronen worden vervangen door een dieper begrip van liefde en waarheid (T2:6.2, T3:10.14).

Samengevat is *ont-leren* in *Een Cursus van Liefde* een essentieel en transformerend proces dat ons dichtert bij onze ware aard en het besef van eenheid brengt. Het vraagt tijd en geduld, maar biedt uiteindelijk de bevrijding van de beperkingen van het ego en toegang tot een leven geleid door liefde en waarheid.”

Na deze lange (😊) uitleg waag ik het toch om hieronder nog de werkboekjes van vandaag te geven als “de zoveelste” herhaling van Jezus van het belang van vergeving en van het zien van de zondeloosheid van onze broeders. Ik wens je geduld en vooral liefde.

“Les 335

Ik kies ervoor mijn broeders zondeloosheid te zien.

Vergeving is een keuze. Ik zie mijn broeder nooit zoals hij is, want dat gaat waarneming verre te boven. Wat ik in hem zie is slechts wat ik wens te zien, omdat het staat voor wat ik wil dat de waarheid is. Alleen hierop reageer ik, hoezeer ik ook door uiterlijke gebeurtenissen schijn te worden gedreven. Ik kies ervoor te zien wat ik wil zien, en dat en dat alleen zie ik. Mijn broeders zondeloosheid toont me dat ik die van mijzelf wil zien. En ik zal die zien omdat ik ervoor gekozen heb mijn broeder in dat heilige licht te aanschouwen.

Wat anders zou de herinnering van U bij mij kunnen terugbrengen dan het zien van mijn broeders zondeloosheid? Zijn heiligheid herinnert mij eraan dat hij als één met mij en zoals ik geschapen werd. In hem vind ik mijn Zelf, en in Uw Zoon vind ik ook de herinnering van U”

Dank Jezus voor de metafysica van ECIW!

Gisteren had ik het over het feit dat sommige studenten een hekel hebben aan de uitgebreidheid van Een Cursus in Wonderen (ECIW). “Hoe ingewikkeld kan de waarheid zijn?”, vragen ze zich af. “Gewoon telkens hulp vragen aan de Heilige Geest, dat is alles!”. Het klopt ook, de waarheid kan niet ingewikkeld zijn. Maar wij kunnen het wel ingewikkeld maken voor onszelf en vanuit zijn grote liefde voor ons heeft Jezus ons een uitgebreide handleiding gegeven om onze zelfgemaakte en aangeleerde bedenksels te ont-leren: ECIW. Velen menen dit niet nodig te hebben, velen overschatten zichzelf hierin.

Iets dergelijks zie ik gebeuren rond de metafysica van ECIW. Een zorgvuldige lezer merkte op dat nergens in de cursus het woord “metafysica” voorkomt. Nu klopt dit maar deels want het wordt wel genoemd in de “Ten geleide van de Nederlandse vertaling”, waar staat:

“Als een van de dragende concepten van de metafysica van de Cursus moest de vertaling van “mind” duidelijk onderscheiden worden van die van “spirit”.

Wat is metafysica? Metafysica is een tak van de filosofie die zich bezighoudt met de fundamentele aard van de werkelijkheid en het bestaan. Het onderzoekt vragen die verder gaan dan de fysieke wereld en de empirische wetenschap, zoals de aard van het zijn, de structuur van de werkelijkheid, de aard van tijd en ruimte, en de relatie tussen geest en materie. Metafysica probeert de diepere principes en oorzaken van de werkelijkheid te begrijpen, vaak door middel van abstracte en conceptuele analyse.

Als je ook meer enigszins bekend bent met ECIW dan zie je dat de kern van de visie die in dit boek gepresenteerd wordt zo’n beetje samenvalt met het woord metafysica. Ik noemde de weerstand tegen teksten die handelen over de metafysica van de cursus al in de eerste blogs van deze serie. Menig student vindt metafysica lastig en geeft de voorkeur aan een paar simpele handvatten om met de cursus in het dagelijks leven aan de slag te gaan. De talloze posts met daarin een (fraaie!) cursus-oneliner zijn heel wat sneller en makkelijker te lezen dan bijvoorbeeld zo’n lange en ingewikkelde blog als deze. Prima; ieder zijn of haar ding op zijn of haar moment, maar weet wel dat Jezus zich niet beperkt tot tegeltjeswijsheden in ECIW. Zie bijvoorbeeld de werkboekjes van vandaag

“Les 336

Vergeving laat me weten dat denkkesten verbonden zijn.

Vergeving is het aangewezen middel om waarneming te beëindigen. Kennis wordt hervonden nadat” eerst de waarneming veranderd is, om dan volledig te wijken voor wat voor eeuwig buiten haar hoogste bereik blijft. Want beelden en geluiden kunnen in het gunstigste geval slechts dienen om de herinnering terug te brengen die voorbij dat alles ligt. Vergeving vaagt alle vervormingen weg en opent het verborgen altaar voor de waarheid. Haar lelies zenden hun licht de denkkeest in en roepen die op terug te keren en naar binnen te kijken, om te vinden wat hij tevergeefs buiten zich heeft gezocht. Want hier, en hier alleen, wordt innerlijke vrede hervonden, want dit is de woonplaats van God Zelf.

Moge vergeving in stilte mijn dromen van afscheiding en zonde wegwissen. Vader, laat me dan naar binnen kijken en ontdekken dat U Uw belofte omtrent mijn zondeloosheid gehouden

hebt; dat Uw Woord onveranderd blijft in mijn denkkeest, en Uw Liefde nog altijd woont in mijn hart. ”

Deze werkboekjes springt haast uit zijn voegen van de metafysica en sluit aan bij het hierboven genoemde citaat over mind en spirit. Jezus geeft aan dat onze waarneming eerst zal veranderen en dan zal verdwijnen als we het pad van vergeving bewandelen. We kunnen ons misschien nog wel iets voorstellen bij een iets andere, positievere, blik op de wereld maar wat bedoelt Jezus nu met het verdwijnen van waarneming? Is het dan de bedoeling dat ik niets meer zie, hoor, ruik, hoor en voel? Dat is toch helemaal geen fijn vooruitzicht? We zouden ons hierdoor volkomen opgesloten voelen in ons lichaam, afgezonderd van alles en iedereen. Dichter bij de beschrijving van de hel kun je haast niet komen.

Maar we hebben het hier over metafysica pur sang. Want wij zijn “van nature”, geschapen, geestelijke wezens. Onze zintuigen zijn niet de poorten naar buiten maar de door ons gekozen beperkingen om ons de illusie te geven in een lichaam te wonen waarbij we een tegenstelling hebben bedacht van waarnemer en het waargenomene. De metafysica van de cursus leert ons dus dat de werkelijkheid 180 graden omgekeerd is aan wat we denken.

Gelukkig kan God (de Heilige Geest, Jezus) onze bizarre neiging om onszelf middels onze zintuigen klein en lichamelijk te denken, corrigeren middels vergeving. Die vermeende afscheiding wordt in de cursus “zonde” genoemd, en we leren dat zonde niet bestaat. Anders gezegd: we leren dat onze zintuigen ons foppen als ze ons vertellen dat jij (jouw denkkeest) daar is en afgescheiden van mijn denkkeest hier. Door met ons verstand deze denkbeeldige grens te ontkennen kan vanuit ons hart de liefde weer gaan stromen van mij naar jou en zo kan ik leren dat denkkeesten verbonden zijn. Dat jij en ik liefde zijn, de geliefde kinderen van de Vader. Jezus, dank voor dit vergezicht, dank voor de zegen van de metafysica in ECIW

Waarom is die cursus toch zo ingewikkeld?

Mijn ouders vertelden me ooit hoe ik als kleuter op een camping in Italië aan het spelen was met een Franstalig jongetje. Het schijnt dat ik na een tijdje haast wanhopig tegen mijn vriendje uitriep: “praat nou toch eens gewoon!”. Aan deze anekdote moest ik denken toen ik een mail ontving van een dierbare zuster die worstelt met het ingewikkelde taalgebruik van Jezus in Een Cursus in Wonderen. Je moet zinnen talloze keren lezen en dan nog komen ze slecht binnen door bijvoorbeeld de dubbele ontkenningen die Jezus soms hanteert. Waarom zo ingewikkeld? Kan hij niet gewoon zeggen wat hij bedoelt met begrippen als Kennis en vergeving?

Ik herken deze frustratie. Toen ik na vele hints van de Heilige Geest besloot het dikke blauwe boek te kopen en vol goede moed begon te lezen, zakte de moed me al snel in de schoenen. Ik snapte er weinig van en vond het boek een dure miskoop. Pas na enige tijd greep het boek me en het heeft me niet meer losgelaten. Ook ik wilde, als wetenschappelijk opgeleide mens, helderheid en duidelijkheid en smulde van de DVD waarin Willem Glaudemans uitlegde hoe de metafysica van de cursus in elkaar steekt. Ik ben hem en andere leraren nog steeds dankbaar voor hun uitleg hoewel ik het belang van een verstandelijk begrip van ECIW wel steeds meer ben gaan relativiseren. Ik zal het proberen toe te lichten.

In de Bijbel legt Jezus het zo uit: *“Men doet ook geen jonge wijn in oude leren zakken; anders barsten de zakken, en de wijn wordt verspild, en de zakken gaan verloren; maar men doet jonge wijn in nieuwe zakken, en beide blijven behouden.”* De betekenis van deze gelijkenis is dat nieuwe ideeën, leringen of veranderingen niet goed samengaan met oude structuren, gewoonten of denkwijzen.

In deze serie blogs heb ik herhaaldelijk geschreven over de beperktheid van ons denken. Als je de titels van de eerste werkboeklessen doorleest dan zie je hoe Jezus via woorden en dus via ons denken, ditzelfde denken relativeert en bijna torpedeert:

Les 3: Ik begrijp niets wat ik in deze kamer zie.

Les 4: Deze gedachten betekenen niets....

Les 5: Ik voel nooit onvrede om de reden die ik denk.

Les 8: Mijn denkgeest is voortduren bezig met voorbijge gedachten. Et cetera.

Deze werkwijze brengt ons aanvankelijk in verwarring en dat is nu precies de bedoeling van Jezus. Hij wil zijn heerlijke visie, de jonge wijn, geen onderdeel maken van onze gangbare manier van denken; de “oude zak”. Hij wil slechts dat we onze eigen wijsheid opgeven en bereidwillig en geduldig luisteren zodat hij de woorden kan spreken die ongecensureerd ons hart kunnen bereiken. Hij vraagt vertrouwen van ons en de bereidheid om, middels de werkboeklessen, aan de slag te gaan met zijn woorden. Met “aan de slag gaan” bedoelt Jezus niet even nadenken over zijn woorden en er het jouwe van denken, maar om ze toe te passen. Eerst enkele keren per dag en later frequenter. Je wordt gehersenspoeld in de positieve zin van het woord: je krijgt schone, nieuwe hersenen waarin de nieuwe wijn gegoten kan worden.

Maar de neiging om alles te begrijpen en in te passen in wat we reeds menen te begrijpen is groot. In het vervolg van ECIW, Een Cursus van Liefde (ECvL), wil Jezus met ons een directe hartverbinding aangaan. Hij nodigt ons als het ware uit tot een Heilige Relatie maar ook dit kan hij alleen middels woorden doen waarbij we weer in de war kunnen raken als we

te fanatiek met ons hoofd proberen te vatten wat hij nu bedoelt. Jezus zegt in ECvL:

“Voor deze Cursus is geen denken en geen inspanning nodig. Er is geen langdurige studie en de paar specifieke oefeningen zijn niet vereist. Deze Cursus is geslaagd op manieren die je nog niet begrijpt, en die je niet hoeft te begrijpen. Deze woorden zijn binnengekomen in je hart en hebben de kloof tussen je hoofd en je hart gedicht.” (C:32.4)

Men vraagt me wel eens of ECIW nodig is om ECvL te kunnen doen. Of men vraagt of ECvL makkelijker is dan ECIW en daarom misschien wel de voorkeur geniet als je dreigt vast te lopen in ECIW. Ik denk dat deze vraag niet in algemene zin te beantwoorden valt. Ik had ECIW nodig om ECvL te waarderen maar nu ik ECvL heb omarmd, schijnt ECIW helderder dan ooit tevoren. Ik ken mensen waarbij ECvL direct binnenkomt zonder dat ze ECIW gedaan hebben maar ik moet wel zeggen dat deze broeders en zusters al een mate van openheid en bereidwilligheid met zich meebrachten; ze boden Jezus al direct de “nieuwe wijnzak” aan. Helaas zijn het dikwijls vooral de piekeraars, waaronder ik mezelf rekende, die eerst moeten worstelen met ECIW. Het kostte me moeite om afscheid te nemen van de oude wijnzak. Moeten we dan ons verstand uitschakelen? Allerminst! Maar we moeten ons verstand onder curatele plaatsen van ons hart en soms is daar wat ECIW-breekwerk voor nodig.

Ter bemoediging voor allen die worstelen met de tekst volgt hier de werkboekles van vandaag waarbij ik dikgedrukt een cadeautje benadruk dat we vandaag van Jezus krijgen. Relax en vertrouw: onze Vader laat ons niet los.

Les 337

Mijn zondeloosheid beschermt me tegen alle kwaad.

Mijn zondeloosheid verzekert me volmaakte vrede, eeuwigdurende veiligheid, oneindige liefde, eeuwig vrij zijn van elke gedachte aan verlies, totale bevrijding van lijden. En alleen in een staat van geluk kan ik verkeren, omdat alleen geluk mij gegeven is. Wat moet ik doen om te weten dat dit alles mijn deel is? Ik moet de Verzoening voor mezelf aanvaarden, en meer niet. God heeft alles al gedaan wat gedaan moest worden. **En ik moet leren dat ik van mezelf uit niets hoeft te doen, want ik hoeft alleen maar mijn Zelf te accepteren, mijn zondeloosheid, die voor mij geschapen en nu al van mij is, om te voelen dat Gods Liefde mij beschermt tegen alle kwaad, om te begrijpen dat mijn Vader Zijn Zoon liefheeft, om te weten dat ik de Zoon ben van wie mijn Vader houdt.**

U, die mij in zondeloosheid geschapen hebt, vergist Zich net omtrent wat ik ben. Ik vergiste me toen ik dacht dat ik zondigde, maar ik aanvaard de Verzoening voor mezelf. Vader, mijn droom is nu ten einde. Amen.

Hoe Gods Gedachte ons verlost

In Een Cursus van Liefde laat Jezus zien dat dikwijls voor ons bekende zaken hier op aarde als het ware een afspiegeling vormen van die hogere werkelijkheid die we wat uit het oog verloren zijn. Dit geldt ook voor de werkboekjes van vandaag met de titel: “Ik ondervind uitsluitend de gevolgen van mijn gedachten”. Vrij vertaald: hoe we tegen zaken aankijken bepaalt in hoge mate hoe we ons voelen en gedragen. Neem bijvoorbeeld een potje voetbal. Als je dit ziet als een aardig spelletje dan kun je een speler van het andere elftal feliciteren met een prachtig doelpunt en zelfs als je verliest gezellig met elkaar napraten in de sportkantine. Maar als je je identiteit gekoppeld hebt aan je club en het verlies van deze club ziet als een aanval op je identiteit, dan is de kans groot dat je weinig zin hebt in dat gezellige napraten. Je voelt je bedreigd, aangevallen en je wilt je verdedigen of wraak nemen.

Wat je stellig gelooft bepaalt sterk je emoties en je gedrag. Ooit deed ik een opleiding Rationeel Emotieve Therapie (RET) waarbij dit gegeven centraal staat. Het zijn niet zozeer de gebeurtenissen zelf (bijvoorbeeld verlies van jouw voetbalclub) die bepalen hoe jij je voelt, maar jouw gedachten, je stellige geloof erover (bijvoorbeeld: het is een ramp als we verliezen). Je kunt talloze voorbeelden hiervan ook dichterbij huis vinden. Als ik stellig geloof dat ik een slimme, aardige en eerlijke man ben dan zal ik heftig reageren als iemand mij dom, onaardig of oneerlijk noemt. Als ik mezelf echter zie als een feilbaar menselijk wezen dan is een mildere reactie mogelijk: “Ach ja; het zou kunnen dat die ander een punt heeft maar het zij zo”.

Jezus laat zien dat de wortel van dit fenomeen diep reikt, tot het diepst van ons zelfbeeld. Onze ware identiteit is dat we een Gedachte van de Vader zijn; onbegrensde, onkwetsbare liefde. Als we dit echt door en door zouden beseffen dan zouden we heel anders kijken naar mensen die ons te na komen of naar bedreigende gebeurtenissen. In waarheid zijn we geen lichaam maar geest maar zodra we ons identificeren met het door ons bedachte lichaam dan halen we hiermee direct de angst voor een vermeende aanval in huis. Zodra we geloven in afgescheidenheid, dus in lichamen en een wereld die op zichzelf zouden staan, dan geloven we in kwetsbaarheid, sterfelijkheid en noodlot.

Bij RET bestaat de therapie in het vervangen van dwangmatige eisen door voorkeuren. Een eerste stap zou zijn om de eis “Jij moet mij aardig vinden” te vervangen door de voorkeur “Ik vind het plezierig als je mij aardig vindt”. Voel je hoe direct de beladenheid van een situatie verandert bij het veranderen van je gedachten over de kwestie? Terloops wil ik je wijzen op de titels van de eerste werkboekjes waarbij Jezus veel zegt over onze eigen gedachten.

Het blijkt in mijn beleving lastig om op eigen houtje de dieper liggende misvatting over onze identiteit te corrigeren. Dit zal de oplettende lezer niet verbazen. Want juist dit “op eigen houtje” is de misvatting. Hoe heftiger je probeert het zelf te fixen des te meer je het belang van dit kleine zelf en de ernst van de vermeende dreiging serieus neemt. Je bent als het ware een hond die in zijn eigen staart bijt.

In de werkboekjes van vandaag biedt Jezus ons een houding aan die wel werkt. Hij vraagt ons om ons af te stemmen op Gods plan want “mijn (eigen) gedachten zullen falen en me nergens heen leiden”. We mogen ons in overgave richten op de Bron, op Liefde, op Gods Gedachten. Want: “de Gedachte die U mij gaf, belooft mij naar huis te leiden, omdat ze Uw belofte aan Uw Zoon bevat”.

“Les 338

Ik ondervind uitsluitend de gevolgen van mijn gedachten.

Dit is alles wat nodig is om heel de wereld tot verlossing te brengen. Want in deze ene gedachte is eenieder eindelijk verlost van angst. Nu heeft hij begrepen dat niemand hem bang maakt en niets hem in gevaar kan brengen. Hij heeft geen vijanden en hij is veilig voor alle uiterlijke dingen. Zijn gedachten kunnen hem bang maken, maar aangezien deze gedachten alleen hem toebehoren, heeft hij het vermogen ze te veranderen en elke angstgedachte voor een vreugdevolle gedachte van liefde in te ruilen. Hij heeft zichzelf gekruisigd. Maar het is Gods plan dat Zijn geliefde Zoon zal worden verlost.

Uw plan is feilloos, Vader, – alleen het Uwe. Alle andere plannen zullen falen. En ik zal gedachten hebben die me bang maken, tot ik inzie dat U mij de enige Gedachte gegeven hebt die me naar verlossing leidt. Alleen de mijne zullen falen en me nergens heen leiden. Maar de Gedachte die U mij gaf, belooft mij naar huis te leiden, omdat ze Uw belofte aan Uw Zoon bevat.”

Maar ik vraag toch niet om pijn en angst?

Hoe toepasselijk is de titel van de werkboekles van vandaag, één dag voor sinterklaasavond: “Ik zal ontvangen wat ik maar vraag”. Maar middenin deze les staat een zin die ons verbaast: “Hij heeft gevraagd om wat hem bang zal maken en pijn zal doen”. Hierin herkennen we onszelf allerminst, zacht gezegd. Want nee, ik wil niet bang zijn en nee, ik wil geen pijn. Natuurlijk niet; welk zinnig mens zou bang willen zijn en pijn ervaren? Zolang het goed met ons gaat en we een comfortabel leven leiden met niet al te veel ongemak dan bevat ons verlanglijstje leuke cadeautjes en waarschijnlijk vinden we, zeker als we wat ouder zijn, het gezellig samenzijn belangrijker dan de leuk ingepakte chocoladeletter en douchegel. Maar angst en pijn? Nee, dat is het laatste wat we willen.

Tallose cursus-studenten breken zich het hoofd over werkboeklessen zoals deze. Gevoelens van onbegrip, boosheid en schuld strijden met elkaar om voorrang. Wat een onzin! En hoe zit het dan met zieke kinderen? Of: “Ik ben zo bang en ik heb zo’n pijn; wat ben ik toch een sukkel dat ik hierom vraag, wat doe ik toch in godsnaam verkeerd?” We zien onszelf als slachtoffer van de narigheid die ons overkomt en niet als de veroorzaker van onze eigen ellende.

Jezus vindt echter deze kwestie zo belangrijk dat hij er telkens weer op terugkomt, in de ene werkboekles na de andere. Hij doet dit niet om ons een schuldgevoel aan te praten of om ons weg te zetten als stommelingen, maar om ons de weg naar verlossing te wijzen. Gisteren wees ik erop dat we de grote metafysische kwesties, waar het in deze werkboekles over gaat, weerspiegeld kunnen zien op het ons bekende, aardse niveau. Want op dit psychologische niveau beseffen we wel degelijk dat we veel van de ellende onszelf aandoen. Als het over angst en pijn gaat, kennen we bijvoorbeeld de uitdrukking: “Een mens lijdt het meest door het lijden dat hij vreest”. Ik herken mezelf pijnlijk in deze uitspraak want vanuit mijn “default value”, mijn standaardprogrammering, ben ik niet de meest optimistische persoon. Ik zie snel beren op de weg en dat veroorzaakt veel onnodig piekeren waarbij rampscenario’s aan mijn geestesoog voorbij trekken. Ik kan met bewondering en enige afgunst kijken naar de slecht voorbereide stellen die meedoen aan het programma “Ik vertrek”, hun hele hebben en houden achter zich laten en zich in allerlei ellende storten in een lekkend huis in een moeilijk land waar alles niet zo goed geregeld is als hier in Nederland. Maar goed; ik dwaal af en mijn punt zal duidelijk zijn: veel van onze alledaagse ellende hangt af van onze instelling en onze manier van kijken naar de dingen die ons lijken te overkomen. Zie ook de blog van gisteren (56).

Jezus legt ons uit dat de manier van kijken niet alleen het leven van ons persoontje, van ons kleine zelf, bepaalt, maar dat er meer aan de hand is. Hij wijst er ons telkens op dat wij geestelijke wezens zijn, tijdloos en onkwetsbaar: Zonen van God of een Zelf, met hoofdletters Z. Maar vanuit deze probleemloze, tijdloze toestand van mysterieuze individuatie binnen eenheid, wilde wij als Zonen van God ons uitdrukken in tijd en ruimte, in een wereld van vormen. Dit is op zich niet verkeerd en de verwijzingen in de cursus naar “de gelukkige droom” of “de nieuwe wereld” laten zien dat onze wens niet per se tot angst, pijn en lijden hoeft te leiden.

We zijn echter wat onhandig doorgeschoten in onze wens tot expressie en manifestatie. We wilden zo ver afdalen in het beleven van dualiteit dat we vergaten dat we in waarheid geestelijke wezens zijn. We menen dat lichamen en wereld los van ons bestaan en ons

bepalen. We hebben de rollen omgekeerd. In werkelijkheid projecteren wij als Zonen van God, als Zelf, gedachten die we als lichamen en wereld kunnen waarnemen. We wilden spelen met duale relaties, met ik hier en jij of de wereld daar, maar het spel werd te serieus. ECIW zegt dat we vergaten te lachen om ons spel.

Ons kleine zelf is niet de veroorzaker van pijn en angst maar de onbewust geprojecteerde figuur die optreedt in het door onszelf gewenste drama van afscheiding. Daarom is het zo onzinnig om ons als klein zelf schuldig te voelen voor angst en pijn. Een kindje dat zichzelf overschat en bezeert nemen we toch ook niks kwalijk? Nu kunnen we, hopelijk, ook zien waarom het zo weinig zin heeft om te proberen om op “eigen kracht” hiermee op te houden. De vermeende “eigen kracht”, de kracht van een klein zelf dat in een duale droom de dingen naar zijn hand probeert te zetten, is onderdeel van het probleem. Juist door angst en pijn te ervaren voelt het zich extra afgescheiden en dit is de doorgeschoten wens van ons Zelf.

Daarom ageer ik soms tegen cursus-interpretaties waarin God, Heilige Geest en Jezus afgedaan worden als symbolisch en waarin gesteld wordt dat ze niks met onze aardse werkelijkheid te maken kunnen hebben. Hiermee worden velen van ons namelijk op “zich-zelf” teruggeworpen, op dat kleine zelf waar de oplossing nooit gevonden kan worden.

Jezus biedt in ECIW ons juist de weg van de Heilige Relatie waarbij hij ons aanmoedigt om ervoor te kiezen om te stoppen met ploeteren vanuit ons kleine zelf en ons te wenden tot onze Bron. Noem deze Bron maar even slordig Vader, Moeder, Heilige Geest of hoe dan ook maar zie het niet als een symbool dat jezelf gemaakt hebt. Deze Bron heeft Jou geschapen, Jij als Zelf en door je hieraan over te geven en door deze Bron te vertrouwen, kun jij je jouw ware Identiteit gaan herinneren. Dan blijkt die ogenschijnlijk nare uitspraak “je ontvangt wat je vraagt”, de ons gegeven Goddelijke ontsnappingsweg uit de droom van afgescheidenheid. Lees de schuingedrukte zin hieronder, het gebed, hardop voor jezelf en sluit je bij me aan in dankbare verwondering!

Les 339

Ik zal ontvangen wat ik maar vraag.

Niemand verlangt pijn. Maar hij kan denken dat pijn een genoegen is. Niemand zou zijn geluk willen ontlopen. Maar hij kan denken dat vreugde pijnlijk, bedreigend en gevaarlijk is. Ieder ontvangt waar hij om vraagt. Maar hij kan alleszins in verwarring zijn over de dingen die hij wenst, de toestand die hij wil bereiken. Wat kan hij dan vragen dat hij zou willen wanneer hij het ontvangt? Hij heeft gevraagd om wat hem bang zal maken en pijn zal doen. Laten we vandaag het besluit nemen te vragen wat we werkelijk willen, en enkel dat, zodat we deze dag angstloos kunnen doorbrengen, zonder pijn met vreugde, of angst met liefde te verwarren.

Vader, dit is Uw dag. Het is een dag waarop ik niets op mezelf wil doen, maar Uw Stem wil horen bij al wat ik doe; en waarop ik alleen vraag om wat U me biedt, en alleen de Gedachten accepteer die U met mij deelt.

Hoe lang duurt deze ellende nog?

Hoe reageer jij op de titel van de werkboekles van vandaag? Deze luidt: “Vandaag kan ik vrij van lijden zijn”. Als je voor de eerste keer de werkboeklessen doet, kan je hart opspringen van vreugde. Zou het vandaag dan eindelijk zo ver zijn? Zou het werkelijk gaan gebeuren? De meesten van ons hebben deze onbevengende frisheid niet meer en reageren mogelijk een beetje gelaten: “Tja; theoretisch zou het moeten kunnen maar de praktijk is weerbarstig”. Mogelijk verwijt je jezelf dat je kennelijk niet de snuggerste bent omdat het kwartje nog steeds niet is gevallen. Waarom is Jezus niet wat realistischer in zijn uitspraken en zegt hij zoiets als: “wanhoop niet, blijf goed je best doen en je zult stapje voor stapje dichterbij het einddoel komen”. Daarmee zou hij beter aansluiten bij ons gevoel en onze ervaring.

In mijn beleving confronteert Jezus ons hier weer bewust met de radicale visie van de cursus. In de eerste blogs in deze serie schreef ik al dat sommigen de uiteenzettingen over tijdloze schepping en over uitbreidende liefde maar liever voorlopig parkeren. Ze kiezen ervoor om “realistisch” te blijven waarmee ze bedoelen dat ons leven altijd gekenmerkt zal blijven door de dualiteit van voor- en tegenspoed, geluk en noodlot. Ik gun ieder zijn of haar manier van omgaan met de cursus en als je binnen deze dualistische kaders toch kracht kan putten uit de cursus dan ben ik blij voor je.

Zelf put ik hoop en kracht uit die “extra dimensie” waar Jezus in de cursus woorden aan probeert te geven. Ik merk dat het schrijven hierover lastig is en dat het snel vragen kan oproepen omdat de woorden die we gebruiken wel iets kunnen zeggen over dat 2-dimensionale, horizontale, vlak waarin de tijd lijkt te regeren. Op dit vlak kan sprake zijn van vooruitgang, van steeds meer leren, van oefenen en het bereiken van een einddoel. Maar deze woorden zijn lastiger te gebruiken om iets te duiden over die derde dimensie waarbij die verticale lijn van tijdloosheid als het ware dat horizontale vlak doorsnijdt. Jezus vertelt in ECIW hoe ons ware wezen volmaakt is in eeuwigheid. Maar vanuit deze volmaaktheid wensen we het spel te spelen van dualiteit, een dualiteit die we ervaren als onvolmaakt. Als we ons in dit spel verliezen, dus als we onze ware identiteit vergeten, dan is er nog die herinnering aan de volmaaktheid, maar omdat we geloven dat we rondwandelen in de dimensie van tijd en ruimte, menen we dat we deze tijd nodig hebben om ons onze volmaaktheid te herinneren. Maar die onkwetsbare, vreugdevolle volmaaktheid is nooit weg geweest, omdat het ons wezen is.

De herinnering hieraan kan onmiddellijk zijn; dus zonder tijdgebonden leer- en oefenprocessen. Dus het klopt; niet alleen vandaag maar NU kan ik vrij van lijden zijn omdat mijn ware aard dat al is. Vanuit ons huidige perspectief, waarbij we ons dus identificeren met de 2-D wereld van tijd en ruimte, zijn we de beleving van de 3D-waarheid kwijtgeraakt. Het aardige van de metafoor van de 2 en 3 dimensionale wereld vind ik dat de 3-D wereld de 2-D wereld omvat. We hoeven dus onze ervaring van de 2-D wereld niet te ontkennen en ervan weg te vluchten maar we mogen deze ervaring vanuit een ruimer 3-D perspectief gaan zien.

Jezus legt in het Tekstboek uitvoerig uit waartoe wij de 2D-wereld bedacht hebben, maar deze informatie bevrijdt ons kennelijk niet zomaar. Daarom geeft Jezus ons een krachtig instrument om een glimp te kunnen opvangen van die derde dimensie. Dat instrument wordt in ECIW “vergeving” genoemd. In mijn beleving is vergeving in een ruime zin van het woord de liefdevolle ontkenning van de “ik hier en jij (de wereld) daar”-ervaring. Je weigert te geloven in afscheiding. Je kijkt naar wat je meemaakt en vooral naar wat je voelt (schuld, angst, pijn,

etc) en je beseft: “hé, al deze ervaringen suggereren dat ik een kwetsbaar en tijdgebonden wezen ben. Ik wil niet angstig wegvlugten van deze ervaringen want daarmee verleen ik ze een echtheid die ze niet hebben. Nee; ik wil ze aangaan, doorvoelen en ontdekken dat ik ze niet hoeft te misbruiken om mijn geloof in afgescheidenheid te vergroten. Ik ben dat 3D-wezen dat een 2-D ervaring heeft; de vrijheid waarin een ervaring van schijnbare gebondenheid verschijnt.

In elk moment is er de uitnodiging om je antenne uit te trekken en af te stemmen op die derde dimensie. Door niet bang weg te rennen maar door je af te stemmen op de Stem van Liefde kun je met 3D-ogen, de visie van Christus, de 2D-wereld zien. Dat voelt als verlossing.

In Een Cursus van Liefde (ECvL) geeft Jezus aan hoe dit soort momenten eerst als vluchtige glimpen ervaren worden en dat het lijkt of we er moeite voor moeten doen; denk aan dat afstemmen met je antenne. Gaandeweg gaat het meer vanzelf en ontdek je dat het natuurlijk niet van de inspanning van dat kleine 2D-zelf afhangt.

Het is heerlijk te weten dat het nu al oké is maar dat we volkomen zondeloos zijn als we nog denken dat dit niet het geval is. De liefde die onze bron is wordt weerspiegeld in het geduld dat we met een glimlach betrachten als we beseffen dat we nog wel geloven in pijn, lijden, schuld, leren en ploeteren. Alles komt goed want het is al goed. Kan niet missen!

Les 340

Vandaag kan ik vrij van lijden zijn.

Vader, ik dank U voor vandaag en voor de vrijheid die deze dag zeker brengen zal. Deze dag is heilig, want vandaag zal Uw Zoon worden verlost. Zijn lijden is voorbij. Want hij zal Uw Stem horen die hem wijst hoe hij door vergeving de visie van Christus vinden kan, en voorgoed van alle lijden vrij kan zijn. Dank U voor vandaag, mijn Vader. Ik werd in deze wereld geboren enkel om deze dag te bereiken, en wat die aan vreugde en vrijheid bevat voor Uw heilige Zoon en voor de wereld die hij gemaakt heeft, die vandaag samen met hem wordt verlost.

Wees blij vandaag! Wees blij! Er is vandaag geen ruimte voor iets anders dan blijdschap en dank. Onze Vader heeft deze dag Zijn Zoon verlost. Er zal niemand van ons zijn die vandaag niet zal worden verlost. Niemand die in angst zal blijven, en niemand die de Vader niet om Zich heen zal scharen, ontwaakt in de Hemel, in het Hart van de liefde.

Wat moet ik met die verhalen over zonde en schuld?

Afgelopen weken besprak ik soms de verschillen en overeenkomsten tussen Een Cursus in Wonderen (ECIW) en wat ik aanduid als de “seculiere” non-duale visies; denk hierbij aan de vele Advaita-leraren en sprekers op Satsang bijeenkomsten. Dat deed ik niet vanuit de intentie om één van beide aan te prijzen of te verwerpen, maar wel omdat ik zie dat velen in de cursus-gemeenschap deze visies geheel over één kam scheren en daarmee in mijn beleving de uniekheid en grootsheid van ECIW tekort doen. Want het is niet slechts het taalgebruik waar deze visies in verschillen. Zelf omschrijf ik de cursus-term “zonde” wel eens als het geloof in afgescheidenheid, en dit geloof en het doorzien ervan speelt natuurlijk ook een centrale rol in de seculiere visies.

Maar waar de seculiere visies gewoonlijk niet veel over te melden hebben is de “waartoe”-vraag. Waartoe ervaren we afgescheidenheid en lijden? Wat dit betreft zijn deze visies pragmatisch en ze proberen zich te verhouden tot de ons gegeven werkelijkheid. Men geeft aandacht aan de fenomenen zoals ze in bewustzijn verschijnen en probeert de identificatie hiermee los te laten. Als de seculiere visie beperkt blijft tot een verstandelijke benadering, dan kan deze averechts werken waarbij de illusie van dualiteit met “ik hier” die “alles daar” onbewogen probeert gade te slaan, versterkt wordt. Dit kan leiden tot een situatie waarbij de beoefenaar als vanuit een ivoren toren onbewogen en afstandelijk om zich heen zit te kijken. Dezelfde houding treedt soms op bij cursus-studenten indien ze alles afdoen als illusie, behalve hun kleine zelf.

De cursus gaat verder dan de tip om rustig te observeren en geeft ons als het ware een kijkje achter de schermen en laat zien hoe we terecht gekomen lijken te zijn als afgescheiden wezentjes in deze wereld. Dit kun je afdoen als een aardig verhaal, maar Jezus geeft ons dit verhaal niet zomaar. Hij legt uit dat wij als Zonen van God gekozen hebben voor afscheiding en gebruikt niet voor niets hiervoor het woord “zonde”. Vervolgens legt hij uit hoe we deze zonde moeten zien en dit geeft een verklaring voor onze huidige vermeende status quo die ik niet zo terug zie in de seculiere visies.

Jezus corrigeert eerst ons oude geloof in de betekenis van zonde en legt uit dat onze Vader niet boos op ons is. Zonde is in ECIW geen morele misstap maar een vergissing van ons die gecorrigeerd kan worden. Maar nu komt ECIW los van de seculiere visies, want waar deze de wereld af doen als een gegeven, stelt ECIW dat de wereld onze projectie is waar we een tafereel projecteren waarin schuld en bestraffing een grote rol spelen. Deze visie biedt zowel valkuilen als onze mogelijkheid op verlossing.

Een adept van de seculiere non-duale visie zal bijvoorbeeld bij pijn en ziekte proberen hier onbewogen op toe te kijken en dat kan zeker behulpzaam zijn. Een cursus-student kan in de valkuil trappen zichzelf schuldig te voelen voor de narigheid omdat hij weet dat hij zelf een rol speelt in de projectie ervan. Maar gelukkig mag hij leren dat schuldgevoel niet nodig is bij een vergissing, want meer is het niet. Vervolgens leert de ECIW-student dat hij onbewust zichzelf straft voor deze vergissing die hij gezien heeft als echte zonde. Jezus spreekt in de cursus zo’n tachtig keer over straf. Bijvoorbeeld in Txt 5: V:

5. De schuldeloze denkkeest kan niet lijden. Omdat hij gezond is, geneest de denkkeest het lichaam omdat hij genezen is. De gezonde denkkeest kan zich geen voorstelling maken van ziekte, omdat hij zich niet voorstellen kan dat hij iets of iemand zou aanvallen. Ik heb eerder

al gezegd dat ziekte een vorm is van magie. Misschien zou het beter zijn te zeggen dat het een vorm is van een magische oplossing. Het ego gelooft dat het de straf van God zal verlichten door zichzelf te straffen. Maar zelfs hieruit blijkt zijn arrogantie. Het schrijft God de intentie toe te willen straffen, en doet vervolgens alsof deze intentie zijn eigen natuurlijk recht is.

Jezus laat zien dat we geen slachtoffer zijn van de wereld die we zien en van de ellende die we ervaren. We zijn echter ook niet de waarnemers die er los van staan. We zijn vergeetachtige Zonen van God die zichzelf straffen voor vermeende schuld. In onze grotendeels seculiere samenleving kunnen we menen dat we niet meer zo veel van doen hebben met dit archaische, Bijbelse taalgebruik. Maar dit is helaas een teken van weinig zelfkennis. Het schuldgevoel zit zo diep verankerd in ons onderbewustzijn dat we er het zicht op verloren zijn. Het ontmaskeren van de onheilige drie-eenheid van zonde-schuld-angst vormt de kern van ECIW en maakt deze visie in mijn beleving schitterend en uniek. Lees, als je wilt, vanuit deze optiek maar eens de werkboekles van vandaag. Hierin lezen we dat wij helaas onszelf, onze zondeloze identiteit als Kind van God, aanvallen. Jezus wil ons hiervoor behoeden en wijst ons op de liefde van onze Vader die in ons geen zonde ziet.

Les 341

Ik kan slechts mijn eigen zondeloosheid aanvallen, en alleen die is het die mij geborgen houdt.

Vader, Uw Zoon is heilig. Ik ben hem, degene tegen wie U glimlacht met zo 'n dierbare, diepe en stille liefde en tederheid dat het universum naar U teruglacht en Uw Heiligheid deelt. Hoe zuiver, hoe veilig, en hoe heilig zijn wij dan, die in Uw Glimlach toeven, terwijl al Uw Liefde ons geschonken is, en wij als één met U leven in volkomen broederschap en Vaderschap, in zo 'n volmaakte zondeloosheid dat de Heer der Zondeloosheid ons als Zijn Zoon ziet, een universum van Gedachte dat Hem compleet maakt.

Laten we dan onze zondeloosheid niet aanvallen, want die bevat het Woord van God voor ons. En in haar vriendelijke weerspiegeling zijn we verlost.

Hard leren om niets te doen

Een Cursus in Wonderen lijkt soms een vat vol tegenstrijdigheden. Jezus geeft ons met dit dikke boek en met de 365 werkboeklessen heel wat te doen. De laatste tijd kwamen er wat mensen op mijn pad die me vroegen hoe ze het best konden beginnen met de cursus. Dat vind ik een lastige vraag want ik herinner me dat ik, toen ik uiteindelijk het boek had gekocht, er geen doorkomen aan vond. Ik was gewoon begonnen aan het begin en kreeg allerlei cryptische wonderprincipes voorgeschoteld die me natuurlijk vrijwel niets zeiden. Toch kreeg het boek me uiteindelijk te pakken en het heeft me niet meer losgelaten.

Ik merkte dat door de jaren heen er een soort “gevoel” ontstond voor de boodschap van Jezus. Met het groeien van dit gevoel kwam bij elke herlezing de boodschap dieper binnen en groeide mijn verwondering en dankbaarheid voor de cursus. Tegelijkertijd groeide het verlangen om mijn blijdschap te delen met mijn broeders en zusters. Ik herken bij hen mijn aanvankelijke frustratie en worsteling. In een poging om werkelijk behulpzaam te zijn en hen te helpen om ook die bron van blijdschap te ontdekken, loop ik tegen de paradox aan dat ik hiervoor woorden nodig heb, veel woorden, net zoals Jezus in de cursus.

Het is een vreemde paradox. Ik bekeek zojuist een video van een broeder die overduidelijk spreekt vanuit de bron die we delen. Net zoals ik nog steeds kan genieten van het lezen in de dikke cursus, zo is het ook fijn om rustig te luisteren naar podcasts of video's van leraren die vanuit de bron spreken. Je deelt zo als het ware in hun herkenning en blijdschap. Maar tevens valt op dat ook zij aardig wat woorden per minuut nodig hebben om met ons te communiceren. Als je het script van het gesproken woord zou uittypen, krijg je ook een lijvig document, ondanks het feit dat de boodschap voor de goede verstaander niet ingewikkeld is.

Die paradox vind je ook terug in ECIW als Jezus herhaaldelijk tegen ons zegt: “Je hoeft niets te doen”. Hierbij een paar voorbeelden:

“Txt 12: I: 3Maar de waarheid is werkelijkheid krachtens zichzelf, en om in de waarheid te geloven **hoef je helemaal niets te doen.**

Txt 16: I: 10Ik ben niet alleen, en ik wil het verleden niet aan mijn Gast opdringen. Ik heb Hem uitgenodigd en Hij is hier. **Ik hoef niets te doen** behalve me er niet in te mengen.

Txt 18: VII: 7Wanneer ten langen leste vrede komt voor hen die worstelen met verleiding en vechten tegen het toegeven aan zonde; wanneer het licht uiteindelijk komt in de denkkeest die zich aan contemplatie heeft overgegeven; of wanneer het doel tenslotte door wie ook wordt bereikt, dan gaat dit steeds met maar één gelukkig inzicht gepaard: **‘Ik hoef niets te doen.’** Dit is de uiteindelijke bevrijding die iedereen op een dag, op zijn eigen wijze en op zijn eigen tijd zal vinden. Je hebt die tijd niet nodig. Er is jou tijd bespaard doordat jij en je broeder tezamen zijn. Dit is het speciale middel dat deze cursus gebruikt om tijd voor je te besparen. Je maakt geen gebruik van deze cursus als je per se middelen wilt gebruiken die anderen goed van dienst waren, en daarbij verwaarloost wat voor *jou* werd gemaakt. Spaar tijd voor mij door deze ene voorbereiding alleen, en oefen je erin niets anders te doen. **‘Ik hoef niets te doen’** is een verklaring van trouw, een waarlijk onverdeelde loyaliteit. Geloof het voor slechts één enkel ogenblik, en je zult meer tot stand brengen dan een eeuw van contemplatie of van strijd tegen verleiding je oplevert.”

Je zou zeggen dat deze boodschap van Jezus ons op het lijf geschreven is. Want we willen liever ook geen moeite doen. Het paradoxale is in mijn beleving dat ondanks dit “niets doen” mijn “werken” met de cursus mijn totale passie is, mijn diepste verlangen. Voor mij is dat overigens geen opgave want ik kan niet *niet* volledig hiermee bezig zijn. Ik heb vergevingslessen te doen als ik met medestudenten communiceer voor wie de cursus (nog) een bijrol speelt in hun leven, voor zover ik dit juist kan inschatten. Die het prima vinden om af en toe een mooie uitspraak uit de cursus te lezen. Ieder heeft zijn weg en studietempo en zal de voor hem of haar juiste vorm aangereikt krijgen.

Met dat ik dit aan het typen ben, tovert God een regenboog tevoorschijn. De kleuren hierin zijn wij; ogenschijnlijk verschillend van elkaar maar toch in een prachtige eenheid met elkaar verbonden. Jij en jouw weg zijn net zo oké als ik en mijn weg. De uitnodiging is om vergeving te laten rusten op alles. Dus broeder, zuster; vergeef me nu mijn vele woorden. Laten we samen naar huis gaan en terwijl we zo samen gaan, gaat de wereld met ons mee op onze weg naar God.

“Les 342

Ik laat op alles vergeving rusten, Want zo wordt vergeving mij geschonken.

Ik dank U, Vader, voor Uw plan mij te verlossen uit de hel die ik heb gemaakt. Hij is niet werkelijk. En U hebt mij het middel verschaft om zijn onwerkelijkheid aan mij te bewijzen. De sleutel ligt in mijn hand, en ik heb de deur bereikt waarachter het eind van dromen ligt. Ik sta voor de Hemelpoort, en vraag me af of ik naar binnen zal gaan om thuis te zijn. Laat ik vandaag niet opnieuw dralen. Laat me alles vergeven en laat de schepping zijn zoals U haar wilt en zoals ze is. Laat ik me herinneren dat ik Uw Zoon ben, en als ik deze deur uiteindelijk open, laat me dan in het schitterende licht van de waarheid alle illusies vergeten, terwijl de herinnering van U tot mij terugkeert.

Broeder, vergeef me nu. Ik kom tot je om jou met mij mee naar huis te nemen. En terwijl we gaan, gaat de wereld met ons mee op onze weg naar God.”

Dit Heilig Ogenblik wil ik U geven

Gisteren gebruikte ik het beeld van een regenboog om onze veelkleurigheid als zoekers naar waarheid te illustreren. In deze serie blogs heb ik mijn kleur getoond zoals ik me daartoe geroepen voelde. Mijn kleur is niet de juiste of enige kleur, maar in mijn beleving voelde het goed om erop te wijzen dat het kleurpalet van de cursus breder is dan we zijn gaan denken. Ik heb geprobeerd aspecten van de weg van Jezus te belichten die soms wat onderbelicht zijn geraakt. Ik denk hierbij aan het volgende:

- ECIW doet een beroep op ons verstand maar het is niet de bedoeling om te komen tot een niet-doorleefde nieuwe theologie of filosofie.
- Ik heb geprobeerd te laten zien dat een te grote, verstandelijke focus op eenheid ons de illusie kan geven dat we alleen op de wereld zijn. Dat het alleen om ons draait.
- Schepping als uitbreiding van liefde gaat ons verstand te boven en het palet van de schepping bevat de Bron, onze Vader, en onze Broeders, verenigd in het Zoonschap met als oudste broeder Jezus.
- De visie die Jezus ons in ECIW biedt is daarom intrinsiek relationeel: wij zijn wezens in relatie met onze Vader en in relatie met elkaar.
- Hoewel deze relatie “Heilig” is, heel en onverdeeld, is het onhandig om te luisteren naar de logica van het hoofd dat wil concluderen dat ik God ben of dat jij niet bestaat.
- Het verstandelijk aannemen van een hyper abstracte eenheidsfilosofie kan namelijk volgens deze logica leiden tot ik-gerichtheid waarbij alles draait om *mijn* innerlijke vrede en geluk. Bovenmatige ik-gerichtheid is synoniem aan geloof in afscheiding.
- Het relationele aspect van ECIW plaatst deze geheel in lijn met het Nieuwe Testament en slechts deels in de lijn van wat ik heb aangeduid als seculiere non-duale visies (denk aan Advaita- en Satsang-leraren).
- In het Nieuwe Testament geeft Jezus ons als grootste “gebod”: “Heb de Heer, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dit is het grootste en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Heb uw naaste lief als uzelf.” Deze twee geboden vormen de kern van Jezus’ leer en benadrukken het belang van liefde voor God en liefde voor de medemens.
- ECIW heeft raakvlakken met non-duale visies omdat Jezus ons leert dat er geen grenzen bestaan tussen ik en de wereld en ik en jij. Dit wordt ware ontkenning genoemd en dit vormt een deelaspect van het wonder: het corrigeren van onze perceptie.
- Maar Jezus benadrukt dat het hoofdaspect van het wonder het uiten van liefde betreft. Wij zijn de liefdesuitingen van de Vader en kunnen ons onze Identiteit herinneren door Zijn Liefde te beantwoorden en aan te bieden aan onze broeders en zusters.
- In ECIW overstijgt Jezus zowel Bijbel als de seculiere non-duale visies in zijn beschrijving van het fenomeen projectie waarbij wij vanuit geloof in zonde-schuld - angst (en aanval, verdediging en straf) de illusoire beelden van tijd, lichamen en de wereld projecteren.
- Zo doende corrigeert hij ons beeld van een wraaklustige Bijbelse God; niet God schiep een wereld vol geweld en haat maar wij maken (dromen) deze.
- En zo doende geeft hij aan dat verlossing verder gaat dan het accepteren van wat er maar in bewustzijn verschijnt; de kern van de “aanpak” van seculiere non-duale visies.

- Jezus' hele boodschap is er een van wederkerigheid gebaseerd op de intrinsiek relationele aard van ons wezen.
- De weg van Jezus bestaat uit het in herinnering brengen van onze liefdesband met God en met elkaar, het afstemmen op Liefde (op de Heilige Geest, Jezus, de Vader), het ophouden met projecteren van schuld op God of op onze Broeders opdat de liefde weer gaat stromen en we ons onze tijdloze, onkwetsbare, onsterfelijke en liefdevolle Identiteit herinneren.
- Jezus leert ons dat de wereld zoals wij die kennen voorkomt uit onze projectie. Projectie is een soort scheppen in engere zin: het kan nare beelden maken van een wrede duale wereld maar als we ons openstellen voor de correctie door liefde dan kunnen we ook een gelukkigere wereld maken: de gelukkige droom, de nieuwe wereld.
- Jezus belooft ons dat we uiteindelijk onze ware aard zullen herinneren en zullen weten dat we medescheppers zijn met de Vader. Nu nog onvoorstelbaar voor ons.

Met deze wat droge opsomming nodig ik jullie uit om de laatste werkboeklessen van het jaar met open mind en hart te lezen. Voor mij is één van de belangrijkste sleutels: liefde is zowel middel als doel.

In de inleiding op de laatste werkboeklessen vat Jezus nog eens glashelder samen wat ik met veel woorden in deze serie blogs probeerde onder de aandacht te brengen:

Het is onze functie ons op aarde Hem te herinneren, zoals het ons gegeven is in de werkelijkheid Zijn eigen compleetheid te zijn. Laten we dus niet vergeten dat ons doel gedeeld wordt, want het is die gedachtenis die de Godsherinnering bevat en de weg wijst naar Hem en naar de Hemel van Zijn vrede. Zullen we onze broeder, die ons dit kan bieden, dan niet vergeven? Hij is de weg, de waarheid en het leven dat ons de weg toont. In hem huist de verlossing die ons, door de vergeving die wij hem schonken, geboden wordt.

Nu wil ik zwijgen en in grote liefde en dankbaarheid mijn knie buigen voor mijn Vader. Met mijn hand op Zijn Woord stel ik mijn hoofd en hart open als ik de volgende werkboekles als gebed bid:

Les 361-365

Dit heilig ogenblik wil ik U geven.

Neemt U het in handen. Want U wil ik volgen, in de zekerheid dat Uw leiding mij vrede geeft.

En als ik een woord nodig heb om me te helpen, zal Hij het me geven. Als ik een gedachte nodig heb, geeft Hij me die ook. En als ik alleen maar stilheid nodig heb en een rustige, open denkgheest, dan zijn dat de gaven die ik van Hem ontvangen zal. Hij heeft de leiding, op mijn verzoek. En Hij zal me horen en antwoord geven, want Hij spreekt namens God, mijn Vader, en Zijn heilige Zoon.